

ቆንጆዎቹ

ከ ሠርቅ ዳ.

ሀገራዊ ትምህርት

አሳታሚ:- ሚካኤል አሳታሚ ድርጅት (ሚ.አ.ድ)
1989

በሚካኤል ግተሚያ ኢንተርፕራይዝ ታተመ
Printed by Mega Printing Enterprise

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

(c)ሜጋ አሳታሚ ድርጅት (ሜ.አ.ድ)
Mega Publishing Enterprise (M.P.E)

የመጀመሪያ አትም - 1988
ሁለተኛ አትም - 1989

ፆስተኛ አትም 1990

ሽፋን

ዲዛይነር:- ሠዓሊ መስፍን ሃብተማርያም
ፎቶግራፊር:- አ.ዮቤል ዘርፉ

ለ-አስተያየት

ቅድመ ታሪክ

እር! እር! ይላል አምቡላንሱ። ከፊቱ ያለውን ሁሉ እየተራመደ! እየደረማመደ በጭሰማው ውስጥ እንደ ቀስት ወደፊት ይወነጨፋል። በግ-አልም-በግ-አልም የሚሉትና የሚንቀሳቀሱት ቀይዩ የአደጋ መብራቶች የሚተፋት ቀይ ብርሃን በጨረቃ የለሹ ምሽት እየተወራጨ በዝናቡ ጎርፍ በተዘረቀው አስፋልት ላይ ሲያርፍ ዙሪያው የደም ኩሬ ይመስላል። እር! እር! እር! ይላል አምቡላንሱ፤ በደሙ ኩሬ ውስጥ እየተንበራጨቀ እር! እንደ መብረቅ ሲወረወር በሩቅ ያዳመጡት አሽከርካሪዎች ጥግ ጥግ ይይዛሉ። እግረኞች ከመኪናው መንገድ ይሸሻሉ፤ በሩቅ ቆመው በምሽት ከቆሮ በርግን እንደወጣ ጎሽ አፍጥጠው ይመለከቱታል። ከእራት ኪሎ አቅጣጫ የመጣው አምቡላንሱ መሃል ለመሃል ተርትሯት ሲገባ ካዛንቺስ ተሸበረች።

መንገድ ዳር የቆመችው የዲፕሎማቲክ መለያ ታርጋ የለጠፈችው መኪና ፈንጂ እንደተጠመደበት ሁሉ በቆቅ በሕዝብ ተከባለች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት በየመኪናዎቻቸው እናት ላይ የተገጠመላቸውን ሰማያዊ መብራት ብልጭ ድርግም ብልጭ ድርግም እየደረጉ የደረሱት ፖሊሶች ሕዝቡን ለመበታን ይጥራሉ። ከዚህ ሲበትኑት ከወዲያ ይጠራቀማል። የደንብ ልብሽ የለበሱ ሁለት የፖሊስ መኮንኖች ከመኪናዋ ጎን እንደቆሙ የአምቡላንሱን ድምፅ ሲሰሙ ተቀነጠነጠ። ጠና ያለው ወደ መኪናዋ ተጠጋ። በመሪው በኩል ያለው በር ተከፍቷል፤ መስታወቱ አስፋልቱ ላይ ረገፋል። በሽፈሩ መቀመጫ ላይ የተቀመጠው የሞርኮው ወታደራዊ አታሺ ወደጋላ ተንጋሎ ጃይፕቱን ገርቦብ አድርጓቸዋል። በስተግራ ከማድራቱ ስር ጥይቱ ከገባበት ጠባቂ ቀዳዳ በቀጭኑ የሚንቀረቀረው ደም ግራ ትከሻውን አበስብሶታል። ፖሊሱ ጠጋ ብሎ አጠናው፤ ግራ እጁን እንስቶ የልቡን ምት አዳመጠ። አለ። አልፎትም። ደም የምትረጭ ልቡ የቀራትን እንጥፍጣሬ እየጨመቀች ትር-ትር ትላለች።

የአምቡላንሱ እይዩ እየቀረቡ መጣ። ፖሊሱ ትከሻው ሲነካ ተሰማው። ቀና ብሎ ተመለከተ። ከጆርባው ከቆመው ጓደኛው ጋር ተያዩ። በመላ ተነጋገሩ። የአምቡላንሱ ድምፅ ቀረበ። ትር-ትር ትላለች ልቡ። ዋይ! ዋይ! ይላል አምቡላንሱ። ፖሊሶቹ ተያዩ። የተሰጣቸው ትዕዛዝ ቁርጥ ያለ ነው። ጠና ያለው ፖሊስ እጁን ሰደደና ከመሪው ጆርባ ጋራል ያለውን ቀስለኛ አፍና አፍንጫ ጥርትም አድርጎ አፈነው። ትር-ትር አለች ልቡ። ትንሽ ተፈራገጠ። ትር-ትር ወዲያው ዝም አለ። ቀና አለ ፖሊሱ፤ ለመጀመሪያ ጊዜ እርጋታ እየታየበት።

“ቆንጆዎቹ ገና አልተወለዱም”

- ኢ.ኤ.አርማህ

-1-

...አዲስ አበባ... የአፍሪካ መዲና... እሁድ ሐምሌ 21...199...

...ማለፍ ... የነባል... በርኅሱን ደርቦ አገዛዝን ቀልሶ... እንደውን የወርዳል ሰማይ፡፡ ምድርን ከምድር ሲያይ፤ ሲያዝን፤ ሲተካዝ... ሲባባስ ሲመረው... ሰማይ ከሰማይ ስቃስቅ ብሎ ያስቅሳል፡፡ ሕረፍ አልኩ ሲል በርኅሱ ይተካዛል፡፡ ዳግም ሆኖ ሲርድ... አንጀቱ ሲሳወስ... ሆኖ ስቃው ሲታሰስ... መንፈሱ ሲታመስ... አፍክ... እህህ! ... ነፍሱ ስታቃስት... ዳግም ይጀምራል ሲያስቅሰው፤ ሲያነባ... ሰማይ... ማለፍ...

... ከረምቱ ጨካኝል... ዓለም... ምድር... ማማ...ክል ለባላላች... ትንፋሽ ለምኝል... ጥላሸት? ... እንፋሱት? ... ጭጋግ ነው! ... ባዙቱ!

በሰረጽትመንቱ ሶስተኛ ፎቅ ላይ በሚገኘው በጉም በተሸረነው የመኝታ ቤት መስኮት ቁልቁል የሚታየው ድብዝህ ያለ ትርፉት አላጠገብህ ቢለው እጁን ሲቀርብ መጋረጃ ውስጥ አሾልኮ ቀዝቃዛውን መስታወት በመጻፉ ወሰወለው፡፡ ጭካኑ ቅዝቃዜ እንደመርፈ ጠቅ አደረገው... እጁን ግን አልሰጠሰም፡፡

ከመንገዱ በሻገር ያለው መናፈሻ ጭር እንዳለ ነው... በሆንም... እየነጋ ነው... ሌላ ቀን... አዲስ ቀን...

ባሉ እግሩን ምንጣፉ ላይ እንደቆመ ራቁት ደረቱን አከከ አከከ አደረገና ሰዓቱን ተመለከተ፡፡

እንደ ሊሆን ነው ... አንድ... አንድ ቀን፡፡

ፊቱን ወደ አልጋው መልሶ ቆመ ፡፡ እንደ ሁሉው እግሮቹን ዘና አድርጋ እጆቹን እዚያና እዚያ አመናትራ በጀርባዋ ተንጋላ ተኝታለች፡፡ ከላይዋ ላይ ተንሸራቸ አንድ ጠርዙ ከመሬት ሌላው ጠርዙ ከአልጋው መሃል የደረሰው የብርድ ልብስ ከፋኛ አጋልጧታል፡፡ የተመነቃቀረውንና የተበታተነውን አልጋ ሲመለከት ሰውነቱ ተፋታታባት፡፡

ቶሎ ብሎ ዓይኖቹን ከተጋለጠው ሰውነቷ ላይ ነቀለና ወደ መታጠቢያ ቤት አመራ፡፡

ሰውነቱን በመቅ ውሃ ተጣጥቦ በሰፊ ፎጣ አካላቱን እያደራረቀ ወደ መገታ ቤቱ ተመለሰ። ፈገግ አለ ሲመለከታት። ከእንቅልፍ ተነስታ ሰፊው አልጋ መሃል ተቀምጧል፤ እንቅልፍ ያሳበጠው ትኩስ ፊቷ ገና ወደ ቀድሞ ቅርጹ አልተመለሰም። በዘዝ ያሉ ጥቂቀር ዓይኖቿ ገና ማየት የጀመሩ አይመስሉም። ብትንትን ብሎ ትከሻና ደረቷ ላይ የተዘራው ፀጉሯ የደነበሩ መንታ ሚዳቆዎች የሚመላለሱ ራቶች ጡቶቿን መሸፈን መሸሸግ አቅቶት ገራ ተጋብቷል።

“እንዴት አደርሻ እንዳትለኝ።” አለች እንቅልፍ ባሳረገው ድምጿ ተሸቀዳድማ።

“ሰምን?” ፈገግ አለ።

“ደሀና አልልህማ! አብደት ነበርኩ... ናቲ ሙት እብደት ነው። እንዳንደኩ ሰው መሆንህ ያጠራጥረኛል። አውሬ!” አለች ድንገት በሁለት እጆቿ ጭንቅላቷን ያዝ አድርጋ።

“አዳም ካደረገው የተለየ ምን ሳደርግ ተገኘህ?” አለ ናትናኤል አየሳቀ። አልጋው ሜፍ ላይ የቀምጦ ጎተት አደረጋት። ተጎተተችለት። እጆቿን በብብቶቿ አሳልፎ አጭሮ ያዛት። ሳመችው።

“አዳም እንዳንተ ከቀበጠ ሂደን ብትመህም የሚደርስላት የለም ብሎ ነው። አንተ ግን ድንመኝና አሳይሃለሁ... ጎረቤቶችህን ነው የምቀሰቅስለሁ።”

“ሀ! ሀ! ሀ! ጎረቤቶቼ ከእኔ ተሸለው? ርብቃ! ሁሉም በየጎዳው አውሬ ነው። ፊት ከሰጡት ሁሉም አንድ ነው። ፊጥ ካለበት አይወርድም።” እጆቿ በአንገላው መሀል ዋችተው አልፈው ጭናቿ መሃል ገቡ።

“አረፍ! አየው ደሞ ጀመረህ... ቆይ! ናቲ!”

ሳይታወቀው ተመልሶ ገባባት። ስህተት። ቁፊ አልጋ ላይ መዋል የለበትም። በፍጹም! ምን ማድረግ ነው ታዲያ? ድንገት ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ። ሳይታወቀው ፕሮግራሙን አበላሽቶ ነበር። ከርግ ጋር እንዴ ጨዋታ ከጀመረ፤ ልፊያ ከቀመሰ ቀኑ እንደማይበቃው የታወቀል። አሸትቶ፤ ልሳ፤ ገምጦ፤ እኸ፤ ውጦ አይጠግባትም። ድጋሚ እንደ አዲስ ሊያሸታት ይጀምራል። ሳይወድ በግድ ራሱን ተቆጣጥሮ ፊቱን መለሰና ማበጠሪያውን እንስቶ ፀጉሩን ያበጥር ጀመር። እናቷን ይቺ ልጅ ሳይታወቅን መዳፏ ውስጥ ልትከተኝ ነው... አለቤ።

“ለምን ተነሳህ ግን በጠዋት?” በጽርዋዋ ከተንጋለሰችበት ሳትነሳ ሽታብ እያየች ጠየቀችው።

“ቀጠሮ” በመስታወቱ ውስጥ እየተመለከታት።

“በአሁኗ!”

“አዎን ርብቃ።” አለ በላሆሰሰ።

“ምንድን ነበር ያልከኝ?... አበዛኸው! ናትናኤል ሙት አበዛኸው... አሁን ባይትህ ቀሳቀሰ መሰልኩህ መሰለኝ...” አለች እንደተከፋ ሕፃን ሕግሮቿን አመናጭራ ከአልጋ አየውረደች። “...በሳምንት ሁለት ቀን ብቻ መገናኘታችን በዛና በአሁኗም ቀጠሮ ትይዝ ጀመር... አልታወቀህም እንጂ በጣም ነው የተዘባነኸው።” ከአልጋው ግርጌ የተቀመጠውን ነጭ የጠዋት ልብስ አንስታ ሳትደርበው መሬት ለመሬት እየጎተተችው እራቷን የመታጠቢያ ቤቱን በር በርግዳ ገባችና ከውስጥ ጠረቀመችው። ደቂቃም ሳትቆይ ሙሃ ስትሳደብ ተሰማው። “አንተ ብሽቅ!... እርኩስ!...” ብቻዋን ተጭላለች። ፈገግ አለ የጥርስ ሳሙና የተቀባውን የሽንት ቤት መቀመጫ ሽሽታውሶ ስትናደድ፤ ስትቀጣ፤ ግሰላ ስትሆን ይበልጥ ታምረዋለች። ተራ ህይወታቸው ብቻ አይደለም፤ ፍቅራቸውም ትግል ነው፤ ንክሻ፤ ቡጭሪያ... እሷም ብትሆን ጠዋት ጠዋት ትነጫነጭ እንጂ የአፈቃቀር ዘዩውን ተሞክሮአለች። ጠዋት አውሬ ብትለ ውም ማታ አትፈራጭ... ሲገጋ ጭራቅ ብትለውም ሲመሽ አትሸሸውም... እላይዋ ላይ እንደ መግደር ተጣብቆ አልነቀል ሲላት፤ እንደ ትንታ... በሰራ አካላቷ ሲናሰክለት፤ እንደ አልቅት ደሟን ሲመሆን፤ እንደሞያሌ አካሏን ሲበረታቅ፤ እንደምስጥ በአጥገቷ ሲያስኬቅ፤ የላንተ... ትለዋለች... ሌላ ፀሐይ ስትወጣ ደግሞ... ሌላ ነገ ሲተካ... አውሬ... ሰው በላ።

የአንገላው ቅርፅ ባለው መስታወት ፊት ቆሞ ከራባቱን ያስር ጀመር። ከፊቱ ጭንቅላውን ቀን እንዴት እንደሚገደው እርግጠኛ አይደለም። በትክክል የት መሆኗ እንዳለበት ለራሱም ግልፅ አልሆነለትም። እውነቱን ለመናገር እርሱ ገሰገሞ በሆነ ምን ለመስማት እንደጠበቀ አያውቅም። ጥያቄውን ማትረቡ ራሱ አስቸጋሪ ነው። ሲሆንም ለጥርጣሬው አንድ መልስ አስከፊና ድረስ ለአጭሩ የሚያቀርበው ያልተማላ ብቻ ሳይሆን ባዶ ቀፎ እንደሚሆን ተሰምቶታል። የትም ይሃድ የት ብቻ ለጥርጣሬው በቂ መልስ ማግኘት አለበት። ለዚህ ነው አሁኗን ሲለዋ ደሟን ሲያረስ የቀረጠው። ጥርጣሬውን ያገነነበት የላይቤርያው ወታደራዊ አታሺ የገባበት መጥፋት ነው። በአንድ ሳምንት ሶስተኛ ጥያቄ። ሊሆን የማይችል ተራ አጋጣሚ። ሰውየው ቀደም ሲልም በዚሁ የሽራ መደብ ላይ ለስድስት ዓመታት ሲሰራ እንደሚኖር ለአዳስ አበባም እንግዳ እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ታዲያ ድንገት መስጠቱን ምን አመጣው? የላይቤርያ ኤምባሲ ባለሥልጣኖችሰ ያሳዩት ለዘብተኝነት እንዴት ጤኝ ሊሆን ይችላል? የወታደራዊ አታሺውን መጥፋት ችላ ማለቱ ለነገሮች ተገቢ አትኩሮት አለመስጠት መስሎ ታየው።

በመጀመሪያ ደረጃ በሳምንቱ መጀመሪያ በአዳስ አበባ የተከለተው የጎረቤት የሞሮኮ ወታደራዊ አታሺዎች ግድያ የምን ውጤት ነበረ? የወታደራዊ አታሺዎቹ ሬሳ በተለያዩ ቦታዎች የተጣለ ቢሆንም በተመሳሳይ ሁኔታ

በየመኪናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮላቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በፊላሞቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማህበረሰቦች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመው ግድያዎች በተመሳሳይ መሳሪያ፣ በተመሳሳይ ርቀት፣ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የላይቤርያው ወታደራዊ አታሺ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን አንዴት ተራ አጋጣሚ ብሎ ማለፍ ይቻላል? በአርግጥ የሰዎቹ አሟሟት በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት አረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሺዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከሚገኙ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለመደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠር ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራት በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠመ ድንገተኛ አደጋዎች ያለውት የሰው በርካታ ብቻ ሳይሆን የምክንያት ቢስም ነበሩ። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ደብራልተር - መጋቢት ሃይ-ታንጂየር ከምትባል የሞሮኮ የብሔራዊ ከተማ ተነስታ ካዲስክ ወደምትባል የቡፕሪን የወደብ ከተማ በመጓዝ ላይ የነበረች አንድ የሞሮኮ ጆልባ የገባ ገዢ ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች በጆልባዋ ላይ የሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ የሞሮኮ መንግሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የለም... (በ አጭር ገንዘብ)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኤታማፕሮ ሸምና የአገር አስተዳደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንዬ ወደ ዱዋላ ትበር የነበረች የካሜሩን የጦር ሄሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች በጥቃቱ በውስጧ በካሜሩን የአሥራሕል አምባደርን ጨምሮ አድስት ባለሥልጣኖች አለቁ... (ካሜሩን ትሪቡን)

ያውንዬ - ሚያዝያ ስምንት-የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ጠዋና ከተማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የገጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደሉ ቀባለ። የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የደንጋጭ ቤት ለአራት ቀናት በልዩ ኮሚንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቆርጦ ነበር... (ዶ.ይ.ሊ. ቴሌግራፍ)

ኔፕልስ - ግንቦት አስር-ከአልጆርስ ተነስተው ወደ ጣሊያ ያልተጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጆሪያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፕልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ሀይወታቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች... (አልፕላኒድ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ? አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀመው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በማይበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያለጠሩት።

“ደውለው ፈልገውህ ነበር።” ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ዕለት ጠዋት አርፍቶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ ‘አንቱ’! ‘እርሱም’! ‘እርሳቸው’ ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው። የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቆራራቢ ነው - ‘አንተ’ እንዳንዴም ‘አንቱ’ ነው የሚባለው።

“ይሄ ጭን ይገጣም ሰምረ።” አላት ናትናኤል ወደ ቢሮው በር ሲያመራ ፈርከክ ያደረገቻቸውን ጭናቶችን እየተመለከተ።

“ተወው ባክህ እሱ የከፈቀውን ሳይዘጋው አያቅርም ተብሏል።” አለች ሳምራዊት ፈረገ ብላ።

“አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?” አላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

“ዑለት።” አለችው የታች ከንፈሯን በምላሳ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቆንጆዬ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዴት ሳታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሻት። ሌላ ወሬ የላትማ! ባል! ጋብቻ ትዳር። ሸሻት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች አንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሺ፣ ሁለተኛው ደግሞ ስለሞሞቢክ ወታደራዊ አታሺ የቆረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰሞኑ ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን በዝገ አድርጎ ቆመ። “ምን ማለት ነው?” ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላላ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሺዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሲመለሱ በተቀሩት ሌሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሺዎች መጠራት ከሚወከሏቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

በየመዚናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮሳቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በሬሳዎቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማስረጃዎች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመው ግድያዎች በተመሳሳይ መሰሪያ፣ በተመሳሳይ ርቀት፣ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የሳይቤርያው ወታደራዊ አታሼ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን አንጻራት ተራ አጋጣሚ ብሎ ማለፍ ይቻላል? በእርግጥ የሰዎቹ አማራጭ በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት አረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሼዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከግንባታ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለመደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠሩ ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራት በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠመ ድንጋጌ አደጋዎች ያለውባቸው በርካታ ብቻ ሳይሆኑ ምክንያት ቢሰጥ ነበር። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ደብራልተር - መጋቢት ሃያ ስንዲያር ከምትባል የሞሮኮ የወደብ ከተማ ተነስታ ካሳቢክ ወደምትባል የስፔይን የወደብ ከተማ በመጓዝ ላይ የነበረች አንድ የሞቶር ሄልዳ የገባ ችበት ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች በሄልዳዋ ላይ የሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ። የሞሮኮ መንግሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የሰላም... (ዘ. ኢ.ጌ.ፕንደንት)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኢትዮጵያ ሸምና የአገር አስተዳደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንጼ ወደ ዱዋላ ትብር የነበረች የካሜሩን የጦር ሂሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች ስትቃጠል በውስጧ በካሜሩን የአሥራኤል አምባሰደርን ጨምሮ ስድስት ባለሥልጣኖች አሰቁ... (የካሜሩን ትሪቡን)

ያውንጼ - ሚያዝያ ስምንት-የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ከጭኑ ከተማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የገጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደሉ ቀበሉ። የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የሄንሪክ ቤተ ለአራት ቀናት በልዩ ኮማንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቆርጦ ነበር... (ዶ.ይ.ሊ. ቴሌግራፍ)

ኔፕልስ - ግንቦት አስር-ከአልጀርያ ተነስተው ወደ ጣልያን ያልተጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጀርያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፕልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ሀይወታቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች... (አልፕላኒክ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ? አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀመው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በግንደበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያለጠሩት።

"ደውለው ፈልገውህ ነበር።" ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ሶሊት ጠዋት አርፍሶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ 'አንቱ'፣ 'እርስዎ'፣ 'እርሳቸው' ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው። የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቀራራቢ ነው - 'አንቱ' አንዳንዶም 'አንቱ' ነው የሚባለው።

"ይሄ ጭን ይገጣም ልምሬ።" ላላት ናትናልፎ ወደ ቢሮው በርሱ ያመራ ፈርከክ ያደረገቻቸውን ጭፍፍን እየተመለከተ።

"ተወው ባክህ እሱ የከፈቀውን ሳይዘጋው አያቋርም" ተብሏል። አለች ላምራዊት ፈረግ ብላ።

"አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?" ላላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

"ወላት።" አለችው የታች ከንፈሯን በምላሳ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቀንድዶ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዴት ባታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሸት። ሌላ ወሬ የላትም! ባል፤ ጋብቻ ትዳር። ሸሸት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች እንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሼ፤ ሁለተኛው ደግሞ ስለሞሮኮኪክ ወታደራዊ አታሼ የቀረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰዎች ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን በዝዝ እድርጎ ቆመ። "ምን ማለት ነው?" ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላሳ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሊመለሱ በተቀሩት ሌሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሼዎች መጠራት ከሚወከላቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለበት ነው።

አእምሮው አውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡ ታል። አንዳንዴም የመቸከል ባህርይው አልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከአጀማመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ የመዘናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቀጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድም አያቀታውም። ልብ ጠቅሞ የተከታተለውን ጉዳይ እዳር ሳያደርስ ሠላማዊ እንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ባህሪው ነው። ናትናኤል ናቅር አዋቂ የመሆኑን ያህሉ ቶሎ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ አንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቀራጥነቱም አይከዱትም። መልኩ-መልካም ነው። የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይህንን ያህል የተቸገረበት ጥያቄ! ሊዘለው ይልቻለው ዲብ አላጋጠመውም። ይህም ሁኔታ ምትርጉም ሲለ ጠው ተቸግሯል። በየአቀጣጫው ከተለያዩ ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር የዚህ አዋቂ ሌምባሊ ውደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል። የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ እገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል። አለቆቹ

በጠረጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ልብ ሲጮኹ አሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመሰሰ።

“ይፈልጉሃል።” አለችው ፀሃፊው።
“ይፈልጉሃል” -አሳቸው- አለቃው - ቦርጫው አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

“የርህ ያር” ከተቀመጡበት ለመነሳት ሳይሞክሩ በትሁትና ተቀበለች።
“እንደምን አደሩ።” አለ በአካባቢያት።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖቸው ጠረን ከካሉን አጨናን ቀታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቆዳ ቆዳ የሚለውን ትንባሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አለትጥ ሰፊ ነው። ከደርባ በስተቀን በኩል ያሉት ሰፋፊ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ህንፃ በሩት

ያሳያሉ። በስተገራ ከግርግሩው ጋር ሊስተካከል ጥቂት የቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ክርታ ተዘርግቷል። በስተቀን የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄዱ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስፋ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተገባለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጡ አስመስሎታል።

“ቁጭ በል! ቁጭ በል!” አሉ ወፋራውም ጣታቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ለፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቀዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።
“ትናንት የሞሪቴንያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር የመከላከልኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የተሰጠውን የሪድዮ ቃለ ጭልልስ ሪፖርት አየኸው?” አለቃው በቀጥታ ወደ ቀም ነገሩ ገባ።

ሰውየው ሃይለኛ አንባቢ ናቸው። ያንባሉ ሳይሆን ያጋብሳሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉራግራ የተፈለመው ሁሉ አሳቸው ትላንት ማታ ያነበበት ነው።

“እ... እ... አላየሁትም።” አለ ናትናኤል አንደማፈር ብሎ።

“አንብበው! አንብበው!... እድገ አስገኝላችኋል ነው... ስሜን አፍሪካ አረባዊት ወይስ አፍሪካዊት? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ለንዝሯል ሰውየው። ትዝ ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቴንያና በሴንጋላ መሃል ተፈጥሮ በነበረው መቃቃር የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይ? በሚለው ጥያቄ ላይ አስገራሚ ሃሳብ አለው... አንብበው...” አሉ ከጠረጴዛቸው ጋር የተለያዩ ወረቀቶች እያነሱ እየጣሉ። “... በአፍሪካ ዓዳ እያገዛለጠ። የአፍሪካን ቀገቃዛ ውሃ እየተገነጠፈ ባዳ ነን ለሚሉ አስቡቶች ጥሩ መልዕክት ይላል። አሁን እንኳን የፈለገሁ ለዚህ ሳይሆን ለሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚመጡ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።” አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስሉ ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሉት ይመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሺዎቹ ጉዳይ መሆን አለበት። ለሞኑን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚጸድቁት ያንን ብቻ ነው። ቢሆንም እርሳቸው ራሳቸው እስኪነገሩት በትዕግሥት ተጠባብቃቸው።

“እ...ም” አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም አፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። “...ነገሩን እንኳን አንተም ላትታዘበው እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ” አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። “ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ሌምባሊዎች

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለቡት ነው።

አእምሮው አውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡ ታል። እንዳንዴም የሚቻለው ባህርይው እልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከአደማመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ የመዝናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቀጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድም አያታታውም። ልብ በሉ የተከታተለውን ጉዳይ እዳር ሳያደርስ ሠላማዊ እንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ስህራው ነው። ናትናኤል ፍቅር አዋቂ የመሆኑን ያህል ቶሎ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ እንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቀራጥነቱም አይከዳትም። መልኩ-መልካም ነው የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይህንን ሙሉ የተቸገረበት ጥያቄ! ሊዘለው ያልቻለው ዳብ አላጋጠመውም። ያለፉትን ሁኔታ ግን ትርጉም ሊሰጠው ተቸግሯል። በየአቅጣጫው ከተሰጠው ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር የዚህ አገር ኤምባሲ ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል። የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ እገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል። አለቆች

በጠረጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ስልክ ሲጮኹ አሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመለሰ።

“ይፈልጉሃል።” አለችው ፀሃፊው።
“ይፈልጉሃል” -አላቸው- አለቃው - ቦርጫው አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይቆጥባቸው ወጣ።

“ኖር! ኖር!” ከተቀመጡበት ለመነሳት ሳይሞክሩ ትሁትና ተቀበለት።
“እንደምን አደሩ።” አለ በአክብሮት።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖችው ጠረን ከፍሉን አጨናን ቀታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቁዳ ቁዳ የሚለውን ትዝሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አለትጥ ሰፊ ነው። ከደርባ በስተቀን በኩል ያሉት ሰፋፊ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ሀንፃ በሩት

ያሳያሉ። በስተገራ ከግርግሩው ጋር ሊቀረጽልባቸው ጥቂት የቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ክርታ ተዘርግቷል። በስተቀን የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄዱ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስራ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተንጣለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጡ አስመስሎታል።

“ቁጭ በል! ቁጭ በል!” አሉ ወፋሪውም ጣፋቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ለፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቀዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።
“ትናንት የሞሪቱንያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር የመከላከለኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የተሰጠውን የሪድዮ ቀስ ምልልስ ሪፖርት አየኸውም” አለቃው በቀጥታ ወደ ቁም ነገሩ ገባ።

ሰውየው ሃይለኛ አንባቢ ኖቸው። ያንባሉ ሳይሆን ያጋብላሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉራንጉር የተፈጸመው ሁሉ አላቸው ትላንት ማታ ያንበበት ነው።

“እ... እ... አላየሁትም።” አለ ናትናኤል እንደማረር ብሎ።

“አንበው! አንበው!” እደግ አስረኝላቸው ነው... ‘ሰሜን አፍሪካ - አረባዊት’ ወዘተ አፍሪካዊት? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ለንግግሯል ሰውየው። ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቱንያና በሴንጋል መሃል ተፈጥሮ በገበሬው መቃቃር የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይን በሚለው ጥያቄ ላይ አስገራሚ ሃሳብ አለው... አንበው...” አሉ ከጠረጴዛቸው የተለየ ወረቀቶች እያነሱ እየጣሉ። “... በአፍሪካ ዓዳ እያንዘረጠ። የአገራችን ቀገቃዊ ውሃ እየተጉነጠ። ባዳ ነን ለሚሉ አስቡቶች ጥሩ መልዕክት ይገባል። አሁን እንኳን የፈለግሁህ ለዚህ ሳይሆን ሰሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚጠሩ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።” አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስላል። ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሱት ደመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሺዎች ጉዳይ መሆን አለበት። ለምን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚመዘገቡ ያንን ብቻ ነው። ቢሆንም እርሳቸው ራሳቸው እስኪነገሩት በትዕግሥት ተጠባብቃቸው።

“እ...ም” አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም እፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። “...ነገሩን እንኳን እንተም ሳትታዘቡ እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ” አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። “ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ኤምባሲዎች

የሚሰሩ ሰላሳ ስድስት ወታደራዊ አታሽዎች ወደ አገራቸው ተጠርተው ሄደዋል።

“ሰላሳ ስምንት” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ እየተመቻቸ። “ከቀድሞዎቹ በተጨማሪ ትናንት የአልጀሪያ የሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሽዎች ተጠርተው ወደየአገራቸው ሄደዋል።”

“በጣም ግሩም” አለቃው ፈገገ አለ። ይህ ነው የሚያረካቸው። ፈጣንነቱ ቀልጣፋነቱ የሚያስበውን ቀድሞ አስቦ መገኘቱ። “ጉዳዩን ተከታትለንዋል ማለት ነው።” አለ የያዙትን ወረቀት ወደ ጎን እያስቀመጠ።

“አዎ” አለ ናትናኤል እያመነቃቃ አርግጦ ሪፖርቶቹን በሙሉ በጥንቃቄ ተመልክቶታል። ሆኖም ለሁኔታው ትርጉም ሊያገኝለት አልቻለም።

“እንገዳ አልሆነብህም?” ገጥቶውን አንስተው ከውስጥ ያለውን አመድ በነሃሱ የሰጠ መተርኮሽ ውስጥ እያረገፉ ጠየቁት።

“አርግጦ...” ናትናኤል ግራ ተጋባ። “ሁኔታው ለማንም ቢሆን እንገዳ ነው። ግን...”

“አዎ እንገዳ ነው” አለ አሰቀየው ሃሳቡን የተረዱ ይመስል ሽበት የተንጠባጠበበትን ጭንቅላታቸውን እየነቀነቁ። “ከአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ ጋር የተገናኘ ምክንያት ይኖረዋል ትላለህ?” ገጥቶውን እየጠቀጠቁ ጠየቁት።

“አን” ጭንቅላቱን በፍጥነት ለማሰራት ሞክረ።

“አዎ አስቸጋሪ ነው ለመናገር” ገጥቶውን አፋቸው ውስጥ ሻጥ እደረገና የሚረዳትን ክብሪት አስጠግቼው ማግ... ቡልቅ... ማግ... ቡልቅ... እየደረገ አያይዘው ሲያበቁ ያዩበትን አሳት ሳያጠፉ ክብሪቱን በጥንቃቄ በመተርኮሻው ውስጥ አስቀመጡና “ናትናኤል አስቲ አንድ መሳምት ላይ ለመድረስ ሞክር።” ነበር ያሉት የአለቃ ሳይሆን የባልደረባት ቃና ባልደረባት ይሆናል።

“አንተ ብሽቅ! አንትኔን በኮልኔት አጨማለቅኸው አይደል... እናቱ ትመት ብድራን ባልመልሰህ ለመሆኑ ከማን ጋር ነው ቀጠሮህ?” አለች ርብቃ እየሰቀች ከመታጠቢያ ቤት ወደ መኝታ ክፍሉ እየገባች።

“እኔም ራሴ እርግጠኛ አይደለሁም ርብቃ” አለ ናትናኤል። “እውነቱን ለመናገር ቀጠሮ ማለቱ እዚያው በየቢርክቸው እየሄድኩ የማይገባቸው ሰዎች ናቸው።” አላት።

“ይሻላል! ማን በአሁኗ ቢሮው ይገባልሃል? የማይመስል ነገር ለአንትኔ አትንገር።” አለች ሌሊቱን በርቶ ያደረውን የራሱን መብራት አያጠፋች።

“መች እውነቱን ነው።”

“ተው እንጂ ናቱ... አንድምትታመን ሁኔታ።”

“ይልቅ አሁን እሱን ተይወና...” አለ ናትናኤል ከርካሪ አንደማያዋጣው ሲረዳ ቁጢጥ ብሎ የሚማውን ክር ከሚያስርበት ተነስቶ ገንጭና ገንጫን በሁለት እይቄ ይዞ እየባበላት። “ማታ እንገናኝና...”

“አ! አ! አ!” አቋረጠችው። “ስንት ጊዜ ልንገርህ አሁኗ ሌሊትን ማሳለፍ የሚፈልገው ተኝቼ ነው። ሰኞ ጠዋት ስራ ገቢ ነኝ። ገባህ? ካንተ ጋር በሆነህ ማደር አልችልም።”

“አዝ እራት አጋብዝሽና ቤት እደርሳለሁ።”

“አዝ” ተንጠራርታ ትንድቡን ሳመችው።

ወደ ገቢ ማዘጋጃው ክፍል ገባ ብሎ ከማቀዝቀዣው ውስጥ በጠርመሱ ሰዎች አወጣና በቀመ ወደ ሆዱ ደፋው ቁርስ። የአፖርትመንቱ ስምዝማኝ ደረጃዎች በሩጫ ወረዳቸው። ወደ ውጭ የሚያስወጣውን ጥቃቃት በር ገፋ አድርጎ ሲወጣ ቁና ቁና እየተነፈሰ ነበር። የውጭው ሰውነቱን አቆራመደው። የመኪናውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት ተጠሎ ተመለከተ። የመኝታ ቤቱን መጋረጃ ወደጎን ሰብሰብ አድርጋ ቁልፉን ተመለከተዋለች።

እጁን አወዛዘነች። ጠጋ ብሎ ከንፈሮቿን ቀዝቃዛው መስታወት ላይ እንደፈቻቸው ለመቻቸው በሰማት። ከራሱ ጋር እየተከራከረ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባ።

“ግን ለምን?”

መኪናውን እስኪቆይ ከአፖርትመንቱ ገቢ ወጣ። ከጎኑ ተለባጥረው ከተደረደሩት የመብቃ ክሮች አንዱን እነሳና ማዘፈኛው ውስጥ ከተተው። ለሰላሳ መብቃ። ወደ ቀኝ ታጥፎ ወደላይኛው ቤተመንግሥት አቀና።

ግን ለምንድነው ስሜቱን የሚደብቃት? መውደድን አምኖ መቀበል ደካማነት ነው እንደ? ከአቶ ዕለይ አስምሮ ይረበሽ ይምሯል፤ ካንቲ ተለይቼ ላደር ብስጭትጭት ያደርገኝ ይምሯል ብሎ ተሸናፊነትን መግለጽ ደካማነት ነው እንደ? ለምንድነው ዛሬም እንደደርገው ቀዝቃዛና ግድ የለሽ መስሎ ለመቅረብ የሚጥረው? ወደፊት ጠላ የድርገት አይደለም፤ ርብቃን ካገኘ ወዲህ ከቀን ወደ ቀን የዝግ ራሱን ለውጥ ተገንዝቦታል። ታዲያ ተሸንፏል። ወደድኩሽ ብሎ ማለቱ ምን ላይ ነው ስህተቱ? የመኪናውን ቤዝኒ መስጫ አገነው።

በመናፈሻው ውስጥ ተሰባጥረው በተተክሉት ዛፎች መሃል ገባ። ሸሸግ ብላ ቆማ የነበረች ጥቁር 504 ፔዲ በእርጋታ ተነስታ በርቀት ከጀርባው ስትከተለው አላስተዋለች።

ለምን እንደምትወደው ጽሁፍ አይገባትም። እርግጥ መውደድ የውቃል፤ ከዛ ውጪ ግን በሰዎች ልብ ጓዳ ውስጥ የሚፈላና የሚገኝል የሚንተከተክ ትኩስ ስሜት እንደሌለው ከተረዳች ቆይታለች። ግን ትወደዋለች።

“በሽታ!”

ወደጎን ሰበሰባ የደዘችውን የመኝታ ቤቱን መጋታ ለቅቃ ወደ ምግብ ማዘጋጃው ክፍል ገባች። በአራት ማዕዘን ርቀሮ ውስጥ ከቀመጠው የቡና ጻፍት ሁለት ማንኪያ ቀንሳ ጀበና ውስጥ ከጨመረች በኋላ በላይ ላይ አንድ ብርጭቆ ውሃ ከለሰችበትና ምድቱ ላይ ጣደችው። ውሃ እስኪፈላ ማን ይጠብቃል... አብረው ይንተከተኩ ጻዕ በስሱ መቆረጥ ጀመረች።

ቁርስ ትወዳለች። በተለይ ከዚያ አውሬ ጋር ያደረች ሌሊት ደንደን ያለ ቁርስ ከጥቁር ቡና ጋር አለበሰዋል። ከሁለት የአስገሮ እንክፋል ጋር እጅግ አስፈላጊ ነው። አለበሰዋል ራስ ምታቱም አይቻል። ለወደቅ ሲነሳ ያደረ ገላም ይጎላቀላል። የገበታ ቅቤ የያዘውን ማቅረቢያ ለማቀዝቀጥ ውስጥ አውጥታ ትራ ላይ አስቀመጠችውና ቡናው ደጋግሞ ቡና እስኪልታግላ፤ ከምድጃው ላይ አውጥታ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች። አልፈው ውስጥ ገብታ፤ ትራሱን ከጀርባዋ እደላድላ ትረውን በጭንፍ በጭንፍ መሃል አስቀመጠችና የቆረጠችውን ጻዕ ቅቤ ትቀባ ጀመር።

ቁርስ ሳይበላ እንደ ብርጭቆ ወተት በቻ ጠጥቶ እስከ ምላ ሰዓት ሲቆይ ድንቅ ይላታል፤ ናቱ። እሷ ብትሆን ፍርክስክስ ብላ ከመሬት በተቀለ ሰች። ነገረ ሰራውና መላ አፈጣጠሩ ሁሉ ግራ ግብት ነው የሚላት። ይሄን

ያህል ጊዜ አብራው ስትቆይ አሁንም ቢሆን ናትናኤልን አውቀዋለሁ። ብላ ለመናገር ትፈራለች። ግን ትወደዋለች። ለምን እንደሆነ ባይገባትም ሳታስ በው፤ ሳትጠብቀው ከልቧ ወዳዋለች፤ ጭራው የማይያዝ፤ የማይጠመድ፤ ከእጅ የማይገባ ጋማውን እያመሰ የሚፈነጭ የዱር ፈረስ ነው የሆነባት። ይህን እያወቀች የመጨረሻ ውሳኔዋ ላይ መድረሷ እብደት መሰላት። ገደል ግብ ብሎ ቢተዋትስ? “አፍ...ና” በረጅሙ ተነፈሰች።

በወፍራሙ ቅቤ የቀባችውን ጻዕ ያለርህራሄ ግምጥ አደረገችና ከትኩሱ ወፍራም ቡና በረጅሙ ፋት አለችበት። ነፍሷ መለስ አለች።

ከናትናኤል ጋር እንደት እንደተገናኘች ስታስታውስ! ግንኙነታቸው ሲደመር የነበራት ዓላማና የአሁኑን ስሜቷን ስታስብ ድንቅ ይላታል። ልታጠምደው ተዘጋጅታ ቀርባ እሷ ራሷ እንዴት ልትጠመድ እንደቻለች ጭራዋ አይገባትም። ያደረገችውን ሁሉ የግል ጉዳይ ነው እያለች ራሷን ለማሳመን ብትታገልም ሀሊናዋ ሊያርፍ አልቻለም። ቀድሞ የዘረጋችውን መረብ ለትሰበሰብ ሌላ መረብ መጣሷ ለራሷም አስፈርቷታል።

የቀደም ሰለና ባዘጋጀችው የልደት ሽንፈት ላይ ነበር ከናትናኤል ጋር የተዋወቁት ለርፍላ ነበር የመጣው። ወደ ውስጥ እንደገባ በግራው ያንጠለጠለው ስለጠታ ወረቀት የተጠቀለሰ ጭቃ ለሰለና አቀብሎ ግራ ጉንጫን ሳይጠራ ሲረጋትና ተያይዘው ወደ ውስጥ ዘለቁ። ዓይኗ የገባውና ለይታ ያወቀችውን ነፍ ከበር ነበር። መረቧን ጣለች። ቀጠን ብሎ ረዘም ያለ ነው - እንደገና ለቀቅ ስልክክ ያለ ፊቱ ቅንድቦቹና ሽፋሽፍቶቹ እንደጎርፍ በአገሬ ጭቃ ፊ ብሎ ግጥም ያለው ጥቁር ጸሙ በሩት ሳቧት።

“ሰለና እውነት ነው...” አሰበች ርብቃ። “ደስ የሚል ልጅ ላይ ነው የጣላት እንዚራ... አሰበች ት ፍጡር ቢሆንም ኖር ... ገብራል!”

ሰለና ግራ እውነት ይዛ እየጎተተች ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል መሃል ወደጓችው። በዚህ ውስጥ የሚተራመሰው እንግዳ አይተያይም፤ ሁሉም ጭንፍን በቡና ጨዋታውን ያቀልጠዋል። ናትናኤል ብዙ የሚያውቀው ሰው ያለው አይመስልም። ቢሆንም የመደናገር 1 ግራ የመጋባት መልክ አልታየበትም።

ሰለና አጁን ይዛ እየጎተተች ከጓደኛቿ ጋር ስታስተዋውቀው ቦር ዞር የሚመጣው እሷ ጋ መሆኑ ታሰባትና ፈገግ አለች ርብቃ።

ከክ ከተቆረሰ በኋላ ነበር የተዋወቁት።

“ተዋወቃት። ርብቃ ትባላለች። ያደኛዬ ናት። ርብቃ አብረው ነው የምሠራው። ናትናኤል ይባላል።” አለችት ሶስና አሁንም እጁን እየነተተች አምጥታለች።

“ናትናኤል ግርማ።” አላት እጁን ዘርግቶ፤ አስቂኝ ወራ እንደሰማ ሁሉ ፈገገ ብሎ። በትክክል የተደረጀ የማያማምሩ ትናንሽ ነጭ ጥርሶች አሉት።

“ርብቃ የሃንሰ።” እጇን ዘረጋችለት። ጠባቂ አድርጎ ጨበጣት።

ሶስና ድንገት ወደ ጆሮዋ ጠጋ ብሎ “ተጠንቀቂ ታዲያ ዳርዬው ነው” አለችትና “በሉ ተጫውቱ።” ባለችው ከሰው መሃል ተደባልቃ ተሰጠች።

“ዳርዬው!” ይህ ነበር የምሥራላገው የማስጠንቀቂያ ቃል። ፈገገ አለች ርብቃ።

“ሰላምን ከዚህ በፊት የነገው ተመልሰው” አላት ድንገት።

“እ... በፊደሉ ሰላም ተመልሰው ይሆናል... ጠባቂ ነን።”

“አ! ... የአፍሪካ ምጣኔ ሀብት የሆነውን እጇን ጠባቂ አድርጎ ጨበጠ።

“አዎ።” አለች ፈገገ ብላ በፊደሉ የምሥራላገውን ፕሮግራም ስም ያለባቸው በመጥራቱ ኮራ ብላ።

“ቦጣም ነው የምጠላው አሉን ፕሮግራም።”

የሰማችውን ማመን አልቻለችም። እሷ ላይነት ድፍረት ሲያጋጥማት የመደመሪያ ጊዜዋ ነበር። መልስ አይጠቅምም። እጇን ከእጁ ጠባቂ መንጭቃ ማውጣት ፈለገች። ነገር ግን ተከታታይ ብለው የሚያይዋት ዓይኖቿ አልሰበር፤ አፍታ አልሰጥ አላት።

“በሽት” አለች በልሷ።

“ትዝ ይለኛል... በአንድ ወቅት የብዙሀን ፓርቲ ስርዓትና የኢኮኖሚ እድገት በአፍሪካ በሜላ ርዕሰ አንድ ተከታታይ ዝግጅት እቅርበሽ ነበር... መላቅጠ የጠፋው ዝግጅት ነበር።” አላት ናትናኤል። ርብቃ ንጹታን ልትጽግመው አልቻለችም።

“ከልወደድከው ለምን ትከታተላለሁ ታዲያ?” አለች ደርዝ ባለው ድምፅ።

“ድምፅሽን ስለምወደው ይሆናል...” አለና ድንገት ከት ብሎ ላቶ። ወዲያው ኮስተር አለና “ስራዬ ከአፍሪካ አጠቃላይ ፀጂታ ጋር የሚያገናኘኝ ነው። ስለዚህ ወደድኩትም አልወደድኩትም” ፕሮግራምሽ እንዲያመልጠኝ አልፈልገም። በትላይ እንግዶች ጋብዘሽ ቃል ምልልስ በምታደርገበት ወቅት።” አለ ከጎናቸው ካለ ጠረጴዛ ላይ ከተደረገው በመጠየቅ ከተሞሉት ብርጭቆዎች ሁለቱን አንስቶ አንዱን አያሳለፈላት። “የሚሰማኝን በግልፅ በመናገሩ እንዳልተቀየሰኝ አርግጠኛ ነኝ።”

“እህእ...” ትከሻዋን ነቀነቀች። “ገድ የለኝም” የረለዘውን ብትተባባሮ ለማለት።

“ታዘጋጃለችው ፕሮግራም እንደተረዳሁት በአመጣኝ ለአፍሪካ ማንነታችን ቀንቶ ተስፋ አድርገሽ የምትመለከው በአፍሪካ አገሮች መሀል ያለውን ተግባር ነው። አገሮች በተናጠሉ ለሚያደርጉት ጥረት ቦታ የሰጠሽው አይባልም።”

“ትከሻ... እህ! እውነቱ መራራ በሆነም ልቀበለው ስለደረሱ ነው።” አለች ርብቃ ለብሽ ብላ።

“ምንድነው ትከሻ?”

“የአፍሪካ አገሮች ተስፋ የለሽ መሆናቸው፤ ከገቡበት አበቶት መቼም በሆነ ሊወጡ አይችሉም፤ ተስፋ ያላት አንድ አፍሪካ ብቻ መሆኗ ነው እውነቱ።”

“አልገባኝም!” አለ ናትናኤል ትንድቦቹን አጠጋግቶ።

“ጭፋ በፊሬ አፍ እንደተባለው የአፍሪካ ነጥት የሚገኘው በተዋህደው ተስቃሊ ብቻ ነው።”

“ጨርሽዋ!” አለ ናትናኤል ፈገገ ብሎ “ፊሬ ያለው ያንን ቦታ አይደለም። ውህደቱ ሊጠናከር የሚችለው በኢኮኖሚያዊ መተባበር የግንኙነት መስመሮችን በማሻሻል በመጨረሻም በፖለቲካ ውህደት ነው... መሠለኝ ያለው ፊሬ። ለዚህ ደግሞ እያንዳንዱ የአፍሪካ አገር በተናጠል የሚያደርገው ጥረት ዋጋ ሊሰጠው ይገባል።”

“የትኛው ይቅደም መሆኑን ጥያቄው።” አለች ርብቃ በስሱ የገጠመችውን ከንፈርቷን አላቃ።

“ከምኑና ከምኑ?” ጠየቃት ናትናሌል።

“ከኢኮኖሚው ትብብርና ከፖለቲካው ውህደት።”

“ይህማ ግልፅ ነው። የፖለቲካ ውህደት በኢኮኖሚና በሌሎችም ትብብሮች ላይ የሚገነባ ነው። ስለዚህ ይህ ኢኮኖሚያዊ ትብብር ይቀድማል።”

“እንደ መጽሐፍ ከሆነ ልክ ነህ መሆኑን። ኢኮኖሚያዊ ጥንካሬና ትብብር ለፖለቲካ ውህደት እንደ መሰረት መሆኑ አያጠራጥርም። ጥያቄው ግን መጽሐፍ ላይ የተጻፈው ሳይሆን ሲቀርስ? የፖለቲካ አጽም ልዩነት በራሱ ለኢኮኖሚው ጥንካሬና ለትብብርም እንቅፋት ሆኖ ሲገኝ መድሃኒቱ ምን ይሆናል የሚለው ነው። በአፍሪካ የሚታየው ችግር ይህ ይመስለኛል።” አተኩራ ተመለከተችው። “መስላልን እንጂ።” አለች ናትናሌል ያመነታ ሲመሰላት።

“ይገባኛል! ይገባኛል! እርግጥ የፖለቲካ አለመጣጣም።” ናትናሌል አያመነታ ይመረ።

“እንዴ የአፍሪካ አገር” አለችበት። “ለውጭ አራዊቶች ቅጥረኛ እየሆነ የጎረቤቶቹን ሰላም ሲያውቅ ኢኮኖሚ ሲያደቅስ አልፎ ተርፎ በገዛ አፍሪካውያን ወንድሞቹ ላይ ጦር ሲሰብቅ መድሃኒቱ ምን ይሆናል? የተማሩ የተመራመሩ ትምጥል የአፍሪካ ልጆች የአፍሪካ ጥቁር አፈር ሲገለግላቸውስ? ነጭ አፈር ናለጋ ሲዘምቱስ? ጋሻ መከታ መከራያ መመከያ መረዳታቸውን፤ በአፍሪካ በሀቃ የጠለቁትን ሊጥ በልዊዝ ባንክ ካልገርነው ሲሉስ? ፖለቲካ መድሀኒት መሆኑ ቀርቶ የነገረውን ጭልፈት የነገርሶ አይጠግቡ፤ የነውጦ አይጠረቁ ጋሻ ጃግራ እጋፍ ሲሆንስ? መድሃኒቱ ምን ይሆናል? መጽሐፉ እንደሚለው ትብብር ይሆን? አረጠጠችበት።

“ይገባኛልክ ችግሮች መኖራቸውን ያለ ነገር ነው። ግን...” አለ ናትናሌል።

“በማን ደርባ ላይ እየተጨረረ ያለ ነገር ነው? ወንድም ወንድሙን እያስማማ፤ ከነጭ ውል እየተጋባ፤ ወንድም ወንድሙን እየተባባሰ፤ ከባድ ጡት እየተጣበ፤ አፍሪካ የሁሉ ትምጥ እንደ ባቢሎን ግንቦች ሆላ ፍንዳ ስታንቀረቁር አሽቃባጭን የባድ ልጋ እየላሰ ከርዳታው ከዳረገቱ ሲሸጡ፤ ሲሰጠላቸው ነፃ በዳ ማንቀርታቸው ሲፈጠሩት ነፃ የጠለቁት ቀምጣ ሲበጣጠስ ባላል ወርደት ሲያጠልቁ፤ ነፃ ይንቀሩ ጥቁር ሊባሉ ዛሬ በገዛ ወንድሞቻቸው ላይ ሲያታጥሩ ነው ያለ ነገር ነው ብለን የምናልፈው?”

“ርብቃ...” አለ ናትናሌል። “መቼም አፍሪካዊ ሆኖ የአፍሪካን አንድነት! የአፍሪካውያንን ልምላሜና ፅድገት የማይመኝ ያለ ኖሮ አይመስለኝም። አፍሪካ ብትበለፅግ! አፍሪካ ብትለመልም! የእያንዳንዳችን ንጻ የእያንዳንዳችን ጎተራ ሞላ ማለት ነበረ! ይህክ የሁላችንም ምቹት ነው።”

“ምንድን ነው ምቹት?” ፈቷን አጠቀረችበት። “ወይስ ምቹት በዘር በሰፈር የተከፋፈለች አፍሪካችንን አንድ ያደርጋት ይሆን? የተራቀቀ ገላችንን ይሸፍንልን? በረሃብ የተቀበረ ሆኗችንን ይሞላልን? ወይስ የሸተተ የከረፋ ሰማችንን ናቀ እንደዝንጀሮ ከመታየት ያድነን ይሆን?”

“ርብቃ አንጎሌን አያቀጥሽው ነው።” አለ ናትናሌል ፈገግ ብሎ። “አፍሪካዊ ሆነ ሁሉ ቀጭን ሳይሰማው ቀርቶ አይምሰልሽ። ድህነቱ ደንቀርናው፤ ውርደት እስከ አጥጓሱ የማይጠዘጠዘው፤ እስከ ድማቱ የማይነገዝው ኖሮ አይምሰልሽ። መጥጣው፤ መናትሄው ጠፍቶት ነው ማዶ ማዶ የሚያየው። ይህ የእኔ ስሜት ብቻ አይምሰልሽ። የእያንዳንዱ አፍሪካዊ ስሜት ነው። ምክንያቱም ድህነት በወረቀት ላይ በሰንጠረዥና በካርታ የገገታ ሳይሆን በየንጹህ አሽረኛ የምንለውና የምናሞላትቀው ነው። ምናቸው እኔ ጠግቤ አድር ይሆናል። ግን ወንድሜ ወይ አህቱ አለሁም ጎረቤ ጸሙን እንደሚያደር አውቃለሁ። አፍሪካ ውስጥ ነው ያለነው። በእኔ ጫረቃ ሁላችን ጠፍተን ማደር እንደምንችል አውቃለሁ። ታዲያ ጠግቤ የምትኛው አንትልፍ የሰላም ይመስልሻል? ድህነቱን ተሽከማው ስኖር አሻቢ የማይላጥ ሀሊናዬ የማይከላሽ ይመስልሻል? ጠግቤ መብላት እሻሰሁ አርበኛል ድሀ ነኝ። ጥሩ መልስ አረፈታለሁ፤ አራቀታለሁ መናጠሪያዬ ወንድ ልጄ በስልጣኔ እንዲያደግ አጥራለሁ፤ ይደነቀራል አልታደረኝም ብሎ ልጄ በእውቀት እንድታብብ አልማለሁ፤ ትሽረመጣለች ተረግጦታለች። ይህ ነው እጣዬ፤ አፍሪካዊ ነኝ። ይሄ አይቀረጥም ትያለሽ። ይህ አይጠዘጠዝም ትያለሽ? ይህ አይጎተጉትም ትያለሽ? አፍሪካዊ ደንቀር ሆኖ ይሆን? ነጮች እንደሚሉት አፍሪካዊ የማይገባው ዳርፍ ጭንቅ ሆኖ ይሆን? በልቶ መጽዳት ይሆን ዕድሉ? በአፍቱት የሚሸት አባ ሆኖ ይሆን አንጎሉ? በስባሳ መረት መግል ይሆን ሀጥቱ? አይመስለኝም። አፍሪካ በጊዜዋ የስልጣኔ ጫና ነበረችት። የግብዓት የማሊ፤ የጥገና የዚምባብዌ፤ የኢትዮጵያ ጥንታዊ ስልጣኔዎች ተበድረን ያመጣናችን አምጦ መልሱ ስንባል የመለሰናቸው አልነበሩም። የኛው የራሳችን አፍሪካዊያን ነበሩ። የጥቁር ንጥር ስልጣኔ ነበሩ። ታዲያ ዛሬ ምን ነነ? አዲያ ከሆነ እኛም ሰው ነን ማለት ነዋ! ... ዛሬም ብንማር የምናውቀው ብንሰራ የምናደግ ነን ማለት ነዋ! ... ታዲያ ምን ነነ? ምንድነው እንቅፋቱ? ማንው ጠላታችን ርብቃ? አፍሪካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልሻል? እርዳታ እየሉም ሲያሸቅጡት ነፃ ሆነ እየሉም ሲያሸቅጡት እኔ እሻል እኔ እሻል አመደሩ ባይ አሸቃባጭ ሲያደርጉን ብድር ብድር እየሉም በዕዳ ሲዘፍቁቱን በዕዳችሁን ውለዳ እየሉ ሀብታችንን ሲዝቁ፤ ወገኖችንን ሲያደቁን፤ ዘር እያቋጠሩ ጦር እየሰታጠቁ

እርሱ በራሱ ሲያናገር፡ "መልሰው ፡ ዲሞክራሲ ላይ ቀማችሁ ተጫናችሁት ሲሉ፤ ሲዘባቡብን፤ ማንም ጭቃውን ሲለድፍብን፤ የገበያ ድንጋይ ሲያደርገን የማይቀረቁረኝ ይመስልኛል?"

ናትናኤል ቀጠለ፡

"ርብቃ አናራካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልኛል? ማርና ወተት ከእንደበታቸው እያንጠባጠቡ፤ በጉቦና በምልጃ ማብሰያ ድስት ጥደው ሲያቀላሉን፤ ነጭ አትቶቸው፤ ጥቁር አትቶቸው፤ በራብራ ኬክ ገላ ተንባኬዎች ከእምብርታችን ቆመው ሲበጠቡጡን፤ የባዕድ አትቶቸው የኖ! የኖ አትቶቸው የባዕድ ሽለምጥማጥ አስስቶች ከኛው ዘርፈው ነጭ ሲሆኑብን፤ በስልጣን ስታቸው፤ በፖለቲካ ልምጫቸው፤ ሲከረከሩን፤ ወ! እያሉ ሲጋልቡን፤ ውስጥ እገጅችንን የማያቃጥሉን፤ ውስጥ እጃችንን የማይለበሰብን ይመስልኛል? መውጫው ሰለጠፋብን ነው። በደሰምጠን፤ ከእንደበታችን በደርሰው ዘራያው በጋጭ ነው ባሻገር ማተካ ራችን፤ የቀምጋለትን አላማ እያ አንዳለየ እየሰማ አንዳለሰማ መምሰላችን።"

ለአንድ አፍታ አተዳሮ ተመለከታች፡ "ማነሽ? ርብቃ ለምን የዚህ አይነት ርዕስ አንስተሽ ሰላም ታደረርሻለሽ?"

"መድሐኒቱን ንገረኝና ርዕሱን ይደር።" አለች ርብቃ ፈገገ ብላ፡

"ለአናራካ ኡኮማዲያዊ ውድቀት መልሱ ቅንጅት ያለው እንቅስቃሴ መሆኑን እርግጥ ነው። ግን ይህን ቅንጅት እንዴት ልንፈጥረው እንደምንችል አላውቅም። ይሁን እንጂ ይህን ቅንጅት አንቺ እንደምታስቢው በአንድ የንብር መዳፋችን ውስጥ ልናስገባው የምንችለው አይመስለኝም። ጊዜ... ጊዜ አንላለን። ዲሞክራሲና ጊዜ እንፈልጋለን። ይበልጥ መማር፤ ይበልጥ ማወቅ አለብን። አገሮች በተቻላቸው ግንኙነታቸውን ማዳበር አለባቸው። እርግጥ ለዚህ የጋራ መድረክ የሰፈረጋል። ጥቅ አይደለም፤ አገሮች ጥቃቀንና ግዙፍ ቅራኔዎቻቸውንም ማቻቻቸው ይኖርባቸዋል። እንዴት አትበደኝ። አላውቅም። እውነቱን ንገረኝ ካልሰጠ ለዚህ ርዕስ ላይ ብዙ ማውረት አልወድም። ምክንያቱም መልስ የማይገኝላቸው በርካታ ጥያቄዎች ያፋጥጡኛል። ስለዚህ ጉዳይ እንደማይነሣ ሁሉ ትክክሪን ነትገባ ማለፉን አመረጣለሁ። እንጂ ብቻ ምን ማድረግ እንዳለብን አላውቅም። ወደ አንቺ የፊዲዮ ፕሮግራም የመጣን እንደሆነ ደግሞ አሁንም ተረዳጭ ቅንጅት ባለው መልክ መሰራት ነው። በኔ በኩል አለፍ፤ አለፍ፤ እያልን እየተገናኘን እንዲህ ብንወያይ መቼም ያትማን ከማድረግ አልቆጠብም። ለምሳሌ ነገ ማታ እራት ብጋብዝሽና..." ፈገገ አለ ናትናኤል።

"ሀ.ሀ.ሀ." ከት ብላ ላቀችበት፡ "ኮሚክ ነህ"

እንዳለው በማግኘቱም ባይሆን በሰላምንቱ ተገናኝተው እራት ጋበዛት። ስለምታዘጋጁው የፊዲዮ ፕሮግራም ግን ብዙም አልተወያዩም። ሳይታሰብ ሌሎች በርካታ የመወያየ ነጥቦች ተፈጠሩ - አስቸኳይ ጉዳዮች። ከዚያ ወዲያም ቢሮዋ ድረስ ስልክ እየደወለ ቀጠሮ እየያዙ ግንኙነታቸውን ቀጠለ። ርብቃ እንዳጠመደችው የተረፈው ወዲያው ነበር። መቼ እንደተጠመደች ግን ጭራሽ አታስታውስም። እርግጥ መጀመሪያ ባየችውም ሰዓት ደስ ብሏታል። ናትናኤል ዓይን የሚገባ ወንድ ነው። ግን ዓላማዋ ሌላ ሆኖ ሳለ አሁን የሚሰማት ጥልቅ ስሜት እንዴትና መቼ ሊፈጠርባት እንደችለ አይገባትም። እሷ ማመን የማትፈልገውን ያህል እያፈረረችው መጥታለች። እሱን መውደጃ ከአላማዋ ጋር ሲጋጭ ይችላል የሚል ስጋት በያድርባትም እራሷን ለመቆጣጠር አልቻለችም።

የሚጨንቃትና የሚረብሽት ነገር ቢኖር የናትናኤል ግድየለሽነት ነው። እርግጥ አልጋ ውስጥ የሚወዳደረው የለም። ግን ሰው አልጋ ውስጥ አይኖርም። ናትናኤል ደግሞ ከዛ ውጪ የሌለን ፍጡር ወዳጅነትና አርነት የሚሻ ሰው አይመስለም። እንዳልተገራ ፈረሰ ያንን አሞሌ ይቆ ስታባብለው ይቀርባታል። ጋማህን ልጩህን ስትለው ይደብራል። ከሱ ጋር መስማማት ብትችል እንኳን እነሱን የማሳመኑ ጥያቄ ብል አይደለም።

ከመጨረሻ ውሳኔዋም የደረሰችው ለዚህ ነው። በየትኛውም አቀጣጫ ተጠያቂ ወይም ተወቃሽ አትሆንም። መቼስ እጋጣሚ ሆኖ ሆነ... ስለዚህም መጋባታቸውም ምርጫ የለለው መጠንካ ሆኖ ተገኘ። ስለሆነም ያላትን ብቸኛ ምርጫ ወሰደች። የሁሉንም ወገን እና፤ ለዚህ ይችላል ብላ ያስበችውን እርምጃ ነበር የወሰደችው፤ ናትናኤልንም ጨምሮ። አለበለዚያ ለጋብቻ ያለውን ጥላቻ ስታጤን...

"ርብቃ ከዚህ በፊት የተናገርኩ መሆኔን፤ ጋብቻ ጊዜው ያለፈበት ጥንታዊ ልማድ ነው፤ ገዢ ባህል።" አላች አንድ ቀን እንደቀልድ ለምን እንደማይጋቡ ስትጠይቀው።

"እኛ እስከመቼ እንቅስቃሴ ነው የምትለው?" ቀጣ ለማለት ሞከረች።

"የተጋቡ ምን ያደርጉ መሆኔሽ? ያው እንደኛው መንግሥቱ ነውኩ።"

"ናትናኤል እኔ ትዳር ይገዢ ልጆች ወልጄ መኖር ነው የምፈልገው።"

"ታዲያ ለምን ባል አታገብም?"

"እንቱ ባል መሆን አትችልም? አባት መሆን አትችልም?"

"ርብቃ እኔ ወደዚች ጨካኝ ዓለም ምንም የማያውቁ ህግናትን የሚያመጣ ድኅን ልብ የለኝም። ልጄ መውለድ አልፈልገም።"

በመጀመሪያ እንደ ብዙ ወንዶች ነፃነቱን ከመውደድና በትዳር ዓለም የሚገጥመውን ሀላፊነት ከመፍራት የመነጨ ይመስላት ነበር። በኋላ ግን ትዳርን ከልቡ እንደሚጣላ እየተረዳች መጣች። ታማኝ ነው። ለዚህ ደግሞ መላው በመላው አርገጠኛ ነች። ነገር ግን በፈርማና በድገስ ከአርሻ ጋርም ሆነ ከሌላ ሴት ጋር መተሳሰር እንደማይፈቅድ እየተገለጸላት መጣ። ፍቅሯ ፍርሀትና ስጋት እየወለደ የመጣው ከዚያ በኋላ ነው።

ተጨማሪ ጭንቀት የሚፈጥርባት ደግሞ ከፍተኛ አል ጋር ያገናኛት ምክንያት ነው። “እን ይለኛል አነሰስና? ዐለም የፈለገትን ይበሉ። ወደድኩት፤ ወደደኝ፤ ተግባር፤ በታ።” ብላ ስታሰበው ነገሩ ጭንቀት ጥብብ ያደርጋታል።

ርብቃ አልጋዋ ላይ ተነስታ ተርስ የበላችበትን ትረ ይዛ ወደ ጠጥቦት ገባች ትረውን ማጠባለፍ ላይ አስቀምጣ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች። ልብሷን በትቀያይ ይሸላል። ተመላላሻ ቤት አጽጺ ሴት ከመጡ ማለፍን ማግኘትም አይቻልም። አቤት ጥድፈያቸው የቤቱን ወለል ነካ ነካ እድርገው አሳዳሪ ለማለት የተጠሩ ይመስል በተኛቸበት አስር ጊዜ የመኝታ ቤቱን በር እየከፈሉ እየገቡ “ቤቱን ላሳዳ ብዩ...” የሚሉት ፈለግቸው ታወሰች። “በታችተው የማይገባቸው አብገግ” ተሉ ለባብላ በትቀይ ይሸላታል።

አላይዋ ላይ የደረሰችውን የጥቅ ልብስ አውልቶ ወደ አልጋው ገርፔ ወርወር አደረገችውና እራቱን ወደ ፊት ራመድ በፊት መስታወቱ ፊት ቆመች።

ፍረደኝ!

አንተ እዚህ ጠብቀኝ ደርሼ እመለሳለሁ ተለው ነገር እድሜዋም አብሯት ይቀሰቱላል። ዘልዛለሁ። እያንዳንዱ ሀፃኔ ጠጥታ በጠለቀች ቁጥር አንድ ቀን እንዲረድች ይለማታል። ፊቷን ከሰጠች ሰላሳኛ እመቤትን ልትቀ በለው የቀሯት ሁለት ጥቃቅን ዓመታት ብቻ ናቸው። ስታስበው ይዘገንናታል።

እራቱን ገላዋን በመስታወት ውስጥ ተመለከተችው። የው የደሮው ይመስላል። ጥምጥም ያለ ገላ፤ ቀና፤ ቀጥ ያለ ትከሻ፤ ሽለግ ያለ ሆድ፤ ጥላ ጥላ ያሉ ጭናች... ድንገት ጠቀቿን በሁለት እጆቿ ያዝ አደረገቻቸው። ከወትሮው ይልቅ ለስለስ ያሉ መሰላት። ምናልባት መሰላት ይሆናል። ግን ደግሞ ሊሆንም ይችላል። ወሳኝ ጊዜ ነው። ከጥቂት ዓመታት በኋላ ጭራሹን ይጥቀሙታል። የገዛ ሃሳቧ አሸማቀቃት። ጠቀቿን ተሉ ለቀቅ አደረገችና ቀኝ እጇን ወደታች ሰደደችው። ዙሪያውን ዳበሰችው። ሆኖ ከፊት ባይገፋም ጎንጎና ጎኗ ደንደን ያለ መሆላት። “እስካሁንም አለማስታወቁ ቁመት ስላለኝ ነው።” ብላ አሰበች።

“ግን ትክክል ውሳኔ ነው የደረሱት?” ራሷን ጠየቀች። “የራሱን ጉዳይ እየገንርኩሽ በገዛ እጅሽ የመጣሽው ነው ቢለኝሽ?” ፊቷ ትጭም አለ። “የፈለገውን ያህል ግድየላሽ ይሁን፤ ግን ጨነኝ አይደለም ናቲ። አይጨነኝም በፍጹም በትንገረው ነው የሚሸለው። አውቃ እሱን ለማጥመድ እንዲረ ረገችው ማወቅ የለበትም። እሷ እራሷ እንደተደናገጠች አንዳዘነች ሆና ነው መቅረብ ያልባት። ከቻለች ማልቀስ። አስወርድው እንደሚላት በፊቱንም አውቃለች። ይህን ያህል ጊዜ ደብቃው የቆየችውም ለዚህ ብላ ነው። ከአሁን በኋላ ግን ምንን ትደብቀዋለች? ውሉ አድሮ ራሱ እዚህ ነው ያለሁት ማለቱ አይቀር፤ ያበጠው ይፈንዳ፤ እሺ ብሎ ከተቀበላትም ተመስገን። አንጋባም ልጃችንም ዲቃላ ይሁን ነው...”

“አይልም! በፍጹም አይልም!” አለች ርብቃ ሳይታወቃት ራሷ። የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ደንግጣ ዞረች። “ሳለላን ትድስት!” ራቁቷን ሲያይዋት ፊታቸውን ወደጋላ መንጭቀው ተመለሱና የበረገዱትን መዝጊያ ዘጉት... ተመላላሽ ቤት አጽድቆ።

-3-

ሁለት ቦታዎች ለመሄድ አቅዷል። ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያና በመረጃው መሰሪያ ቤት ውስጥ በፀረ ሰላላ ክፍል ባልደረባ የሆነው ዳደሩው አብርሃም ጋ። ልጁን ደውሎ ሲያገናኝረው አብርሃም እየቀማማ ነበር ቀጠሮውን የተቀበለው።

“ግን እንዴት ብዙ ሃገብ ልሰጥህ የምችል አይመስለኝም።” ብሎት ነበር አብርሃም ስለ ሲብርያዊው አታሺ አንስቶ ናትናኤል ጫፍ ጫፍ ሲነካለች።

“ቆይ! ቆይ! አብርሃም ለማንኛውም እንገናኝና የምታውቀው ነገር ካለ ታካፍለኝለሁ። የም ልሆነ ችግር የለም። እኔ በነገራችን ላይ ለምን ምሳ አልጋብዛለሁ?”

“ግን እሱ ለምንድነው በነገሩ የተሳብከው? አንድ የውጭ ዜጋ ጠፋና የውጭ ገዳይ ምን እንገባው?”

“እንዴት? ምን ማለትህ ነው? ያገባዋል እንጂ። ሰውየው እኮ የውጭ ዜጋ ነው ብዙም ሳይ ዲፕሎማት።”

“ግባኝ! ገባኝ። ነገሩ ማ በቀጥታ ነው የሚነካችሁ። ሲሆንም ሁኔታውን ፖሊስ እየተከታተለው ሳይሆን አይቀርም። የእኛ መሥሪያ

ቤትም ቢሆን መቼም እጁን አጣጥፎ አይቀመጥም። ጉዳዩ የሚመለከታቸው ሁሉ አይዘናጉም ለማለት ነው። ስለዚህ ችግሩን ለምን ለባለቤቶቹ እትተውውም? ናትናኤል። ለማለት የራሱን ሆስፒታል አንት የውጭ ጉዳይ ባልደረባ እንጂ ወንጀል መርማሪ መኮንን አይደለም ነው። ተግባሩን?”

“አብርሃም እኔ በሰውየው ላይ የተለየ አትኩርት ኖሮኝ አይደለም። ጉዳዩ በተዘዋዋሪ ከምሥራው ሥራ ጋር ዝምድና እሰው ብዬ በማለብ ብቻ ነው። እንዴት አድርጎ ላስረዳህ...አየህ ብንገናኝ እኩ”

“ጥሩ! ጥሩ!” አሰ አብርሃም ተሰታ በመቁረጥ። “ለማንኛውም ተገናኝተን እንገጋገላለን።”

“በስንት ሰዓት? የት?” ጠየቀ ናትናኤል።

“እሁኑ አይደል ነገ? መላውን ነጻ ነኝ።”

“ደግሞ... በስድስት ተከፋ ላይ ኢትዮጵያ ሆኖታል!”

“አ! አ!” ድንገት አብርሃም ቀዝቀዝ ሆነ። “ናትናኤል አንዳችን ቤት ብንገናኝ የተሻለ ይመስለኛል። ባይሆን ደግሞ በጊሳ የት አንደምንገድ እንወስናለን።”

“ግሩም... መደመሪያ ለዘመን ጉዳይ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሂደ ሲሰጡኝ የሚችሉትን ሃሳብ አሰጥቼለሁ ብደለሁ። ከዚያ በኋላ እንደጨረስኩ አራት ወይም አምስት ላይ አንተ ቤት መጥቼ አብረን እንወጣለን።”

“ጥሩ እጠብቃለሁ።” የአብርሃም እንጋገሮ የመስማማት ሳይሆን የመሸነፍ ስሜትን የተላበሰ ነበር።

ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ከመገናኘቱ በፊት ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሂደ ሲሰጡት ፈቃደኛ የሚሆኑትን ማሻሻያዎችን መረጃ ለመሰብሰብ ወስኗል። የገባ ያገለግላል።

ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ወደሚያስገባው ጠባብ አስፋልት መንገድ እጥፍ ሲል ከጎሳው በተመሳሳይ ፍጥነት ትክተለው የሚረገገው ጥቁር 504 ፔጃም ታጠፈች። ከውስጥ ሁለት ሰዎች ተቀምጠዋል። መሪውን የያዘው ሰው ኢትዮጵያዊ አለመሆኑ መልኩን በማየት በቀላሉ ለማወቅ ይቻላል። ከሰሃራ በታች ከሚገኙት ጥቁር አፍሪካ አገሮች ከአንደኛው የመጣ መሆኑ ግልጽ ነው። መልኩ በጣም ጠቁር ያለ፤ አፍንጫው ደፍጣጣና ወፋፍራም ከፍፍር አሉት። የደረበውን ፀጉራም ካፖርት አንገት ወደ ላይ ቀልብሶታል። አይኖቹ ከፋኛ ደፍርሰዋል። ሌሊቱን በቂ እንቅልፍ ያገኘ አይመስልም። ሆኖም ቅልጥፍናና እርጋታ በተሞላው

አንቀስቃሴ ዘፊት ለፊቱ የምትሄደውን ብርማ 131 ፊያት ያከታተላታል። መሪ የያዘበት እጁ ከመሪው ጋር ወደ ግራ ሲንቀሳቀስ ጥቁር አረንጓዴ ንቅላት ከእጅ አንጓው በላይ ብቻ አሉ፤ የቀንዳም በሬ ምስል። መኪናዋ ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ታጠፈች።

እጠገቡ የተቀመጠው ሰው ኢትዮጵያዊ ገጽታ ያለው ነው። ጠየም ያለኝ ረዘም ብሎ ቀጠነ፤ መጣጥ ያለ ሰውነት ያለው። ግራ ጉንጨ ከላይ ከዓይኑ ሥር ይምሮ ስከታች ከንፈሩ ጫፍ የሚደርስ አስፈሪ ጠባሳ ተጋድሞበታል። ትናንሽ ዓይኖቹ ባለብት ጉድጓድ ውስጥ ሆነው ትክ ብለው ሲመለከቱ ከወዳያ ወዲህ ውር ውር ሲሉ ፊቱን የጨነኝ ገጽታ ያሳብሱታል።

“እዚሁ ልቁም” ወይስ ልሊሬው ኮሎኔል?” አለ መሪ የያዘው ሰው በፈረንሳይኛ።

“አልፈኸው ቁም!” አለ ከጎኑ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ ቋንቋ ያከታተላት የነበረችው 131 ፊያት ፊት ለፊት ካለው የፖሊስ ጣቢያ ደዳ። ስትቀም ሲያይ ፊቱ ላይ የተጋደመውን ጠባሳ ፊት ለፊት አድርጎ። መኪናዋ እንደቀመጠች ከጎን ተቀምጦ የነበረው ሰው በሩን ከፍተኛ ወረደ።

መሪውን የያዘው ሰው ከተቀመጠበት ጣንበር ሥር የተነሰመውን መገናኛ ሬዲዮ ተጫነው።

“ሌ ገሮላ... ሌ ገሮላ...! ቀንጃዎቹ...! ቀንጃዎቹ...!” በፈረንሳይኛ መልዕክት ያስተላለፈ ደመር።

የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሕንጻ ጥንታዊ መልክ ያለው ነው። ሰዓቱ በረዓድዎ የጠዋቱ የጥቅቤ ቦታውን ጭል ጭል ለምትሰው ሊጋ ፀሐይ ላለመል፤ የቀረጠ መሆኑን ያሳያል። ናትናኤል ወደ ገቢው የሚያስገባውን መዝገያ ልፎ ወደ ውጭ ዘለቀ።

“ወንድም?” አለችው አንድ ወጣት ሴት ዳሌዋን እየነቀነቀች አየተጠራው።

“ትናኤል ዞር ብሎ ተመለከታት። ጥፋት አጥፍታ ጣቢያ ያደረች መሆኑን ማሳት ብሎ አሰበ።

“ለሽ ይዘሃል? ይቅርታ ሃርድ ሲሰጡኝ ነው ያደሩት።” አልችው አንገቷን ወደ ጣቢያው መታ አድርጋ። ፀጉሯ ግማሽ ጥቁር፤ ሌላው ቀይ የቀረው ብርማ ተቀብቷል። ከአይኗ በላይ በተላጨችው ቅንድባ ምትክ፤ በቀጭኑ የተሰመረው እርሳስ ከፋኛ ደብዝዞ ያለ ትንድብ የተፈጠረች አስመስሏታል። ከገላዋ የሚነሳው ጠረን የምን እንደሆነ ለመረዳት ናትናኤል

ተቸረገ። አለቅጥ ተጠግታው ስለቆመች በተቻለው ብዙ አየር ላለመሳብ ጣረ።

“ይቅርታ በጠዋት ነደስኩህ አይደል? ሴሽ ይዘሃል?” እጇን ወደፊት ዘርግታ ፈገግ ስትል የሚታዩት ጥርሶቿ ነጫጭ ናቸው።

“ምን?” አለ የምትለው አልገባ ሲለው።

“እ ... ማለቴ ሲጋራ አለህ?” ጡቶቿን ወደፊት ገፋ ዳሌዋን ነትነቅ አደረገችለት ይበልጥ ጠጋ ብላው።

ናትናኤል ከደረት ኪሱ ውስጥ ሲያወጣ ተሸቀዳድማ ከእጁ ላይ ቀማችውና የጋዝውን ጎን መታ መለከድ አድርጋ እንደ ሲጋራ አውጥታ እፋ ላይ ከሰዓት በኋላ “አንድ ሀሳ ልግህ?” አለችው በቀኝ አይደፍ ጠቀስ አድርጋው።

“ውሰድ።” አላት ናትናኤል ትዕግሥቱ እየተለጠጠበት።

አንድ ጥማሪ ሲሆን አውጥታ ሲታበቃ ሳትጋበዝ ተልጠፍ ባለ ሁኔታ ኮቲን መለስ አደረገችና የሲጋራውን ፓክ ከውስጥ በኩል ኪሱ ውስጥ ሻጠችለት።

“ብድር መላሽ ያድርገኝ።” አለችው ፈገግ ብላ ግንኙነት ሕይወት አጥተው ስለምልም ባሉ ትንድዝ የለሽ አይኖቿ እያሳበሉት።

“ችግር የለም።” አለ ናትናኤል ለልፏት ለመጥራት እየሞከረ።

“ዛግንኝሽ ሞቢሉጋ ስርጉት ቤት ብላ ስትሆን በል ቆንጆ ሌሊት እናሳልፋለን። እጄን አትጥፋ።” አለችው በጥንቃቄ ትቷት ሲሄድ ጀርባውን ቸብ አድርጋ።

“ዘልዛላ ዘልዛላ ሽርመጣ።” አለ ናትናኤል በልሱ። ቢሆንም ዘር ብሎ አልተመለከታትም። ራመድ እያለ ወደ ጣቢያው ሀንፃ አመራ።

“እንደምን አደርክ።” አለ ናትናኤል ፊቱን በፈገገታ አሰውቦ ከጠረጴዛው ጋላ ተቀምጦ በቀኝ እጁ የሰልክ እጆቿ በግራው ደግሞ የመስክ መገናኛ ሬዲዮ ይዞ ሥራ የበዛበት ለመምሰል የሚጥረውን ወጣት የፖሊስ መኮንን።

መኮንኑ በተቻለው መጠን ፊቱን አከሳትሮ በቀኝ የያዘውን የሰልክ እጆቿ ወደጎን ዘር አድርጎ “ምንድን ነበር?” አለ እንደማመናጫቅ እየቃጣው።

“ይቅርታ አድርግልኝ አጽረጥኩህ ... እባክህ የጣቢያውን ጋላ ለማግኘት ረገድ ነበር።” በተቻለው ትህትና ተሳብሶ ለመቅረብ ሞክረ ናትናኤል።

መኮንኑ በተሰላች ሁኔታ በአገጩ በስተቀኝ በኩል ወዳለ በር አመለከተው።

ናትናኤል በምሥጋና ራሱን እንቃጥቶ በስተቀኝ ያለውን በር ሁለቱ ካንኳኳ በጋላ መዝጊያውን ከፍቶ ገባ።

ናትናኤል በፍን ከፍቶ ወደውጭ ለእንደገባ ከውጭ ከበፋ ቀም ብሎ ሁኔታውን ይከታተል የነበረ አንድ ሰው ወደ ወጣቱ መኮንን ጠጋ አለ።

“ምንድን ነበር?” ወጣቱ መኮንን ለጥንታዊ ቅጭም ያለ ፊቱን ቀና አድርጎ እንገዳውን ገረመመው።

እንደያየው እጁን ወደ ደረት ኪሱ አደፍ አነስተኛ የመታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለአንድ አፍታ ብልጭ ለፈረገለትና መልሶ ከኪሱ ከተቀው።

“እቤት ጌታዬ!” አለ ወጣቱ መኮንን በቀኝና በግራው የያዘውን የሰልክ እጆቿና መገናኛ ሬዲዮን በጥድሬያ ጠረጴዛው ላይ እስቀምጦ ከወንበፋ እየተነሳ።

“ቀጭ በል።” እንገዳው የተለየ እርጋታ ይታይበታል። ፊቱ ላይ ከተጋደመው ጠባሳ ጋር ሲታይ ከእንጨት ተፈልፍሎ የወጣ እንጂ ከደምና ከስጋ የተፈጠረ አይመስለም። “ምንድን ነው የጠየቀህ?”

“ማን ፊታዬ?” ወጣቱ መኮንን በተቀመጠበት እጆቹን በተጠንቀቅ ከጎንና ከጎን ለጥፎ ከፊቱ ያጎነበሰውን እንገዳ ሽቅብ እየተመለከተ ጠየቀ።

እንገዳው ጭንቅላቱን በስተቀኝ ወዳለው በር መታ አድርጎ አመለከቱ።

“እሁን የገባውን ሰውዬ ነው ጌታዬ?”

“ቀስ ብለህ ተናገር!” እንገዳው ጥርሱን ገጥሞ ነው የሚናገረው።

“...የጣቢያውን አዛዥ ነው የረሰበው ጌታዬ።” መኮንን እንደተቆጠሩት ህፃን ጉንጮቹ ተንጠለጠሉ።

እንግዲያው ምንም መልስ ሳይሰጠው ፊቱን ወደ ግራ መልሶ ገድገዳው ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባን ከተማ ካርታ ያጠና ጀመር።

ናትናኤል ወደ አዛዥ ቢሮ እንደገባ በሩን ዘግቶ ቆመ። ከጠረጴዛው ጋላ የተቀመጠው ሲቪል የለበሰው ሰው ግን ካቀረቀረበት ቀና አላለም። እህህ... ጉሮሮውን አፀዳ ናትናኤል። ሰውየው ለአንድ አፍታ ቀና ብሎ ካየው በጎላ በግራ እጁ አንድ ውጤት አመለከተውና እንደገና አቀረቀረ።

ናትናኤል በፀጥታ ወደፊት ተራመደና አዛዥ ባመለከተው የእንጨት ወንበር ላይ ተቀምጦ በትዕግብ መጠባበቅ ይዘ። የአዛዥ ቢሮ ይቀዘቅዛል። በጣቢያ መስኮት የሚገባው አነስተኛ ብርሃንና ሙቀት ለትንሿ ክፍል ሀይወት ልብስጠት የሚበቃ ጽሕፈት አመልክቷል።

የጣቢያው አዛዥ የጠረጴዛ መሳቢያውን ስለ ከውስጥ ዕቃ እንደሚፈልግ አይነት ሲገረገር “ምን ልርሳህ?” አለ ድንገት ቀና ብሎ ይዞት የነበረውን ብዕር ጠረጴዛው ላይ ጣል እያደረገ።

“እ...” ናትናኤል ይህን ድምፅ እንዳለበት ግራ ተጋባ። የደረሰች ኪሎ ውስጥ ገባና የገዝባ በርሳውን አወጣ። ከውስጥ የመሥሪያ ቤቱን መታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለሰውየው ዘረጋለች። ሰውየው በቸልታ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብሎ ከተመለከተ በጎላ መልሶ ከጠረጴዛው ላይ ወርወሮ እደረገለች። ናትናኤል ቀልጠና ብሎ ጀመረ።

“እ... ውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር... እ...ባለፈው ሰዎች አንድ የውጭ ዜጋ ለጊዜው ተሰውሮ ነበር። በጊዜው መኪናውን በመቸበት ያገኛት የዚህ ጣቢያ አባላት ነበሩ። እና የምትችሉ ከሆነ አንድ ሃሳብ እንድትሰጡኝ ነበር።”

“በጉዳዩ ላይ በወቅቱ ተገቢውን ዘገባ አቀረብን መሰለን።” አለ የጣቢያው አዛዥ ቀዝቀዝ ብሎ።

“እ... ይሆናል! ይሆናል! ግን ላስቸግርህና እንደው ስለሰውየው ማንኛውንም ዓይነት ሃሳብ ባንኝ...መኪናው የተገኘው መጠጥ ቤቶች በብዛት በሚገኙበት አካባቢ ነበር...ማለቱ ከዚህ ቀደም ሰውየው ወደዚህ ቦታ ይመጣ እንደሆነ።”

“ወንጀል አልተረጋገጠም።” የጣቢያው ጋላፊ ድንገት አቋረጠው “መኪናዎ በእኛ ክልል መገኘቷ ግልፅ ነው። ያንን ደግሞ ወዲያውኑ ለተገቢው አካል አስተላልፈናል። ከዚህ ውጪ ምንም የምናውቀው ነገር የለም።”

“ምን መሰለህ...” ናትናኤል ተስፋ ሳይቆርጥ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

“ይቅርታ ወንድም!” ድጋሚ አቋረጠው የጣቢያው ጋላፊ ከመቀመጫው እየተነሳ “ምንም ልሰጥህ የምትችለው ሃሃብ የለም።”

ናትናኤል ተስፋ ቆረጠ። ሰውየው ሊረዳው ፈቃደኛ አይደለም። ከዚህ በጎላ አጥብቆ መጨትጨት ምንም የማይጨምረው ነገር አይኖርም።

“አመሰግናለሁ። ይቅርታ የሥራ ሰዓትህን ስለተሻማሁ።” ንደፋን ውጤት የአዛዥን ደረት እጅ ጨብጦ ከቢሮው ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዥ ቢሮ እንደወጣ ከውጭኛው ክፍል ገድገዳ ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባ ካርታ ያጠና የነበረው ሰው ቀልጠና ባለ ሁኔታ የአዛዥን ቢሮ በር ከፍቶ ገባ። ለአንድ አፍታ ከአዛዥ ጋር ተያያ። የጣቢያው አዛዥ ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

“ቅንጾቼ።” አለ ፊቱ ላይ ጠባቂ ያለው ሰው እንደ ቀርቀሮ በሚገኝ ድምፅ።

አዛዥ ከተሳበው የጠረጴዛ ኪሎ ውስጥ የተቀመጠውን ክር የጎረሰውን አነስተኛ የድምጽ መቅጃ መግሪያ አግኝቶ አቀበለው። እንግዳው ሰው በጭንቅላቱ ሰጥቶ ፈጠን ብሎ ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዥ ቢሮ ሲወጣ ተበሳጭቶ ነበር። የጣቢያው አዛዥ በበጎ አመለካከት ተቀብሎ ሊረዳው አልተቻለውም። ሁኔታውን በረጋ መንፈስ አስረድቶ ሊረዳው አለመቻሉን ሊነግረው ሲችል እንዲያ እንደ ጠላት በጥርጣሬና በጥላቻ ለምን እንደተመለከተው ሊገባው አልቻለም። «ደድብ» አለ ንድፍ ብሎት።

ከአንገሉ አንገዳግ ዝናብ ብን ብን እያለ መውረድ ስለጀመረ ቀልጠና ብሎ ወደ መኪናው አመራ።

“ሂይ!” መኪናው ጀርባ በፍን ሊከፍት ሲል ከጋላው ሲጠራ ተሰማው። ፊቱን ሲያዞር እየት። ወደ ጣቢያው ሲገባ ሲጋራ የጠየቀችው ሴት እየተወረገገች ስትመጣ ተመለከተ። “ወደ ፒያሳ ነው የምትሄደው? ወደዛ ከሆነ የምትሄደው...”

“አይደለም! ወደዛ አይደለም ይቅርታ።” ናትናኤል ቀልጠና ብሎ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባና በሩን ሊዘጋ ሲል ተሸቀደው ግራ ትከሻውን ያዝ አድርጋ ተጠጋችው።

“ላስቸግርህና የኔ ጌታ ሌላ ሲጋራ ትሰጠኝ?” አነጣጥ ቅንድብ የለሽ እይናቿን አስለመለመችለት። የዝናቡ ማከፋት የተሰማት አትመስልም።

በጣም ተናደደ። በተለይ ያንን ቁናት ገላጥን ደፍራ ወደ አፍንጫው ማስጠጋጋጥ፤ ከፋኛ አበሳጫው። ፈጠን ብሎ ከደረሰ ከሱ ውስጥ ያለውን የሲጋራ ጋኑ አውጥቶ ወረወረላትና እየናነረችው ሳለች የመኪናውን በር በግብፅ ሞተሩን አስነስቶ ወደ መንገድ ገባ።

ልጅ፤ በቀመችበት ፈገግ ብላ እጇን አወቀውበት። ከጋኑ ውስጥ አንድ ሲጋራ አውጥታ ለከለች። አንድ ሰማያዊ ቢኤም ደብሏው ከጀርባዋ መጥታ አጠገቧ ስትቀም የመኪናውን በር ከፍታ ገባች።

“ቤቴ!” አላት መሪው የያዘው ሰው ፈገግ ብሎ እየተመለከታት። “የተኑን ጋላፊነታችንን ተወጥቻለሁ። የቀረው የብብ ጋላፊነት ነው።” አለ በዕብራይስጥ ቋንቋ።

ነጂ በሆንም በፍጥነት ሀረር የተቃጠለና የተጠበሰ የሚመስለው ፊቱ በዙ ውጣ ውረድ ያለፈ ጠምጣዛ መሆኑን ያሳያል። ዛሬ እንደ አስፈላጊነቱ ስለሚቀያየር ይህ ነው ተብሎ የሚገኝ ቋሚ ስም የለውም። ሆኖም የጦር አውሮፕላን አብራሪነቱን አቁሞ ለላላን መቃወም ሞላድን ቤቱ ከማድረጉ በፊት አሃርን አጽተን በመባል ነበር የሚታወቀው። የተቃጠለውም ያደገውም ከቱልኪቭ አቅራቢያ በምትገኝ ሆሎን በምትባል ከተማ ነው። አፍቱን አያውቅም። የልጅነት አለመ፡ በአባቱ የተጣበበ ነበር።

አሃርን አጽተን በአሥራኤል አየር ሃይል ውስጥ ማገልገል ከጀመረ በኋላ እጅግ ዝነኛ ከሆኑት ጥቂት አብራሪዎች ጋር አብሮ ለመጽሐፍ ረጅም ጊዜ አልወጠደበትም። የመጀመሪያ ሲሳይ አራት ነበረች። ሰኔ 7 ቀን 1981 ባገዳድ አካባቢ የሚገኝ የአራትን የነውክሊር ማመንጫ እንዲደመስሱ ከተሳኩት አውሮፕላኖች የአንዱ አብራሪ ሆኖ ሲመረጥ የ23 ዓመት ወጣት ነበር። የአራት የነውክሊር ማመንጫ ወደመጣ የሚገኝ ደረት በኒቫን አገጠ። በአመቱ ሁለተኛ ሲሳይ እጁ ገባች - ሊባሉል በእንግሊዝ የነበሩት የአሥራኤል አምባላደር አሮጌቭ በመሃል ለንደን በጠራራ ዕሐድ በአሸባሪዎች ጥይት ቆሰለ። ተከትሎም የ1982 አምስተኛ የአረብና የአሥራኤል ጦርነት ተጀመረ። የአሥራኤል የጦር አውሮፕላኖች የጠቅላይ ሚኒስትር ቤንገን ቱከራ እውን ለማድረግ በሊባኖስ አየር ላይ አንፋሰት፤ ፈነዳሱበት። ድል በድል የሆነው የአሥራኤል ጦር ሲመለስ የአሃርን ደረት ድጋሚ በኒቫን ተሸምነች።

ገና በወጣትነቱ በሯን ከፍታ ያቀማጠለችው ዕድሉ በዛው ዓመት ድንገት ፊቷን አዞረችበት። ከገለላ ወጣ ብሎ ከሚገኝ የአየር ሃይል ጦር ሰፈር ተነስቶ የልምምድ በፈራ እያደረገ ሳለ የያዛት አውሮፕላን ተከሰክለች። ረዳቱ ወዲያውኑ ሲሞት አሃርን ሞት ከተባለ በኋላ በሐኪሞች ብርታት ተመልሶ ሰው ሆነ። ከደረሰበት ጉዳት አገግሞ ከዚህም ቤት የወጣው ገን ከአንድ ዓመት ከዕለቱ ወር በኋላ ነበር። የቀድሞ ሥራውን የመቀጠል ዕድሉን ከጥያቄ ውጪ ሆኖ አገኘው።

ሞላድ እጆቹን ዘርግቶ ተቀበለው።

በስለላው ድርጅት ውስጥ ሲገባ ባጋጠመው ሁኔታ መንፈሱን የተሰበረ ቢሆንም በውትድርናው ዓለም ውስጥ የነበረውን ዓይነት ዝና መልሶ የተጎናፀፈው ገና ድርጅቱ ውስጥ በገባ በሁለተኛው አመት ነበር። በጥር ወር 1985 በተካሄደው አፕሬሽን ሞሴስ በመባል የሚታወቀው አሥራኤል በሱዳንና በኢትዮጵያ ድንበር አካባቢ በከሰላና በአላታርች የሰደተኛ ሠፈሮች ውስጥ የነበሩ በሽህ የሚቆጠሩ ፈላሽዎችን ከፖርት ሱዳን በስተሰሜን 120 ኪሎ ሜትር ርቀ ከሚገኙ የቀይ ባህር ጠረፍ በስውር ወደ አሥራኤል ባንጓዝችበት አፕሬሽን ውስጥ ያሳየውን ችሎታ የተመለከቱ የሞላድ ባለሥልጣናት ዓይናቸውን ጣሉበት።

ከዚህ አፕሬሽን በኋላ አሃርን በተለይ በአፍሪካ ውስጥ የመረጃ ሥራ ለመሥራት የሚያበቃውን ልዩ ሥልጠና እንዲወስድ ተደርጎ ሥራውን በጥልቀት ቀጠለ። በሰሜን ከሚገኙ ጥቂት የአፍሪካ አገሮች ውጪ በተቀሩት የአረብ አገሮች ተዘዋውሮ ሰርቷል። ዛሬ እድሜው በአርባዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት ላይ የሚገኘው አሃርን አብዛኛውን የአዋቂ አለመን በአፍሪካ ውስጥ በመረጃ ሥራ በመሥራት በማጥፋቱ አፍሪካን በተመለከተ በሞላድ ውስጥ ተለዋጭ ሊገኝላቸው ከማይችሉት ሁለተኛ ሰበት ሊከሰጥርቶች አንዱ ለመሆን በቅቷል።

ባለፈው ሚያዚያ አጋማሽ ላይ ነበር ከነበረበት ከጃሃንስበርግ በአስቸኳይ ወደ ቱልኪቭ እንዲመለስ ትዕዛዝ የተላለፈለት። በዛኑ ቀን ከሰዓት በኋላ ወደ ቱልኪቭ ተመልሶ በመሃል ከተማ በሚገኘው የሞላድ ዋና ጽህፈት ቤት ሪፖርት ሊያደርግ ወዲያውኑ የሩት ምሥራቅና የአፍሪካ ጉዳይ ጋላፊ ወደሆነው የባላይ ሹም ቢሮ አጣደፉት።

“አይተን ...” አለ በስልሳዎቹ የዕድሜ ክልል የሚገኘው በሳል የመረጃ ሰው ከተቀመጠበት ተነስቶ ጠረጴዛውን ዘር ወጥቶ ከአሃርን ፊት ለፊት ወንበር ስቦ እየተቀመጠ። ሰውየው በሞላድ ቀጭን የሥልጣን ገመድ ላይ ተረማምደው ቁጥ ላይ ከሰፈሩት በጣት የሚቆጠሩ ባለሥልጣናት አንዱ በሆንም እያንዳንዱን የበታች ሠራተኛ የሚያቀርበው እንደ ታናሽ ወንድም እንደ እንደ ታዛዥ የሥራ ባልደረባ አይደለም። ከከፍተኛ ችሎታው ውጪ ፍቅርንና ከበሬታን ያተረፈለት ነገር ቢኖር ይኸው ነበር። “... አይተን

እውነቱን ንገረኝ ካልከኝ ለጊዜው ልሰጥህ የምችለው መረጃ እነሱትኛ ነው።
ያም—ቢሆን ከሞላ ጎደል በዚህ ተካቷል።” አለ እነሱትኛ ጥራዝ ከጠረጴዛው
ላይ እንስቶ እያቀበለው። “ይህን ጊዜ ወስደህ አንበበው! አብላው። በተረፈ
ግን ሁኔታው ግልፅ እንዲሆንልህ ዋና ፍሬ ሃሳቡን እንልጽጋለሁ።” በሩ
ተከፍቶ የአለቃው ፀሐፊ በትሬ ላይ ቡናና ብስኩቶች ይዛቸው ገባች።
አላቅየው ለአንድ አፍታ ወሬውን ገታ። ፀሐፊው ተመልሳ ስትወጣ
የቀረበውን ቡናና ብስኩት ችላ ብሎ ንግግሩን ቀጠለ።

“የአፍሪካ አገሮች በ1994 ላይ ከሰማሊያና ከሩዋንዳ የእርስ በርስ
እልቂት በጊላ ካይሮ ውስጥ ተሰብስበው አፍሪካ የራሷን የሠላም አስከባሪ
ግብረሃይል ልታዋቅርበት የምትችልበትንና በአገሮች ውስጥ ሁከቶች ሊከሰቱ
ያለ ባዕድ ጣልቃ ገብነት ልትፈታቸው የምትችልበትን ሁኔታ አንስተው
እንደተወያዩ ታስታውሳለሁ።”

“አዎ ትዝ ይለኛል” አለ አሃርን። “ዝርዝር ሪፖርቱን ያዘጋጀሁት
እኔው ነኝ።”

“በጊዜው እንደምስጢር አልያዙትም ነበር። ነገር ግን ባለፈው
ወር...” ቀጠለ አላቅየው “አፍሪካን ዲራጊስ የተባለ መጽሄት ከገመታት
በፊት የጻፈውን ጽሁፍ ጠቅሶ በድጋሚ አፍሪካ ይህንኑ ዕቅድ በተግባር
አየተረጎመችው መሆኑን ሲጽፍ መላው አፍሪካ አስተባባላለች።”

አሃርን ጭንቅላቱን በመስማማት ነቀነቀ፤ ሁኔታውን እሱም
የተከታተለው መሆኑን በሚገልፅ መልኩ።

“ለጊዜው ሁኔታው የዚያን ያህል ባያሳስበንም አንድ ተጨባጭ
ነጥብ ላይ ለመድረስ ስንል በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች በከፍተኛ ኃላፊነት ላይ
የሚገኙ ወታደራዊ ባለሥልጣናትን ቀርቦን መረጃ ለማግኘት ሞክርን።
የሚገርምህ ነገር ሶስት ወር ሙሉ በያለበት ብንዳክርም ትንሽ ፍንጭ እንኳን
ለማግኘት ተሳነን። በመጨረሻም ላይታሰብ ፈረንሳዮች ቀዳዳ እንዳገኙ
ደረስንበት።”

“የት?” አለ አሃርን ከወንበሩ ላይ ወደፊት ፎቀቅ ብሎ።

“ሞሮኮ ውስጥ” አለ አለቃው የቡና ስኒው ውስጥ ስኳር ጨምሮ
እያማሰለ። “ለጊዜው በተደራቢነት በመለመልናቸው የፈረንሣይ የመረጃ
መከንኛች በኩል ሁኔታውን ስንከታተል ፈረንሳዮች የሞሮኮን የውጭ ጉዳይ
ሚኒስቴር እንደመለመሉ ደረሰንበት። ይህ በእርግጥ ግሩም ተስፋ ነበር።
ሆኖም ከሁለት ሣምንታት ቀይታ በጊላ ጠቅላይ ሚኒስትሩ በግል ጆልባቸው
በሚድትራንያን ላይ ሲዘናኑ ድንገት የገቡበት ጠፋ። የተለያዩ ጋዜጦች
የተለያዩ ጽሁፎችን አወጡ። ግማሾቹ ታፍነዋል አሉ! ሌሎች አራሳቸውን
አጥፍተዋል አሉ...”

“አዎ እኔም በርካታ ጽሁፎች እንብባለሁ።” አለ አሃርን ያጋባውን
የቡና ስኒ እያስተመጠ።

“በዚህ ተደናግጠን እንዳለን የኛው ልጆች ካሜሩን ውስጥ መረጃ
ለመሸጥ ፈቃደኝነትን ያሳዩ ሁለት ባለሥልጣናትን አገኙ። የገንዘቡ መጠን
የሚያስደነግጥ ነበር። ሆኖም ምርጫ ስላልነበረን የተጠየቅነውን ሁሉ
ከፈልን። ከመረጃው በፊት ክፍያ መፈጸም ከደንብ ውጪ ቢሆንም
ባለሥልጣናቱ ከፍተኛ ደረጃ ላይ ያሉ ስለነበሩና እኛም ጉጉት ላይ ስለነበርን
ገንዘቡን ከፈልን።”

“እና ምስጢሩ ተገኝ?” አለ አሃርን።

“አዎ።”

“ምንድነው?”

“እሱን ነው እኔም ያልመለስኩት ጥያቄ!” አለ አለቃው።

“እንዴት ...?” አለ አሃርን ምሥጢሩ ከተገኘ በጊላ ዳገመኛ ሊከሰት
የቻለው ችግር አልገለጽልህ ብሎት።

“ገንዘቡ ከተከፈለ በጊላ በሁለተኛው ቀን ማለት ከትላንት ወዲያ
ረቡዕ ያውገዶ ያለው አምባሳደራችን አንደኛ ፀሃፊውን መልዕክት አሲዞ
ወደዚህ ሰደደው። በላክው መልዕክት ውስጥ ምሥጢሩን ማግኘቱንና እጅግ
አደገኛ የሆነ እንቅስቃሴ በመላው አፍሪካ በጥቅም መልኩ እየተካሄደ
መሆኑን፤ እናቴም ያለው አዲስ አበባ ውስጥ እንደሆነ ጠቅሶ ዝርዝር
መረጃውን በተመለከተ ግን እርሱ አራሱ ይዞት በማግሥቱ ወደዚህ
እንደሚበር ገለጸልን።”

“የእርሱ እዚህ ድረስ መምጣት ለምን አስፈለገ? እንደማንኛውም
ምሥጢር በዲፕሎማቲክ ቦርሳ ሊልከው ሲችል” አለ አሃርን አለቃውን
አቋርጦት።

“አላውቅም! ምናልባት ያገኘው ምስጢር ከፍተኛነት ከራሱ ውጪ
ማንንም እንዳይተማመን የፍርሃት ሥሜት አሳድሮበት ይሆናል።”

“እ... ሺ” አለ አሃርን መጨረሻው ናፍቆት።

“የአምባሳደራችንን መምጣት ስንጠባበቅ ትላንት ምሽት ላይ
የካሜሩን ኢታማዢ ሹምንና የአገሩን አስተዳደር ሚኒስቴር እንዲሁም
የኛን አምባሳደር በአንድነት ጭና ትበር የነበረች የጦር ሄሊኮፕተር በአየር
ላይ እንዳለች መቃጠሏን የካሜሩን የውጭ ጉዳይ እዚህ ባለው አምባሳደሩ
በኩል አስታወቀን።”

“ሊሆን አይችልም!”

“ሆነ::” አለ አለቃው የተቀመጠበትን ወንበር ድጋፍ በቡጢ መትተ:: እጃችን የገባውም ምሥጢር ከሸጡልን ሁለቱ ባለሥልጣናች ጋር አብሮ በእሳት ጋዩ::

“እስካሁን ወሬውን እንዴት አላገኘሁትም?...ማለቱ ያውንዬ ጆሮዎች አሉኝ...ደግሞም”

“የሚገርምህ ነገር” አለቃው አቋረጠው “የካሜሩን መንግሥት አደጋ መድረሱን ከገለፀልን ከሰባት ሰዓታት በኋላ ነው እዚያው ያሉ የኤምባሲያችን አባላት የደረሱበት:: አደጋው ካሜሩን ውስጥ በምሥጢር ተይዞ ነበር ማለት ነው::”

“አሁን ምን ላይ ነው ያለነው?” አለ አሃርን በተቀመጠበት እየተቀነጠነጠ::

“በበኩላችን ማብራሪያ ጠይቀናል-የካሜሩን መንግሥት:: በተጨማሪም የአደጋውን መነሻ የሚያጠና ቡድኑ ትናትና ሌሊቱን ወደዚያው በሯል:: ሆኖም ዋናው ነጥብ ይህ አይደለም:: አደጋው ሆነ ተብሎ የተፈጸመ ለመሆኑ ፕሮፕር የለኝም:: ገድያው የሞሮኮው ጠቅላይ ሚኒስትር ከተሰወሩበት ምክንያት ጋር በተዛመደ መልኩ የተቀነበረ ለመሆኑ አንድና ሁለት የለውም:: ይህ ደግሞ አምባሳደራችን እጅ ገብቶ የነበረው መረጃ በእርግጥም ከፍተኛ ዋጋ ያለው ነበር ማለት ነው::” አለቅየው ከተቀመጠበት ተነስቶ ከጠረጴዛው ጀርባ ከሶታው ተመልሶ በገዛ ወንበሩ ላይ ተቀመጠና መሳቢያውን ስቦ የታሸገ ፖስታ አወጣ::

“አሃርን” አለ ፖስታ የያዘበትን እጁን ወደፊት ዘርግቶ “...ከጃሃን ሰበርግ ባስቸኳይ ያስጠራሁህ ወደ አዲስ አበባ ሂጺህ የዚህን እንቅስቃሴ እናት ሽምቆ ውስጥ እንድታስገባልኝ ነው... ይህ ትኬትህና ፖስፖርትህ ነው::” የታሸገውን ፖስታ አቀበለው::

የዛኑ ለሊት ከቴልክቪቭ ተነስቶ በአቴንስ አድርጎ አዲስ ደበባ ገባ:: በፖስፖርቱ ላይ ያለው በሙ ካሚል ጆማል ጆማል ይላል:: ዜግነት ሊባላል:: ሥራ ንግድ::

አዲስ አበባ ከገባ ሶስተኛ ወሩን ጨርሶ አራተኛውን ሊይዝ የቀሩት ጥቂት ቀናት ናቸው:: ጨለማው ግን አሁንም አልገፈፈለትም:: አዲስ አበባ እንደደረሰ ቴልክቪቭ ያለው አለቃው በቅድሚያ ባመቻቸለት መሠረት ከእንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ሰዎች ጋር በቅንጅት በመሥራት መረቡን በስሩት ዘረጋ:: መረቡ ውስጥ የገባ የተጠመደ አሳ ግን አልነበረም::

አሃርን ሊክደው ያልቻለው ነጥብ አዲስ አበባ ውስጥ ከሞላድና ከሊ.አይ.ኤ. ይልቅ ኤም.አይ.ስድስት ቀድሞ ምሥጢሩን ማገናኘት መጀመሩን ነበር:: ሆኖም እንግሊዞች የመለመሱት ጥቂት ኢትዮጵያውያንን በመሆኑና እነዚህም ከሞላ ጎደል በኢትዮጵያ የሰለጠነ መዋቅር ውስጥ የታቀፉ ለገን ዘብ ሲሉ በተደራቢነት ለኤም.አይ. ስድስት የሚሰሩ በመሆናቸው የመሥህ ሥራ በስፋት ለመሥራት የማይመቹና አመኔታም የማይጣልባቸው ሆነው አገኛቸው::

ይህን ችግር ለማስወገድ አሃርን ቴልክቪቭ የሚገኙ ኢትዮጵያ ውስጥ ተወልደው ያደጉ ወደ እሥራኤል የተመለሱ አይሁዶችን በብዛት ወደ አዲስ አበባ አስመጥቶ አሰማራቸው:: ይህ አዲስ አበባ ውስጥ በርካታ ጆሮዎችና ግዴታችን እንዲኖሩት ከመርዳቱም በላይ የእንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ለሚያደርግለት ድጋፍ ወርታውን ለመመለስ አብቅቶታል::

በአዲስ አበባ ውስጥ በአጭር ጊዜ ከእንግሊዞች የተሻለ ሰፊ መረብ ዘርግቻለሁ ብሎ በያምንም የመጀመሪያውን በር የክፈቱት እንግሊዞች ነበሩ::

ሰኔ መጨረሻ ላይ አዲስ አበባ ባገባ በሶስተኛ ወር በአዲስ አበባ የኤም.አይ. ስድስት ቡድን የሚመራው ሮበርት ፋረል ዜናውን አበሰረለት:: ፋረል የሰላሳ ስምንት አመት ጎልማሳ ነው:: ፈጣንና ቀልጣፋ ጭንቅላት ስላለው አሃርን ያከብረዋል:: ለመጀመሪያ ጊዜ የተዋወቁት በ1991 ለማሊያ ውስጥ ሁለቱም የመረጃ ሥራ ሲሰሩ ነበር::

“እርግጠኛ ነህ?” አለ አሃርን በመቀደሙ የተሰማውን ብሽቀት እምቆ ይዞ::

“ይመስለኛል::” አለ ፋረል በቀኝ የያዘውን የሽሪ ጠርመስ እየከተረ:: የተከፈተውን ጠርመስ በቀኝ ይዞ በእርጋታ ሁለት መስኪያዎች ከመደርደሪያው ውስጥ አወጣና ለሁለቱም ከቀዳ በኋላ “ለስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች! ብሎ መስኪያውን አነሳ:: “ዓለም ሁሉ የፈረንሳዮችን ወይን ጠጅ ያደንቃል:: ይኔ ልብ ግን ጥንትም ዛሬም ወደፊትም ያለው ከስፔይን ጠማቂዎች ጋር ነው!” አለ ፈገግ ብሎ::

“ብብ ... ይቀርታ አድርገልኝና የመጣሁት ለሼራ ያለህን ታማኝነት ለማረጋገጥ አይደለም!” አለ አሃርን በስጫት ብሎ “ለማወቅ የሥራልገው በእርግጥ ቀዳዳ ማግኘትህን ነው::”

“አትቸኩል::” አለ ፋረል ፈገግ ብሎ አሃርን ይበልጥ ማበላጨት የረለገ ይመስል:: “ልጅ ሆኜ አባቴ ሁሉ የሚነግረኝ ተረት ነበር...የስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች...”

“የፈጣሪ ያለህ!” አሃርን ተነስቶ ቆመ “...እመነኝ ካሁን በኋላ ስለ ሼሪ ወይ ስላባትህ ልትቀባኝ ብትምክር...” አለ አሃርን ቡጢ ጨብጦ።

“ደህና...ደህና” አለ ፋረል እየሳቀ ቶሎ ተቀመጠና “ቁጭ ብለህ ብትሰማኝ አይሻልም?” አለ በንዴት ቡጢ ጨብጦ ቁልቁል የሚመለከተውን አሃርን እያየ።

“በል ቀጥል ምን ታየኛለህ...ምንድነው አገኘሁት የምትለው?”

“መረጃ ያለው ሰው ያጠመድኩ ይመስለኛል።” አለ ፋረል ለመጀመሪያ ጊዜ ኮስተር ብሎ

“ማነው እሱ?”

“እ...ለጊዜው ማንነቱን እናቆየው...”

“ቦብ! ...ምሥጢር መደበቅህ ነው?” አለ አሃርን በስጫት ብሎ

“ዲፕሎማት ነው።” አለ ፋረል ትንሽ ካቅማማ በኋላ።

“ኢትዮጵያዊ?”

“አይደለም...ላይቤራል ነው።”

“እንዴት መለመልከው... ስለፈጣሪ ብለህ ሁሉን በግልጽ አስረዳኝ።”

ፋረል መለኪያውን አንስቶ ከጨለጠው በኋላ “... ዝርዝር ነጥብ ውስጥ እንደገባ አታስገድደኝ... አልገባም። ዋናው ነጥብ ሰውየው ሚስጥሩን እንደሚያውቅ ደርሰንበታል። ከአሁን በኋላ የጊዜ ጉዳይ ነው። ብዙ እንደሚይዘገይ እርግጠኛ ነኝ... የፈለግነው ምሥጢር በጃችን ይገባል” አለ ፋረል በተቆራረጠ አረፍቶ ነገር።

“በምን መንገድ ልረዳህ እችላለሁ እኔ?” አለ አሃርን መቀደሙ አንድቱን እየበላው።

“እመሀግንዛለሁ... ግን ለጊዜው እርዳታ አያሻኝም።” አለ ፋረል ዘብነን እያለ በምሥጢሩ ላይ ያለውን ባለቤትነት ለማሳየት እንደፈለገ ሁሉ።

በግምንቱ ሁኔታዎች ሁሉ ተቀያየሩ። ተስፋ የተጣለበት የላይቤራል ዲፕሎማት የገባበት ጠፋ።

“አሃርን!” አለ ፋረል ፀጉሩን እየነጩ “እርዳታህን እፈልጋለሁ።” ይሄን ሰው የገባበት ገብተን ማግኘት አለብን። ምሥጢሩን ይዞ ነው የተሰወረው።

የተባለው የላይቤራል ዲፕሎማት መጥፋት ሁለቱን የመረጃ ቤቶች በአዲስ አበባ ውስጥ ይበልጥ አስተሳሰራቸው። ያላቸውን የሰው ሃይልና

የገንዘብ ብርታት ሁሉንም በቅንጅት ለመጠቀም ዝግጁ ሆኑ። ዲፕሎማቱ... የላይቤራል ወታደራዊ አታሺ በፍጥነት በእጃቸው መግባት አለበት! በፍጥነት።

ልጅቷ የያዘችውን የሲጋራ ፓክ ቁልቁል ቀደደችና ከውስጥ ባቁላ የምታክል የድምፅ ማስተላለፊያ መሣሪያ አውጥታ ለአሃርን አቀበለችው።

“በጣም አደገኛ ዘዴ ነው የተጠቀምነው ግን ውስጥ ከገባ በኋላ ሊያጨስ ፓኩን ቢያወጣ ኖር!” አለ አሃርን።

“ፓኩን ቀድሶ ውስጡን እስካላየ ድረስ አያገኛትም። ደግሞ ይህን ይህን እየተሸተትኩ የደባበስኩትን ሲጋራ አውጥቶ ከአፋ ከሰካው ሰውየው ጤነኛ አይደለም ማለት ነው... እስቲ አሸትተው።” አለች እሷን እሷን የሚሸተውን የሲጋራ ፓክ ወደ አፍንጫው እያስጠጋች።

“ቦብ ምን ያህል እንደሚደሰት አለውቅም።” አለ አሃርን ፊቱን ከሲጋራው ፓክ እያሸሸ።

“ተደሰተም አልተደሰተም ሥራዬን ጨርሻለሁ... ቃልህን ማክበር አለብህ... በሚቀጥለው አውሮፕላን ወደ ቴልአቪቭ መመለስ እፈልጋለሁ።”

“ያንን መወሰን የሚችል እርን አራሱ ነው። እኔ ላደርግ የምችለው ነገር ብሶትሽን ማሳወቅ ብቻ ነው።” አለ አሃርን ዓይኖቹን ከፊት ለፊት ካለው መንገድ ላይ ተክሎ። “ያንን ደግሞ አድርገዋለሁ።”

“እንገዳያው ልትረዳኝ ከልታልክ ከእርን ጋር መገናኘት እፈልጋለሁ።”

“ሞኝ አትሁኝ። እንደ ጊዜ አዲስ አበባ ከደረሰሽ በኋላ በምንም መንገድ ከእርን ጋር መገናኘት እንደማትችይ ገና ከቴልአቪቭ ስትገሽ የተገለፀልሽ መሰለኝ።” አለ አሃርን ዞር ብሎ ተመልክቷት።

“ከቴልአቪቭ በንጎሳ የተነገረኝ ሚሽኑ ከአንድ ወር በላይ የማይወስድ ስለመሆኑ ነው! አሁን ግን ሁለተኛ ወሬን ይገርለሁ። አይገባችሁም እንዴ የሰው ችግር? ስንት ጊዜ ልንገርህ? ሕፃን ልጄ የልብ ቀዶ ጥገና ሊደረግላት ስትዘጋጅ ነው እርን አቻኩሎ ቶሎ እንደምመለስ አግባብቶ ወዲህ እንድመጣ ያደረገኝ። ይገባሃል? ሌላው በቀር በዚህ ጊዜ ህፃን ልጄን ልንከባከባት እፈልጋለሁ። የተሰጠኝን ስራኮ ጨርሻለሁ።”

“እይው” አለ አሃርን የመከናወን ፍጥነት ቀንሶ። “ይቅርታ አድርገልኝና እኔ ስለሆነን ልጄና ስለሌላው ችግርሽ ሁሉ የማውቀው ነገር የለም። እኔ የማውቀው ለሥራዬ የምጠቀምበት አማርኛ አጣርታ የምትናገር የአዲስ አበባን ጉራንጉር የምታውቅና ቀላል የጦር መሣሪያዎችን ጠንቅቆ ያጠናች ልምድ ያላት የመስክ ሠራተኛ እንድትላክልኝ መጠየቁንና በግምነት ውስጥ አንቺ መምጣትሽን ብቻ ነው። ከዚህ ውጪ ሚሽኑ እስካልተጠናቀቀ አለበለክም በአንቺ ምትክ ሌላ ሴት እስካልተሳተፈች ድረስ ላደርን የምችለው ነገር ቢኖር ችግርሽን በዕሁፍ ማሳወቅ ብቻ ነው። ተግባሩን?”

“ለምን ቀስ ብለህ አርንን ልታግባልኝ አትሞክርም አንተ?” ክርክር መግጠሙ እንደማያቀጣት ስትረዳ ለዘብ አልች።

“አለመንሸም” ማለት ነው ያለፈው ጊዜ ስነግርሽ» አለ አሃርን በረድሙ ተንኳሱ። «እኔ ራሴ አርንን በአካል ላገኘው አልችልም። አየሽ...እሱ የኤምባሲያችን አካል ስለሆነ ክትትል ሊደረግበት ይችላል። ስለዚህ እኔ ራሴ ትዕዛዙ ደርሶኝ ከቱልክሺቭ ስነሳ የተገለፀልኝ ነገር ቢኖር አዲስ አበባ ከደረሰኩ በኋላ ከማንኛውም የኤምባሲያችን አካል ጋር መገናኘት እንደማልችልና ማንኛውንም ጥያቄን በምስጢር በተዘረጉ አቀባባይ ወኪሎች አማካኝነት ብቻ እንደፈጸም ነው። ከዚህ ውጪ በቀጥታ ላገኛቸው የምችለው ለዚሁ ጉዳይ አብረውኝ የመጡ ክብታቸው ያሉ ሠራተኞችን ብቻ ነው። ቢቃ። ደግሞ አውነቱን ንገረኝ ካልሽ አርንም ቢሆን ሊመልስሽ አይችልም። እንድትመለሽ ፈቃድ ሲሰጥሽ የሚችለው ሰው ያለው እዛው ቱልክሺቭ ነው።”

“እና የኔ ችግር መቼ ነው የሚፈታው?”

“ሚሽኑ ዳር ሲደርስ”

“አብደሃል እንዴ! ይህ ነገርኮ ለወራት ሊቆይ ይችላል!” በጭንቀት አፈጠጠችበት።

“በወራት ጊዜ እንቅስቃሴሽን ከፈታነው አድለኞች ነን። አውነቱን ንገረኝ ካልሽ ቀናት በተቆጠሩ ቁጥር ፍርሃቱ እየጨመረ ነው የመጣው። በተለይ ከሶስት ሣምንታት በፊት ካህንቺስ ውስጥ በጥይት ቆሰሉ የነበረው የሞርኮ ወታደራዊ አታሺ አምበላንሱ ደርሶ ሲያተርፈው ሲቻል በጥቃት አስከባሪ ተብለው የመጡ ፖሊሶች ራሳቸው አፍነው ሲገድሉት የእንግሊዝ ስድስቶች ያነሱትን ፎቶግራፍ ካየሁ ወዲሁ...እንጂ...እነዚህ አፍሪካውያን የሚሰሩትን ጠንቅቀው የተረዱት ይመስለኛል። እያንዳንዱ እርምጃቸው ማሰሪያ ያለው ነው የሆነብኝ። እነዚህ ባሪያዎች ፈንቅለው የተነሱ ዕለት ዓለም ወዮለት!” ፈገገ አለ።

“አፍሪካውያን ባሪያዎች አይ...አይደሉም።” አለች ኮስተር ብላ።

“ኢትዮጵያዊነቱ አገረሽበሽ እንዴ?” ፈገገ አለ አሃርን ፊቱን መልሶ እየተመለከታት።

“እየው... አሥራአላዊነቱ ጥያቄ ውስጥ አይገባም” አፈጠጠችበት። “ግን ይህ የተወለድኩበትና ያደከብኩን አገር እንድጠላ አያደርገኝም። አውነቱን ንገረኝ ካልክ ደግሞ ሰላይ ሆኜ ወደ ኢትዮጵያ መመለሴ ይቀላቀላለሁ።”

“አፍ! አንቺ ሴትሮ መከናወን አገማሽው።” አለ አጠገቧ የተቀመጠው አሃርን መስኮቱን ዝቅ እያደረገ። ሃገብ ገባው። “እስቲ ለማንኛውም ድጋሚ አሳውቀዋለሁ ችግርሽን።”

አሃርን አውነቱን ሊገልጽላት አልፈለገም። ተለዋጭ የመስክ ሠራተኛ ቢጠይቅ የቱልክሺቭ ቢሮ በሰዓታት ውስጥ እንደሚልክለት ልቡ ያውቀዋል። ሆኖም ይህችን ልጅ መመለስ አልፈለገም። ፍጥነቷን ድፍረቷንና የመሣሪያ አጠቃቀም ችሎታዋን እምነት እንዲጥልባት አድርጎታል። እሷን መልሶ ምናልባት ብቁ ያልሆነ የመስክ ሠራተኛ ላይ መውደቅ አልፈለገም። ያለው ምርጫ በተቻለው ሁኔታው ከአርሱ ቁጥጥር ውጭ እንደሆነ ልጅቷን ማሳመንና አዲስ አበባ እንድትቆይ ማስገደድ ብቻ ነው።

-5-

“አብርሃም አለ?” አላት የመከናወን መስኮት ዝቅ አድርጎ።

የግቢውን በር የከፈተችው ሴት መልስ ሳትሰጠው የብረት በፋን ወሰል አድርጋ ከፈተችለት። የአብርሃም ገረዶች መምጫና መሄጃቸው አይታወቅም። እንደ አሸን ይፈላሉ፤ እንደ ጤዛ ይበናሉ። ሁሉ አዲስ ፊት፤ ሁሉ አዲስ ገረድ።

ናትናኤል ፈረገ እንዳለ መከናወን በእርጋታ እየሸከረከረ ወደ ግቢ ገባ። ናትናኤል የአብርሃምን ግቢ በተመለከተ ቁጥር የሚታወሰው ካመት በፊት ቤቱ ሲሰራ የነበረ አባራፍ ጭቃ ነው። ያ ሁሉ አልፎ የዛሬውን አረንጓዴ መስክ ሲመለከት ይገርመዋል።

ከሁለት ዓመት በፊት አብርሃም ቤቱን ለመሥራት ከባንክ ሊበደር ማሰቡን ሲያማክረው ያካከለው ታሰበው።

“አብርሃም ምን አስቸኮለህ... ገና ምኑንም ሳትይዘው ቤት መሥራትን ምን አመጣው?” ነበር ያለው።

“ናትናኤል ከአሁን በኋላኮ ህፃናት አይደለንም። ረጠነን” ዘገየ በተሰበ መክተሉ አይቀርም። አብርሃም ሊያስረዳው ጥላለ።

“በሆንም...በኋላ ከፍለህ የማትጨርሰው ዕዳ ውስጥ ክምትገባ ለምን ትንሽ አትታገስም...”

“በታንስ ምን ይመጣልኛል...ናትናኤል ከትምህርት ቤት ከተሰየንና ሥራ ከጀመርን እንኳን አራት አመታት አለፉንኩ... ጊዜውኮ ይሄዳል። እንተ አራሱህ ካልተነቃቃህኮ ነገም ከዛሬ አይለይም። ዛሬ የከበደህ ነገም ይከበድሃል። ዛሬ አልገፋ ያለህ ነገም አልገፋ ይልሃል። ጨክኖ መግባት ነው እንደ።”

“እንጂ... ባድር ውስጥ ግባ ብዬ አልመክርህም።” ናትናኤል አስከመጨረሻው በአብርሃም ሃግብ አልተሰማም ነበር።

አብርሃም በሃገቡ ጠንክሮ ከባንክ ተበድሮ ቤቱን ሠራ። ቤቱ ካለቀ በኋላ ናትናኤል ከራሱ ስንፍና ጋር እያነፃፀረ አብርሃምን አደነቀው። ዛሬ የመጣበት ትገታ ይሄ ነበር።

“አብርሃም አለ? ” ብሎ ጠየቃት ደጋግቶ የገቢውን በር ከፍታ ያስገባቸውን የቤት ሠራተኛ ያመከረውን በር ከፍቶ እየወረደ።

“አሉ።” አለችው ሁለት አጃቻን እየፍተለተለች። ከግራ አይኗ በላይ ግማሽ ግንባሯን የሸፈነው የሽታ ምልክት ራቷን አበላሽቶታል።

“ሳጥናኤል!” አለ አብርሃም የቤቱን በር ከፍቶ ወጥቶ ናትናኤልን ሲያይ። በተማሪነት ዘመናቸው በናትናኤል ሽርና ተንኮል ዘወትር መሳቂያ ይሆን የነበረ እንደ ቅደኛው ናትናኤልን አሸሽሎ ሳጥናኤል ካለው ወዲያ የቅርብ ቅደኞቹ በዚያው ስም ነው የሚጠሩት።

“ናስ” አለ ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ወደቤት እየገባ።

“ምነው?”

“አዲስ ገረድ!” አለ ናትናኤል እያሸፈ።

“ተወኝ ባክህ.. አሁንስ ራሱን እየተጠራጠርኩት ነው። ከራሴው ሳይሆን አይቀርም ችግሩ። ምሥራቅንም ሰለቻት አሁንስ..እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ። እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ...”

“እኔኮ ብዬሃለሁ.. ወቃቢህ ገረድ አይወድም!” ናትናኤል ሳቀ።

“አረር የበላ ውቃቢ... ወይ ወጥ አይሠራ... እንጂራ አይጋግር... ቢቻ ገረድ ያባርራል!”

“ምሥራቅ ደሀና ነች ለመሆኑ?”

“ደሀና ነች!” አለ አብርሃም እንደፀባዩቸው ለናትናኤል የበረዶ አንኳርች የገቡበት ለራሱ ደገሞ እምቦ ውሃ ጠብ ያለበት ውስኪ ይዞ እየተመለሰ።

“አሁን ነውኮ የሄደችው።ጠብቃህ ነበር ይመጣል ብዮት። አብረን ልንገግርህ ነበር ውሳኔያችንን።”

“የምን ውሳኔ?”

“ልንጋባ ነው”

“ውሸትክን ነው!” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደፊት ፎቅቅ ብሎ። “አባቷን አሳመነችቸው? ወይስ...”

“ምን ታሳምናቸዋለች... የደረቁ ሽማግሌ። አታምንም እንዴት እንደጠላኳቸው።”

“እኛ ምን ይሁን ነው የሚለት። ከሆነ በኋላ?”

“ኢ...አ... እንተ ስለማርገዚ ነው የምታወራው። እሳቸውን ስንለማመጥ ልጁ ሊወለድ ነው። አስበው አስቷ አራት ወር አሰፈው ኮ ... ችኪ ሽማግሌ!”

“አትፍረድ አብርሃም...ሰውየውኮ ቅደም ተከተሉ ጠፍቷቸዋል። እንደነሱ ጊዜ ዛሬም እርግዝና ከጋብቻ በኋላ እየመለሳቸው ነውኮ ተደራርኩ የሚለት። ልጃቸው መሆኗን አትርላ...”

“እኛ ምን ላድርግ ...ይቅርታ ጠየቅኩ! ሽማግሌ ላክሁ!” አብርሃም እጆቹን አወናጨፈ።

“ታዲያ አባቷ ሳይሰማሙ ነው ልትጋቡ የቆረጣችሁት?”

“አሁንማ እሺ አሉ። ስታስፈራራቸው! እምቢ ካልክ ያለሠርግ ቤቱ እንባለሁ ስትላቸው ያኔ ጭንቅላታቸው መሰራት ጀመረ” አለ አብርሃም ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ “ጥቅምት ላይ ልንጋባ ነው።”

“ተመስገን ነው!” አለ ናትናኤል ወደኋላ ደገፍ ብሎ እየተነሳለ “ወንድ ሽማግሌ ናቸው ግን አራት ወር ሙሉ አቃገዩ።” አለ ናትናኤል ረገገ ብሎ።

“ትላንትኮ ደውዬ እነገረዋለሁ እያልኩ ሳስብ ነው ቀድመህ የደወልከው። አንተ!” አለ አብርሃም ድንገት ሌላ ትዝ ያለው ነገር እንዳለ ሁሉ “በነገራችን ላይ በሰልክ ውስጥ እንዲያ ተዘናኝተህ አታውራ።” እናህን የምይዝበት መንገድ በጭቶች ነው እንደ። አየህ የኔ አካባቢ። ማለቱ ሥራዬ ጥንቃቄ ይፈልጋል። ስልክ ጥሩንባ ነው። ሁሉ ያዳምጠዋል። ደግሞስ ስለ ሞንገርሽያው አታሼ የማውቀው ነገር መኖሩን በምን አወቅህ?”

“ዝም ብዬ በግምት ነው። መቼም ፀረሰላላ ውስጥ እየሰራህ አንዳንድ ነገር አታጣም።”

“ብቻ ለሁለተኛው ስልክ ይዘህ አትዘፈን።”

“ያወራነውከ ምሥጢር አልነበረም። የሰውየው መሰወር ከማንም የተደበቀ አይደለም። የጠየኩህ ደግሞ የምታውቀው ነገር እንዳለ ነው። ይሄ ደግሞ ተራ ነገር ነው።”

“ናትናኤል..ነገሩ እንተ የምታስበውን ያህል ተራ ነገር አይመስለኝም። ብቻ እስቲ ቀጥል።” አብርሃም የሚያውቀውን ከመዘርዘር በፊት ያደኛው የሚለውን መስማት መምረጡ ግልጽ ነበር።

“በቃ...ይኸው ነውከ አብርሃም። ሰውየው እንዴት ተሰወረ? ለምን ተሰወረ? ያንን ያንን ነው ለማወቅ የምረልገው። ማለቴ... የምታውቀው በመሥሪያ ቤታችሁ በኩል የደረሰችሁበት ምሥጢር እንዳለ...” ናትናኤል ያደኛውን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

“ይኸው ነው?” የአብርሃም ድምፅ ማሸፍ የተቀላቀለበት ነበር።

“እየው አብርሃም...” ናትናኤል ነገሩን ከሥር መሠረቱ መጀመር እንዳለበት ተረዳ። “ባለፉት ወራት ከሰላላ የሚበልጡ ወታደራዊ አታሼዎች ወደየአገርቻቸው እየተጠሩ ሄደዋል። ይህ በራሱ ያልተለመደ ዘስተት ነው። ባለፈው ሳምንት ደግሞ የጊኒና የሞርኮ ወታደራዊ አታሼዎች ወደየአገርቻቸው ሄደው በተመለሱ በጥቂት ቀናት ውስጥ ተገድለው ተገኙ። የሚገርም ነገር የሁለቱም አሟሟት ተመሳሳይ መሆኑ ነው። ይህ ደግሞ ገዳዩ ወይም ገዳዮቹ ግንኙነት ያላቸው ያስመስለዋል! ሊሆንም ይችላል። ይህ ሁሉ ያነሰ ይመስል አሁን ደግሞ የላይቤርያው አታሼ ድንገት ተሰወረ።”

“ስለዚህ ናትናኤል የጠፋ የሰው አገር ሰው ሊያፈላልግ ቤቱን ቆልፎ ወጣ ለምን?” አብርሃም ጥርጣራ የወረሰው መሰለ።

“አይደለም!” ናትናኤል በስጫት አለ። “የሰውየው መጥፋት አይደለም ያን ያህል ያሳለበኝ። ነገር ግን የሰውየው መሰወር ባለፈው ሳምንት ከተገደለት ሁለት ዲፕሎማቶችና ባለፉት ጥቂት ወራት ከተደረጉት የአፍሪካ አገር ሌምባሊዎች እንቅስቃሴ ጋር ግንኙነት አለው ብዬ ስላመንኩኝ ነው። ይህ ብቻ አይደለም አብርሃም። በተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይ ባለፉት ወራት የደረሱ አደጋዎች አጋጣሚዎች ናቸው ማለት ይከብደኛል።”

አብርሃም ብሉኑ ካለ እነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የሲጋራ ፓክ እንስቶ ለናትናኤል አንድ ሲጋራ ከጋበዘው በኋላ ለራሱም አንድ አወጣፍ በእርጋታ የለኮሳትን ሲጋራ ሁለቱ ስዐ ናትናኤልን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

“ናትናኤል” አለ ድንገት። “በጣትህ ልትጠነቁለው የማይገባህን በክንድህ እያበካህ ነው።”

“ምን ማለትህ ነው?”

“ምን እያደረግህ እንደሆነ አለቆችህ ያውቃሉ?”

“በደንብ። እንደውም አለቃዬ ናቸው ከዚህ ጉዳይ ጋር የተያያዘ አንድ ወረቀት እንዳዘጋጀ የጠየቀኝ። እንቁጥልሽን እንድፈታው ይፈልጋሉ።”

ፈገግ አለ አብርሃም

“ናትናኤል...እንቁጥልሽን እንዲን አንተ ተከታትለህ የምትፈታው ዓይነት አይመስለኝም።”

“ለምን?” ናትናኤል እይኖቼን አጥብቦ ያደኛውን ተመለከተው። “ሰውየው ሞታል አይደል?”

“አልሞተም። ቢሞት ይቀል ነበር ለሁላችንም። ግን አልሞተም። አለመሞቱም ነው ሁሉን አረፍት የነሳው።” አለ አብርሃም የሲጋራውን ጭስ ከተናገራቸው ቃላት ጋር እየለቀቀው።

“አልገባኝም።” ናትናኤል ትዕግሥት አጣ።

“ናትናኤል...በተለያዩ የአፍሪካ ከተሞች ስለደረሱ አደጋዎች ለመተንተን በቂ መረጃ የለኝም። ወደኛዋ አዲስ አበባ ስንመለስ ደግሞ ቀደም ሲል የተለያዩ የአፍሪካ ሌምባሊዎች ለምን የወታደራዊ አታሼዎቻቸውን ወደየአገርቻቸው አንደጠሩ አላውቅም። ባለፈው ሳምንት በላሞቱትም የጊኒና የሞርኮ አታሼዎች ቢሆን ከፊላጆቻቸው አጠገብ ከተገኙት ቀለሆችና ጥይቶች ከፈጠሩት ቀስል ተነስተን ሁለቱንም ሰዎች የተገደሉበት መሣሪያ

በግብጽና በታዝንያ ውስጥ ከሚሠሩ ሁለት ተዛማጅ ባለ 7.ሚ.ሜ ሽጉጦች የተተኩሱ ናቸው ብለን ስላመንን ገደቦቻቸው የተያያዙ በመሰሉም ምክንያቱ ለኛም ገና ግልጽ አልሆነልንም። ስለ ላይቤርያው አታሺ ግን መጠነኛ ዕውቀት አለኝ። በሆንም የምንገርህ ሁሉን አይደለም። የምንገርህም በሆን ላንታ እንጅ ላለለቃህ በምታቀርበው ሪፖርት ውስጥ የሚገባ አይደለም።”

ናትናኤል በመስማማት አራሱን ነቀነቀ።

“ሰውየው እዳስ አበባ በሚገኘው የላይቤርያ ኤምባሲ እንዲሰራ ተመድቦ ከመጣ ስድስት ዓመት ሆኖታል።” ናትናኤል በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀለት አብርሃም ቀጠለ። “እኛ...ከሶስት አመታት በፊት ነበር ሰውየው የአገሩን ምሥጢር ለእንግሊዝ የሰለላ ድርጅት አሳልፎ እንደሚሰጥ የደረሰንበት። በጊዜው የሚያስተላልፋቸውን መረጃዎች በመሃል እየጠለፍን እየቀዳን እናስተላልፍ ስለነበርና መረጃዎች ፀረ ኢትዮጵያ ገጽታ የሌላቸው መረጃዎች ስለነበሩ በተለይም ሰውየው በገዛ አገሩ ሁኔታ ላይ ያተኮረ ስለነበረ ማስረጃዎች ብቻ እየሰበሰቡ የምንጠቀምበት ጊዜ እስኪመጣ ድረስ በትዕግሥት መጠባበቅን መረጥን።”

“እንዴት ደረሳችሁበት?” ናትናኤል ጠየቀ አሳስቻል ብሎት።

“የትብብሩሽን ሠንጦለት መስበር ነው ዋናው ነገር። አየህ ሰውየው ለጥቅም ሲል በገዛ አገሩ ላይ የሚሠልል ስለሆነ በአገሩ ኤምባሲ ውስጥ ከሚሰሩ የአገሩ ሰዎች ራሱን መጠበቅ ነበረበት። ይህ ደግሞ በዙሪያው ባሉ ጥቂት ኢትዮጵያን ላይ እንዲደገፍ ገፋፍቶታል።” አብርሃም የጨረሰውን ሲጋራ በመተርኮሻው ውስጥ አጠፋና ንግግሩን ቀጠለ “እ.ኛ የሰረቀውን መረጃ ከቀረጥ ነፃ ከሆኑ ሰቶች በሚገዛቸው የውስኪ ጠርመሶች ውስጥ እየደበቀ በኤምባሲው ውስጥ በሾፌርነት ለሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያቀብላል። በርካታ ዲፕሎማቶች ሕገወጥ ንግድ መፈጸማቸው የተለመደና ያደባባይ ምስጢር በመሆኑ ለሰውየው ጥሩ ከሰለ ነበር።”

“ሾፌሩ ሁኔታውን አያውቅም?” ናትናኤል ጠየቀ

“ለእሱማ ውስኪ ብሎ ነው ጠርመሶቹን የሚሰጠው። መረጃ እንደያዘ አይነገረውም። ግን ሾፌሩ ያውቃል፤ ማወቅ ብቻ ሳይሆን የኛ ሰው ነው። በሱ በኩል ነበር መረጃዎቹን የምንጠልፈው።”

“እ...ሸ” አለ ናትናኤል በመቀመጫው ላይ ወደፊት ፎቀት ብሎ እየተቀመጠ።

“እኛ ሾፌሩ የውስኪዎቹን ጠርመሶች በታዘዘው መሠረት ወስዶ በላ የመጠጥ ቤት ላላት ሴት ያስረክባል። እሷ ደግሞ የተለየ ምልክት ያለበትን መረጃ የያዘውን የውስኪ ጠርመራ ለይታ ታስቀምጥና የእንግሊዝ ስለላ ሰዎች እንደመጡ ታስረክባለች።”

“ሴትየዋም ታውቃለች ማለት ነው?”

“አሳምራ። ማወቅ ብቻ አይደለም ከዛም ታልፋለች። አየህ ሴትየዋ ፈላሻ ነች። ከጥቂት ዓመታት በፊት ኢትዮጵያና እሥራኤል የዲፕሎማቲክ ግንኙነታቸውን እንዳደሱ በየጊዜው ፈላሾች የኢትዮጵያ አይሁድ እየተባሉ ወደ እሥራኤል እንዲሄዱ ተፈቅዶላቸው ስለነበር እሷም ወደ እስራኤል ሄዳ ነበር። ነገር ግን ብዙ ጥትቆይ በአመቷ የእሥራኤል ፓስፖርቷን ይዛ ተመለሰችና ቢላ መጠጥ ቤት ከፍታ ተቀመጠች። ስለዚህ ከላይቤርያው ሰላይ የምታገኘውን መረጃ ለእንግሊዙ ኤም.አይ. ስድስት. ከማሳለፍ በፊት የእሥራኤል የሰለላ ድርጅት ሞሳድ ላያገኘው የሚቀር አይመስለኝም።”

“ታዲያ ምንድን ነበር የምትጠብቁት? አትይዙትም ነበር እኔ ከፍንጅ?” ናትናኤል ኮስተር አለ።

“ለምን? ምን አደረገና? አንድን ሰላይ ስለላ ስለነሄደ ብቻ ተንደርድረህ አትይዘውም። በመጀመሪያ ደረጃ የሚያስተላልፋቸው መረጃዎች ኢትዮጵያን የሚጠቅሱ አልነበሩም። አርግጥ አልፎ አልፎ ብቻ አዎ ...ግን ጉዳት የሚያደርሱ አልነበሩም። ሁለተኛ ነገር ሰውየው ሳንጠይቀው የሚያሳርፍልንን መረጃ የእሱንም መኖር እንፈልጋለን። አየህ እሱን ማስያዝ ወይም መያዝ ማለት የምትታሉባ ላምህን አርደህ መብላት ማለት ነው ገና ብዙ ልታልባት ስትችል።”

“እሺ በል ቀጥል።” አለ ናትናኤል ሁኔታው ከጠበቀው በላይ እየተወሳሰበበት ሲመጣ ዝም ብሎ ማዳመጡን መርጠ።

“እንዳልኩህ ሁኔታውን መሃል ላይ በሰነቀርነው ሾፌር አማካኝነት እየተከታተልን ተጠባብቀን። ታዲያ ባለፈው ወር አታሺው ወደ አገሩ ሲጠራ ተጋልጦ እንደሆነ ብልን ለግትን ስለነበር ብዙ ጥያቄዎች ተከተሉ። አንደኛ በሰውየው ምትክ ሌላ ሰው ከተተካ የእሱ ጠቃሚነት ሊቀር ሆነ። በግልጽ ከሰራራው ደግሞ ምናልባት ተመልሶ በመጣ እንኳን ለመለመሱት የእንግሊዝ ሰዎች መጋለጡን ስለሚያሳውቅ አሁንም ጠቃሚነቱ ሊደርቅ ነው። ከብዙ ውጣ ውረድና ክርክር በኋላ ሰውየውን ቀርቦን ላለማነጋገርና ከተመለሰ ሥራችንን እንደቀድሞው ለመቀጠል አገሩ እንደሄደ ከቀረም ሞኖሮቪያ ባሉ የኛ ሰዎች አማካኝነት ቀርቦን ስለፈጸመው ወንጀል የምናውቅ መሆናችንን ገልጸን ግንኙነታችንን በማስገደድና በማስፈራራትም በሆነ ለመቀጠል ወሰንን።”

“ለምንድነው ግንኙነቱን የፈለጋችሁት? ከሄደ ላይ፤ ግልግል...”
ናትናኤል ጠየቀ።

“የቱን ግንኙነት?”

“ከሰውጋ የላችሁትን ነዋ ከላይባርያው አታሺ?”

“አሁ...” ተገረመ አብርሃም። “ይጠትመናላ። ሰውየውን መጻፋችን ውስጥ ማቆየታችን። አየሁ...የአንድን የሰላ ጽርጅት ወክል በስውርም ሆነ በማስገደድ ተቆጣጠርከው ማለት በኋላው ያለውን የሰላ ጽርጅት በተወሰነ ደረጃ ተቆጣጠርከው ማለት ነው። ጆሴፍ ካልሸርተን በነገራችን ላይ ስሙ ካልሸርተው ነው። እኛ ካልሸርተን ተቆጣጠርን ማለት ስለሞገረሁ ሊሰጠን የሚችለውን ሁሉ ከማግኘታችን በተጨማሪ የእንግሊዝን ኤም.አይ.ስድስት ምናልባትም የአሥራኤልን ሞላድ እንቅስቃሴ ጫፍ ያገዝን ማለት ነው።”

“ገባኝ...ገባኝ።” ናትናኤል ራሱን በመስማማት እየነቀነቀ ሰዓቱን ተመለከተ - ስድስት ሰዓት ከአሥር። “አብርሃም ለምን ወጥተን ምሳችንን አየበልን አንጫወትም?”

“ጥሩ።” አለ አብርሃም ከመቀመጫው እየተነሣ።

ከቤት ወጥተን በናትናኤል መኪና ከገቢ ሲወጡ አብርሃም የመኪናውን መስኮት ዝቅ አደረገና-

“የሚፈልገኝ ሰው ከደወለ ገላውን እየታጠበ ነው በይ ወጥቷል አትበይ።” አላት የገቢውን መዝጊያ ክፍታ የያዘችውን ሠራተኛ።

“እሺ” አለች የገቢውን በር በሁለት እጆቿ እንደያዘች።

ናትናኤልና አብርሃም ከገቢ እንደወጡ የአብርሃም ሠራተኛ የገቢውን በር ዘግታ በጥጽፊያ ወደ ዋናው ቤት ተመለሰች። ወደ መኝታ ክፍሏ ገብታ እነስተኛ ሻንጣ መሰል የሬዲዬ መልዕክት ማስተላለፊያ መሣሪያዋን ከፈተኝት...ተ...ተ... ሃሎ... ሃሎ...ተ...ተ...ተ...ተ... ሃሎ... ሃሎ... ቀንጆዎቹ...ቡድን ረ... ዜር ሶስት... ስድስት ሰዓት ከአሰራሪነት... ናትናኤል ከሚባል ሰው ጋር ወጥቷል። ከአምስት ከሃያ ጀምረው ሲያወሩ ነው የቆዩት። ትጅውን በሰዓቱ አልነሰሁ... ጨርሻለሁ። የሬዲዬ ማስተላለፊያን ዘግታ ከቦታው መልሳ ወደ ሳሉኑ ክፍል ተጣደፈች ጥገ

ወዳለው አረንጓዴ ሶፋ ሄደችና በርከክ ብላ ከወንጌላ ስር እነስተኛ የድምፅ መቅጃ አውጥታ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች።

ናትናኤልና አብርሃም ከልደታ ተነስተው ሜክሲኮ አደባባይ እስኪደርሱ አልተነጋገሩም። ፖሊስ ሆስፒታልን አለፍ እንዳሉ አብርሃም የኋላ መመልከቻ መስተዋቱን ወደ ራሱ እያስተካከለ

“በጠቀምበት ይከፋሃል?” አለ።

“ለምን? ምን ይሠራልሃል?” አለ ናትናኤል ባንዳውን ሳንዳፍታ ተመልክቶ።

“የመረጃው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንኩ ጀምሮ የምሄድበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ መመልከት ተምራለሁ” አለ አብርሃም እየሳቀ “እንደ አሳ።”

“እንዴት? ምኑን ታየዋለህ የመጣህበትን መንገድ?” ናትናኤል የንደኛው ነገረ ሥራ ሁሉ አለወትሮው ግራ የሚያጋባ ሆነበት።

አብርሃም አልተመለሰም። ብቻ ፈገግ አለ - ፈገግ። አይኖቹ ግን ገና ከቤት ሲወጡ ራት ብሎ ከመንገድ ዳር ቆሞ በነበረው በኋላም በሩት እርቀት በሚከተላቸው ነጭ ሲትሮይን መኪና ላይ ነበሩ።

ሜክሲኮ አደባባይን ዞረው ወደ ብሔራዊ ትያትር ሲያቀኑ አብርሃም አሁንም በኋላ መመልከቻው መስታወት ተመለከተ። ነጩ ሲትሮይን በተመጣጣሪ ርቀት ተከትሏቸዋል። ናትናኤል መኪናውን ዋቢ ሸበሌ ሆቴል ለማቆም በረድ ሲያደርግ

“ቀጥል-ቀጥል ናትናኤል ትንሽ ዞር ዞር እንበል። መቀመጡ ስልችየኛል።” አለ አብርሃም አይኖቹን ከኋላ ከሚከታተላቸው ነጭ ሲትሮይን ላይ ሳይነትል።

“በል ቀጥልልኝ እንጅ።” አለ ናትናኤል ባንዳውን ዞር ብሎ እየተመለከተ።

“እ...እ...” አብርሃም ልቡ ሌላ ቦታ የሄደ መሰለ። “አዎ... ምን ብዬ ነበር ያቀምኩት? እ...”

“ሰውየው ወደ አገሩ ተጠራ ብለህ ነበር።” አለ ናትናኤል ቀለጠና ብሎ።

“እ...አዎ... እና ሰውየው ወደ አገሩ ሲጠራ እንዳልከህ ፈርተን ነበር። ግን ብዙም ሳይቆይ ከሁለት ሳምንታት በኋላ ወደ አዲስ አበባ ተመልሶ መደበኛ ሥራውን ቀጠለ። እኛም እንደወትሮው ክትትላችንን ተያያዘነው። ሆኖም አንድ አዲስ ነገር ተፈጠረ። ሰውየው እንደበፊቱ መረጃዎችን በውስክ ጠርመሶች ውስጥ እየደበቀ ማስተላለፉን ትቶ በተደጋጋሚ በሚክራዎችው የሆኑል ክፍሎች ውስጥ ከእንግሊዝ የሰለላ ሰዎች ጋር በቀጥታ መገናኘቱን ተያያዘ።”

“ከሰዎቹ ጋር በቀጥታ መገናኘቱ ለእርሱ አደገኛ አይሆንም?” ናትናኤል በመገረም ጠየቀ

“ለእኛም እንቅፅልሽ የሆነብን ይህ ነበር። ለውትሮው ጠንቃቃ የነበረ ሰው መንቀሻቀሻ አበዛ። አልፎ ተርፎ በሰልክ ቀጠሮ አስከመለዋወጥ ደረሰ። አንድ ዓይነት ጭንቀት ውስጥ እንደ ወደቀ ከሁኔታው ለመረዳት ከባድ አልነበረም። አለቀጥ መጠጣቱም ሌላ አዲስ ፀባዩ ነበር። መሸ አልመሸ ብሎ ቤቱ ይገባ የነበረ ሰው ከግንባሩ አንድ ሆኑል ክፍል ወዳጁ ቤት ሲጠጣ አምሽቱ እዛው ያደር ጀመር። ሁኔታው ግራ አጋብቶን ይበልጥ ተደራጅተን ሁኔታውን ለመከታተል ስንዘጋጅ ድንገት ተሰወረ። አብርሃም ከደረሰ ከሱ ሲጋራ አውጥቶ አፋ ውስጥ ሻጠና ለናትናኤል እየጋበዘው የመኪናውን የሲጋራ ማያያዣ ተጫነው።”

“በቃ?” አለ ናትናኤል አብርሃም ከዘረጋሉት የሲጋራ ፓክ ውስጥ አንድ ሲጋራ መዞ አፋ ውስጥ እየሰከ።

“በቃ።” አብርሃም ፍም በመሰለው የሲጋራ መለኮሻ ሲጋራውን እየለከሰ በኋላ መመልከቻው መስታወት ውስጥ ተመለከተ። ነጩ ሲትሮን አሁንም እየተከተላቸው ነው።

“እና ተሰወረ ብላችሁ ተዋችሁት ማለት ነው ናትናኤል አብርሃም ባቀበለው እሳት ሲጋራውን እያቀጣጠለ ተገርሞ ጠየቀ።”

“የነገሩን ክብደት ይበልጥ እየተረዳን የመጣነው እጅግ ዘግይቶ ነበር።” አለ አብርሃም በረጅሙ ተንፋሶ።

“እንዴት?” ናትናኤል ትፅግሥት አጣ።

“ቆይ...እየነገርኩህክ ነው። ሰውየው እንደተሰወረ በመጀመሪያ ‘ሞታል’ ማለቱ ‘ተገደሏል’ የሚለው መላምት ነበር ጠንክሮ የታየን። ስለዚህ በተለይ ማን ሊገደለው ይችላል በሚለው ጥያቄ ላይ አተኮርን። የሱንም

ጉዳይ ቀደም ሲሉ ተገደለው ከተገኙት ከጊኒና ከሞሮኮ ወታደራዊ አታሽዎች ጋር ደመርነው።”

“አልሞተም... አይደል?” ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀ።

“አልሞተም።” አብርሃም ሲጋራውን ማግ አድርጎ ጭሱን በረጅሙ ለተቀው።

“እንዴት? ምን ማረጋገጫ እንኖቸሁ?”

“እዛው አካባቢ ያለ ወኪላችን አየው።”

“የት?”

“ከዘንቸስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድሪያ ተከፍንቦ በስርቆሽ በር ሲወጣ አየው።”

“ከዛብ?” ናትናኤል መኪናውን በቸርችል ሽቅብ እያሸከረከረ ጠየቀው።

“ወኪላችን ሪፖርቱን እንዳቀረበ ሰዎች አስማርተን ሃያ አራት ሰዓት አካባቢውን መከታተል ያዘን። እሱን ብቻ ሳይሆን ወዳጁንና መጠጥ ቤቱ ውስጥ የሚሰሩትን ሁሉ አንድም ሳይቆር የሚያቋርጥ ክትትል እናደርግባቸው ጀመር።”

“እ...ሲ።”

“ደለማቋረጥ ለሣምንት ያህል ስንከታተል ቆየን። ግን ምንም ፍንጭ ማግኘት አልቻልንም። ሆኖም ሰውየው አለመሞቱን ሁላችንም ተማምነንበት ስለነበር ክትትላችንን ለማጠናከር ወሰንን። ያን ጊዜ ድንገት ክትትሉን እንደናቋርጥና ሰውየው ስለመሞቱ የሚገልጽ ሪፖርት እንድናቀርብ ከበላይ ታዘዝን።”

“ሰውየው ሳይሞት?”

“ያ ነውክ የሚገርምህ። ሁኔታውን ለማስረዳት ብንሞክርም ትፅዛብ በድጋሚ ከማስጠንቀቂያ ጋር ተላለፈልን። ለጊዜው ጭቅጭቅ መፍጠር በላልረለንን የተጠየቅነውን ሪፖርት አስተላለፍን።”

“ሞታ ብላችሁ?”

“የፈለገት እሱን ነዋ!...ሞተ ብልን አስተላለፍን። ግን የሚያሳዝን ሌላ ስህተት ፈጸምን።”

“ምን?”

“ሞታል የሚለውን ሪፖርት ካስተላለፍን በኋላ በግላችን ሁለት ሰዎች ክትትሉን እንዲቀጥሉ አስማራን።” አለ አብርሃም በኋላ

መመልከቻውን መስተዋት እየተመለከተ። ሲትሮይን ተከትላቸዋለች። ፈገገ አለ።

“እና ስህተቱ ምን ላይ ነው?” ናትናኤል ጠየቀው።

“ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባለማራን በሰስተኛው ቀን እንደኛው ሰዎችን በሰለት ታርዶ እዛው ካዛንችሰ ቱቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኝ።

ናትናኤል በድንጋጤ ፊቱን አጨማዶ ጓደኛውን ተመለከተው።

“ሰዎችን አርዶ የጣለው ሰው ወይም ቡድን ማን እንደሆነ ግልጽ ባይሆንልንም ገድያው ከክትትሉ ጋር የተያያዘ እንደነበረ ስለተረዳን ያለማራነውን ሁለተኛ ሰው ክትትሉን በፍጥነት እንዲያቋርጥ አደረግን።”

“እሺ።” ናትናኤል ፊቱን እንዳጨማደደ ጓደኛው ፊት ላይ አፍጥጦ ቀረ።

“አያየህ ንዳ እንዳንጋጭ። በቃ ይኸው ነው።” አለ አብርሃም ሌላ ሲጋራ ባለቀኝ ሲጋራው እያያያዘ።

“እና በቃ ተዋችሁት... ተዋችሁት? የገዛ ሠራተኞችሁ ተገድሎ!”

“አንተ ብትሆን ምን ውሃኔ ትሰጥ ነበር?”

“ሰው ጨምሮ መከታተል ነዋ!” ናትናኤል በስጫት አለ።

“በማን ትሰዛለህ? በገዛ ራስህ?” አብርሃም የብስጭት ሳቅ ላቀ። “ሁኔታውን በማገባ የተረዳነው አይመስለኝም እንጅ ናትናኤል በእሳት እየተጫወትን ነው። የተሻለው ምርጫ ምን እንደሆነ ልንገርህ?”

“ምንድነው?”

“መተው ነው። አንተንም የምመክርህ ነገር ቢኖር ይህን ነገር ማነፍገፍህን ትተህ በሰላም ስራህን እንድትሠራ ነው። የተለመደው ግትርነትና ቅልጥፍና እዚህ ላይ የሚጠቅሙህ አይመስለኝም።”

“አብርሃም እየሰራሁ ያለሁትክ ሥራዬን ነው። አንተ ነገሩን አርግፍ አድርገህ ልትተው የወሰንከውክ አለቆችህ ስላስፈራሩህ ነው። የኔ አለቃ ግን የሚገፋፋኝ ፍሬ ያለው ነገር ይገር እንድመለስ ነው። ገባህ?”

“እንግዲያው አለቃህም እንዳንተ አይኖቸው ተሸብሷል።”

“ማነው አይኖችንን የሸበበው?” ናትናኤል የጓደኛውን አነጋገር አልወደደውም።

አብርሃም አልመለሰለትም። አይኖቹን በጌላ መመልከቻው መስተዋት ላይ ተክሎ ፈገገ አለ። ነጭ ሲትሮይን...

“ናትናኤል እውነቱን ልንገርህ?...በጣም ነው የራሳችን እጋብዝሃለሁ ያልከኝ ምሳ እንደ ሰማዬ ነው የራቀኝ።”

የተወለደው መሃል መርከቶ ነው። የት እንዳደገ ስመናገር ግን እሱም ይቸገራል። በተወለደ በዓመቱ አባቱ ሲሞቱ እናቱ የእራት አመት ታላቅ ወንድሙንና እሱን ይዘው ቤተሰቦቻቸው ጋ ደብረማርቆስ ገቡ። ማርቆስ ብለው ስም ያወጡለትም እዚያው የነበሩት ሴት አያቱ ነበሩ። ወላጅ እናቱም ብዙ ሳይቆዩ የአምስት ዓመት ልጅ ሳለ ሞቱበት። አዲስ አበባ የነበሩት የእናቱ ታላቅ ወንድም እሱንና ወንድሙን መልሰው አዲስ አበባ ሊያሳድጓቸው ወስዷቸው። እኚህ አጎቱ በስድስተኛው አመት በሥራ ተቀይረው ወደ ድሬዳዋ ሲሄዱ እሱና ወንድሙም ተከተሉ። ያኔ አስራ አንደኛ አመቱን ይዞ ነበር።

አጎቱ አምስት ዓመታት ድሬዳዋ ውስጥ አገልግለው በጡረታ ሲገለሉ ወደ አዲስ አበባ ተመለሱ - ወንድማማቾቹን ይዘው። የተከተሉትን ሶስት አመታት አዲስ አበባ ውስጥ ቆየና የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን እንዳጠናቀቀ በአስራዘጠኝ አመቱ ሐረር ሄዶ የጦር መኮንንነት ስልጠናውን ጀመረ። ያን ጊዜ ታላቅ ወንድሙ በዚያን ጊዜው የቀዳማዊ ኃይለሥላሴ ዩኒቨርስቲ ውስጥ የሁለተኛ ዓመት የህግ ተማሪ ነበር።

ማርቆስ በትምህርቱ እጅግ ጥሩ ውጤት እንደነበረው የሚያውቁ ሁሉ ትምህርቱን ዩኒቨርስቲ ገብቶ እንዲቀጥል ቢገፋፉትም የእርሱ ምርጫ ሌላ ነበር። አጎቱ ወታደር ይሁን አስተማሪ፤ ዳኛ ይሁን አናጢ ግድ አልነበራቸውም። ዋናው ነገር ሥራ ይዞ ራሱን መቻሉ ነበር የሚያሳስባቸው። ያ ነበር በሰማይ ቤት የሚያስጠይቃቸው።

በሐረር የጦር ትምህርት ቤት የወታደራዊና የቀለም ትምህርቱን በከፍተኛ ማዕረግ አገባደደ። በመጀመሪያ ማስተማር ልቡ ባይፈቅደውም ተስጥኦውን የተገነዘበ መምህራኑና የማሰልጠኛው ባለሥልጣን አባብለውትና ገፋፍተውት በተማረበት ማሰልጠኛ ረዳት መምህር አድርገው ተጠሩት። አመቱ የኢትዮጵያ ጦር ሠራዊት ከሰለሞን ሥርወ መንግሥት ሥልጣን ለመረከብ ሽርቱድ የሚልበት፤ ተማሪዎችና ምሁራን ሠራዊቱን የጎረጥ እየዩ በፈንታቸው ወገባቸውን ያጠባበቁበት፤ ብዙሃኑ ኢትዮጵያዊ በመጨረሻው

ሶሻሊስታዊ ገንት በአንድ ምሽት በሰሜንና በሰላም ሊሆን ተስፋ ያደረገበት፤ አለም ፊትን ወደ ኢትዮጵያ መልሳ ትንፋሽዋን የያዘችበት ዓመት ነበር። 1966 በኢትዮጵያውያን አቆጣጠር።

በተከተሉት አራት አመታት ውስጥ በሕይወቱ ውስጥ ዋና ዋናዎቹ አንዚርች ተከታታይነት አላፋ። ሚስት አገባ። በአመቱ ወንድ ልጅ ወለደ። በ1978 ሙሉ ኮሌጁ ሆነ። በ1981 ጥር ላይ ጋሼ እያለ የሚጠራቸው እንደ አባት ያሳደጉት አጎቱ ሞቱ። በዛው ዓመት ግንቦት በኢትዮጵያ ተደርጎ በነበረው የመንግሥት ግልበጣ ሙከራ ውስጥ እጁ ገባ፤ ሁሉ ነገር አበቃ።

በመንግሥት ግልበጣ ንቅናቄ ውስጥ የገባው በአንድ ወቅት አስተማሪው በነበረው በጋላም በመከላከያ ሚኒስቴር ውስጥ አለቃው ሆኖ በሰሠራው ብርጋድዬር ደንራል አብይ ሰናይ ገፋፈነት ነበር። የሃሳቡን ትክክለኛነት ከጅምሩ በቀበለውም የግልበጣው ተከፋይ ለመሆን ብዙም አልፋውም። ሆኖም ከሁለት ወር የአለቃው ውትወታ በጋላ ከጊዜው የኢትዮጵያ ፖለቲካ አራሱን ማግለል አንደማይችል በመረዳት ራሱን ሰጠ። በሶስት ወራት ጊዜ ውስጥ የመንግሥት ግልበጣው ቀንደኛ ተዋንያን ከነበሩት መሃል ራሱን አገኘው።

በወቅቱ በአዲስ አበባና በአሥመራ ተራርቀው የነበሩት የመፈንቅለ መንግሥቱ ጠንሳሾች ተከታታይ ዕቅዶችን እያወጡ በተለያዩ ሳንካዎች የተወጠነው መፈንቅለ መንግሥት በዘገይም በመጨረሻ ግንቦት ላይ አብዛኛው ኢትዮጵያ ሳያስብና ሳይገምት ከብሪቱ ተጫረ።

ከጅምሩ የተወለደው መፈንቅለ መንግሥት በአሥመራ ሰቀናት በአዲስ አበባ ደግሞ ለሰዓታት ሲገነዳገድ በቆይም ኮሌጁ ማርቆስ ዕቅዱ መክሸፉን የተረዳው ገና ጠዋት በአምስት ሰዓት አብዛኛዎቹ የመንፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሽ ደንራሎች በመሀል አዲስ አበባ መከላከያ ሚኒስቴር ትጥር ግቢ ውስጥ በተሰበሰቡበት በታማኝ የመንግሥት ሃይሎች በታንክ ሲከበቡና የአንዳንድ የንቅናቄውን አባላት ከሀደት እንደተረዳ ነበር።

ጊዜ አላጠፋም። ከበባው ከመግጠሙ በፊት ከግቢው ሹልክ ብሎ ወጣ። ከዚያ በጋላ ያደረገው ግን ለእርሱ ለራሱም እንቅፅልሽ ነው። እጁን እንደሆነ ሁሉ ወደ ቤቱ ተመልሶ ሲቀመጥ በእርግጥ አተርፋለሁ ብሎ እንዳልነበር ግልጽ ነበር። ባለቤቱንና ልጁን ትቶ ጨካኝ ከአገር ለመጥፋት በጥቁር ምናልባት ይሳካለት ነበር። ኮሎኔል ግን ያንን አልመረጠም። ከቤቱ ተመልሶ ይጠብቀኛል ብሎ የፈራውን ስቃይና ውርደት ላለመቀበል በምትኩ የመጨረሻውን መራራ ጽዋ ለመጨለጥ ወሰነ።

ማዕረጉን ገፈው ስሙን በድምጽ ማጉያ እየጠሩ ወጥቶ እጁን እንዲለጥ ያለበለዚያ ግን እንደሚደመሰስ ሲገቡ ከቆዩ በጋላ ከምሽቱ ለሁለት ሰዓት ሃያ ጉዳይ ላይ መጠነኛ የሽፋን ተኩስ አስቀድመው የግቢውን የአጥር

በር ገርሰው ከሰፊ ግቢው ሲፈሉ ዙሪያው በአንድ አፍታ በፈንጅ ጽልባል ጋዩ። በተኩሱ ልውውጥ ሚስቱና ልጁ ተገደሉ። ራሱን ለመገደል ሞክሮ ቆለለና ተያዘ።

አራሱን ሲያውቅ ሆስፒታል አልጋ ላይ ነበር። ግማሽ ፊቱ በፕላስቲክ ታሽጓል። ሁኔታውን ሲያገናኝበት መልሶ ራሱን ሳት። የዚያ ቀበል ውጤት ፊቱ ላይ ጠባሳ ትቶበት አልፏል።

ከሃኪም ቤት እንደወጣ ወደአስር ቤት ወሰዱት። ግድ አልነበረውም። በ1983 ግንቦት ላይ የመንግሥት ለውጥ ሲደረግ ከአሥር ቤት ተፈቶ ካናዳ ሄደ።

ካናዳ ከወንድሙና ከሜክሲኮ ሚስቱ ጋር የቆየው ለአራት ወራት ነው። በአራተኛው ወር በአንድ የህፃናት ሆስፒታል በአፅደነት ተቀጥሮ ሁለት ክፍል አፖርታማ ተከራይቶ ወጣ። የአፅደነት ሥራውን ያልወደለት ወንድሙ ታክሶ ገዝቶ ሲለጠው ቢጠይቀውም ማርቆስ ፈቃደኛ አልነበረም። ለእርሱ ሕይወት እራሷ ትርጉም አልነበራትም። ማግኘትና ማደግ ሃብትና ክብር ለእሱ የቀል ጌጦች ነበሩ። በዛን ወቅት የእርሱ ምኞት ያለፈውን ሁሉ ባለበት ትቶ የተቀሩትን ዓመታት በአንድ የዓለም ጥገ ድምጽ ሳይሰማ ማሳለፍና ድምፅ ሳያሰማ ማለፍ ነበር። ሩጫና ትግል ለእሱ የተሰበረ መንፈስ የማይመች አልነበረም። ያንን ነበር የፈለገው ጸጥታ።

ካናዳ በገባ በሁለተኛው ዓመት ከአዲስ አበባ ቀነስቶ አሱን ፈልጎ እቤቱ ድረስ የመጣው እንግዳ ግን ይዞለት የመጣው ጸጥታ አልነበረም።

ማርቆስ የሁለት ክፍል አፖርትመንቱን የተላላጠ የእንጨት በር ከፍቶ ሲመለከት ከመተላለፊያው ላይ ቆሞ የሚያየው ሰው በትዝቱ እንደሆነ አልተጠራጠረም። እንግዳው “ማርቆስ” ብሎ በተከፈተው በር ገብቶ አቅፎ ሲሰመው ሁኔታን እውነት ነው ብሎ ለመቀበል ተቸነረ።

በ1981 የመፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሾች መሃል ከመያዝ፤ ከመታሰርና ከሞት ካመለጠት በጣት የሚቆጠሩ ሰዎች መሃል የገዛ አራሱን አለቃ ብርጋዬል ደንራል አብይ ሰናይን በዛች ትንሽ ክፍሉ ሲያየው ማመን አቃተው።

የለፋትን በርካታ ዓመታት በስደት ያሳለፈው አለቃው ከእርሱ በእጅጉ በተሻለ ሁኔታ ላይ እንዳለ ግልጽ ነበር። አለቃው ዞር ዞር ብሎ የማርቆስን የተላላጠች፤ የተጋጋጠች ክፍል እየና “እዚህ ነው የምትኖረው...” አለ የተሻለ ነገር መናገር ያቃተው ይመስል፤ ድንገት እንባ ያቀረሩትን እይቶችን በማርቆስ ላይ ተከሰ። ለአንድ አፍታ ሳይናገር በገምታ የቆመውን ማርቆስን ትክ ብሎ ሲመለከት ቆየና የጠፋ ወንድሙን እንዳገኘ ሁሉ መልሶ ተጠመጠመበት።

ለሰዓታት ቁጭ ብለው አወጡ። በመጨረሻ ብርጋድየር ጀነራል አሱን ፍለጋ አስከ አለም ጥገ የተጓዘበትን ምክንያት ሲገልጽልት ማርቆስ ፈገገ ብሎ ተመለከተው።

“ጀነራል እኔ እኮ መት ነኝ።” አለ ማርቆስ ባጭሩ።

“ማርቆስ አድምጠኝ” አለ ጀነራል ከተቀመጠበት ተነስቶ ከማርቆስ ጎን እየተቀመጠ። “እያንዳንዳችን የምንወዳቸውን አጥተናል። እርግጥ በአሳዛኝ አጋጣሚ ውስጥ እንዳለፍክ ይገባኛል፤ ግን ለሆነው ነገር እራስህን ተጠያቂ ማድረግ የለብህም።”

የተከተሉት ሶስት ሳምንታት ከሰኔል ማርቆስ ከቀፎው ላለመውጣት ብርጋድዬር ጀነራል ደግሞ ቀፎውን ለማፈራረሥ ሲታገሉ ቆዩ። በመጨረሻ ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ተሸነፈ።

“ነገርኩህ ማርቆስ...ይህች ዓለም መጥፎም ጥሩም የምትሆነው በእኛ ተግባር ነው። የተሳሳተ ነገር ካለ ያንን የማስተካከል ኃላፊነት የኛው ነው። ሌላ ማን ይደርስልናል...?”

“ከእኔ የሚጠበቀው ምንድነው?” አለ ማርቆስ አለቃውን አቋርጦት።

“ወደ አዲስ አበባ ትመለሳለህ። ለጊዜው በአፍሪካ ሠላም አስከባሪ ገብረኃይል የምሥራቅ አፍሪካ ክንፍ የቡድን - ለ ወታደራዊ ደህንነት ኃላፊ ሆኜ ነው የምሠራው። ረዳቱ እንድትሆን ነው የምፈልገው።”

በሁለተኛው ወር አዲስ አበባ ተመለሰ፤ ማርቆስ።

የአፓርታይት የፊት በር ሲጓዝ የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጠፋና ወደ ሳሎን ገባ። ከጠረጴዛው ላይ ያስቀመጠውን ሽጉጥ አንስቶ ወደ በሩ ሂዶ ቁልፉን አዘር በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

ፒተር ነበር። ፒተር አዳዋ በአንድ ወቅት በኬንያ መንግሥት ወታደራዊ ደህንነት ውስጥ የነበረና በአሁኑ ወቅት ለኮሌኔል ማርቆስ በረዳትነት የተመደበ፤ የቁመቱ እርዝመትና የትከሻው ስፋት አስፈሪ ገጽታ የሰጠት ሰው ነው።

“ሰዓቱ ደርሷል...” አለ ፒተር እጃቹን ከለበሰው ረጅም የሽራ የዝናብ ልብስ ኪሶች ውስጥ እንደከተተ፤ ጥያቄ ይሁን ዓረፍተ ነገር ባልላየ አነጋገር።

“ጨርሻለሁ...” አለ ማርቆስ። ወደ ሳሎን ተመልሶ ጥቁር የቆዳ ጸኬቱን አጠለቀና ሽጉጡን በደርባው ሽጦ ፒተርን ተከትሎ ከክፍሉ ወጣ።

“የመጀመሪያውን አላ እግኝተውታል።” አለ ፒተር ከፊት ለፊት የአፓርታይት የደረሻ እየወረደ።

ማርቆስ መልስ ሳይመልስ ሰዓቱን ተመለከተ። ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ይላል ሰዓቱ። በረጅሙ ተነፈሰና ምንም ሳይፍገር ፒተርን ተከተለው። የአፓርታይት መንቱን የፊት በር ከመውጣታቸው በፊት ብን ብን የሚለውን ዝናብ ሊመለከት የቆዳ ኮቱን ኮሌታ ወደላይ ቀለበሰና ሲጋራ ፍለጋ የደረት ኪሶ ውስጥ ገባ።

ሀሊናው ሊያርፍለት አልቻለም። በሱ አመለካከት ግድያውን መፈጸም ፍጹም ወቅታዊ አይደለም።

“ይቅርታ አድርጉልኝና... ለጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው መገደል ቢዘገይ እመርጣለሁ” ነበር ያለው። በዛኑ ቀን ከሰዓት በአሥር ሰዓት ላይ በተደረገው የምሥራቅ አፍሪካ ደህንነት ቡድን ስብሰባ ሁለት ሪፖርቶች ከቀረቡ በኋላ ኮሌኔል ሃሳቡን ሲሰጥ። በክፍሉ ውስጥ የተሰበሰቡት ባለሥጣናት ለአንድ አፍታ ከራሳቸው ጋር መግት ያዙ። ወዲያው በስተቀኝ የተቀመጠው የእጥቂ ስላላ ኃላፊ የሆነው የኬንያው ሰው ገርክ ዊልያም የያዘውን አስከሬኖች በፊቱ ካለው ፋይል ላይ አስቀመጠና “ጥያቄው ነ” አለ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደኋላ እየተደገፈ “ጥያቄውኑ የመረጃው ቤት ሰው ለውጭ ጉዳዩ ምን ያህሉን ምስጢር ገልጸለታል የሚለው ነው። እኔ የምፈራው የሚያውቀውን ሁሉ ዘክገዝለት ከሆነ ማንኛቸውንም ቢሆን ማቆየቱ በኋላ ልናርመው ከማንችለው ስህተት ውስጥ ይከተናል ብዬ ነው።”

“ከቤት ከመውጣታቸው በፊት...” አለ በስተገራ የተቀመጠው ሩዋንዳዊ ሻለቃ አንድሬ አማራ። በንቅናቄው የእዝ ሀገራት ከብርጋድር ጀነራል አብይ ሰናይ ቀጥሎ የቡድን - ለ የፀጥታ ክፍልን የሚመራ ሰው ነው። “...የተነጋገሩት ቅጅ ነው ለጊዜው በእጃችን የሚገኘው። ቢሆንም ከዝርዝር ነጥቦች አንገባብ ስንሰላ እያንዳንዱን ነጥብ ዘክገዝ ሳይነገረው የሚቀር አይመስለኝም። ሆኖም ኮሌኔል ማርቆስ እንዳለው ለጊዜው የመረጃው ሰው ብቻ እንዲወገድ ተደርጎ የውጭ ጉዳዩን ሰው በቋሚ ክትትል...”

“እዚህ ላይ ተቃውሞ አለኝ!” አለ ኬንያዊው ገርክ ዊልያም “ስለቋረጥኩህ ይቅርታ አድርግልኝ። ነገር ግን እያንዳንዳችሁ ልትገነዘቡት የሚገባችሁ ነጥብ ስህተት ለመፈጸም ጊዜ እንደሌለን ነው።”

ከርከሩ ለበርካታ ደቂቃዎች በካላድም የመጨረሻው ውሳኔ የኮሎኔልን ሀሊና የረበሽ ነበር።

“ጥሩ...” አለ ብርጋዴር ደነራል አብይ ሰላይ “ዝርዝር ነጥቦችን አንስተን የተከራከርን ይመስለኛል። ሆኖም ከኮሎኔል በስተቀር የቀረነው የተስማማንበት ነጥብ የሁለቱም ሰዎች መወገድ ምናልባት ዘግይቶ ለጸጸተን ከሚችል ስህተት ሊያድንን እንደሚችል ነው። የመረጃው ሰው ካህን፣ ሰው ያለችውን ሴት ለማግኘት መሞከሩ በራሱ ሰውየው ምን ያህል አደገኛ እየሆነ መምጣቱን የሚያሳይ ነው። የውጭ ጉዳዩን ሰው በተመለከተ ምንም እንኳን ሰውየው ጠለት ያለ አውቀት ባይኖረውም ምናልባት ካገኛቸው ጥቃቅን ነጥቦች ተነስቶ ችግር ሊፈጥር የሚችል ነው። ስለዚህ...”

ኮሎኔል ስብሰባው ተበትኖ ከክፍሉ ሲወጣ ሀሊናው እየተረበሸበት ነበር።

መንገድ ዳር ከቀመችው ነጭ ሲትሮይን መኪና ሲደርሱ ሁለቱም ተከታታሪው በስተቀን ያለውን የጎሳ በር ከፍተው ገቡ።

“እሺ?” አለ ማርቆስ ከፊት ተቀምጦ መሪውን የጨበጠውን አልጀርያዊ መኮንን እየተመለከተ።

“የመጀመሪያውን አጠናቅቀዋል።” አለ አልጀርያዊው አፋ ውስጥ የሰነትን የጥርስ መግርገርያ ስንጥር ከአፋ ላይወጣ እያላመጣት።

“ጥሩ” አለ ኮሎኔል በረጅሙ ተንፍሶ ሰአቱን ለሁለተኛ ጊዜ እየተመለከተ። “ሁለተኛውን እንደጨረሳችሁ ሪፖርት ታዘጋጃላችሁ... የሁለቱንም በአንድ ላይ። ቢሮዬ ነኝ።” አለ የሲትሮይድን በር ከፍቶ እየወረደ። ፒተር ተከተለው።

የቀዳ ጃኬቱን ኮሌታ ወደላይ አንደመለሰ በረጃም እርምጃ መንገዱን ተሸጊረና ጥግ ይዞ ወደቀመች መርሰዲስ አመራ። ፒተር ቀልጠፍ ብሎ በመሪው በኩል ያለውን በር ከፍቶ ከገባ በጎሳ ባሻገር ያለውን በር ከፈተለትና ኮሎኔል ገብቶ ከፒተር ጎን ተቀመጠ።

“ፒተር” አለ ማርቆስ በዝናቡ ካፊያ በስብሶ ከፊት ለፊቱ ያለውን ሰባብሮና አወላገዱ በሚያሳየው የመርሰዲስ የፊት መስተዋት ላይ አይኖቹን አሰገዘ “...ሁኔታዎች አስገድደውህ የምታደርገውንና ያደረከውን ሀሊናህ

መላልሶ መላልሶ ሲሆነው ምን ታደርጋለህ?” አለ ጉንጨ ላይ ያለውን ጠባሳ በጣቱ እየዳለሰ።

“ሀሊናየን እየራዋለሁ።” አለ ፒተር ለማሰብ እንኳን ጊዜ ሳይወስድ “ወደ ሲሮ?” አለ አከታታሉ።

“አዎ ወደ ቢሮ እንሂድ።” አለ ማርቆስ አይኖቹን ጨፍኖ።

-7-

“ቀንጅዬ... ለምን አብረን አፍጽርም?”
“ቀንጅዬ ለምን ቤቱ አታደርሰኝም?”
“አትቀልጅ እንጂ እውነቱንኮ ነው።”

“አንተ አትቀልጅ...ጠዋቱን ነግራሃለሁ። በሰላም መተኛት ነው የምፈልገው። ጠዋት ሥራ ገቢ ነኝ።” የያዘችውን ሽህና ቢላ ከላሁኖቹ ላይ አስቀመጠችና ከጎን የተቀመጠውን ወረቀት አንስታ አፏን መጠራረግ ያዘች።

“ስለምንሽ?” እጁን ዘርግቶ ቀኝ እጇን ያዝ እደረገና አይኖቹን አቀላጫለጫለት።

“እራት ጋብገፍሽ እቤት አደርስሻለሁ ነው ያልከው። አሁን አዲስ ፋይል አትክፈት።”

“ምን ነካሽ ርብቃ! አልረብሽሽም እርፌ አተኛለሁ...ሙች።”
“እርፌህ አትተኛም! ናቲ... እንተዋወቃለንኮ። አሁን ይልቅ እንሂድ።” በርግዋን አነሳች።
“ርብቃ በናትሽ አትድረቂ።” በተቀመጠበት እጇቿን ይዟት ቆየ።

“ብቻዬን ማደር አልፈልገም። በቃ። አቅፌሽ እንቅልፋችንን መለጠጥ በቃ።” ናትናኤል የገዛ እራሱ መቀየር አሳፈረው።

“ሚስት አግባና አቅፈሃት እንቅልፍህን ለጥጥ። ይልቅ አትቀልጅ ሂሳቡን ክፈልፍ እንሂድ...መሸኩ።” ሠዓቷን እየተመለከተች። ከምሽቱ ሁለት ሰዓት።

ውሳኔ ላይ መድረስ አለበት። እጉል መሸፋፈኑን ትቶ ፍቅሩን መግለጽ አለበት። ግን እንዳፈቀራት ካወቀች ትጫነዋለች...አንጋባ አለበለዚያ

በትልሰ? መከራ ጣጣ! ይሄ ጋብቻ የሚሉትን ነገር የፈጠረው ወፈፈ ማን ይሆን? የተዋደዱ ሁሉ መጋባት አለባቸው ያለው ማነው? ጭቅጭቅ! አስተናጋጁን ጠቀሰው።

ናትናኤል ድፍን ሃምሳ ብር አውጥቶ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠ። አስተናጋጁ ብሩን እንስቶ በትሪ ላይ ኮፍሶ ካመጣው የዋጋ ማቅረቢያ ወረቀት ጎን አስቀመጠውና ተመልሶ ሄደ።

“ርብቃ...እንደዛሬው ችክ ብዬብሽ አውቃለሁ?” ፈገግ ብሎ ተመለከታት።

“በፍፁም!” አለች ርብቃ አየሳቀች።

“ቦታ እንግዳያው እሺ በይኝ።” ናትናኤል ብቻውን ቤቱ ገብቶ አልጋው ውስጥ ጥቅልል ማለቱን እንደሞት ፈራው። ለወትሮው ግድ የለሽ ነው። ዛሬ ግን ብቻውን ወና ቤቱ ውስጥ መግባቱ ቀፈፈው... ምክንያቱ ለራሱ ባይገባውም።

አስተናጋጁ ተመልሶ መጣ። ናትናኤል መልሱን ተቀብሎ ወፈር ያለ ጉርሻ ትቶለት ተነሳ። አስተናጋጁ ፊቱ በፈገግታ ረስሮ በግራው ትራውን እንደያዘ ከወገፁ ጎንበስ አለፍ ቀኝጌ ጀርባው ላይ ጭና ተሰናበታቸው “ይህና እድራልኝ።”

“አላበዛኸውም?”

“ምነግ?”

“ጉርሻውን።” አለች ክንዱን ያዘ አድርጋ።

“ቤተናኝ ብዬ ነው ባከሽ።” አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ።

“ምንድነው የሚቀናህ?” የሆቱሉን የፊት እዳራሽ አቋርጠው ወደ ፊትኛው በር ሲጠጉ በረኛው በሩን ከፍቶ፤ ጎንበስ ብሎ ተሰናበታቸው።

“እሺ እንድትይኝ ነዋ። እኔ ጋ እንድታድራ።” አየሳቀ ተመለከተት።

“ብሽቅ!” አለች አብራው አየሳቀች።

ርብቃ አብራው ልታደር የወሰነችው ገና ከሆቱሉ ላይወጡ ነበር። ነገር ግን መከናው ውስጥ ከገቡም በኋላ-

“አሃ! የት ነው የምትሄደው? ናቲ መት አይሆንም ብዬሃለሁ። ቤት ታደርሰኝ እንደሆነ አድርሰኝ። አይሆንም። ነገርኩህ እንግዳህ።” አያለች ተግደረደረችበት።

ይሄኔ ነው መናገር ያለባት። የፍቅር ጨዋታዋን ብቻ ሳይሆን ተራ መቀታት፤ ቅርብነት፤ አሳኝነትን በፈለገ ሰዓት ነው መናገር ያለባት። “ናቲ...አረገዝኩልህ ኮ አክ! እንደዛ አይደለም...” ናቲ... ዛሬ ሃኪም ቤት ሄደ ነበር... እና...” እንደዛም አይደለም... ፀጥ ብላ ማልቀስ። እሱ ራሱ ደገግጦ “ምንሆነሽ?” ይላት የሌለው ያን ጊዜ ማልቀሷን ሳታቋርጥ እንገቱ ስር ገብታ በእንባዋ አንገቱን እያረጠበች፤ ደረቱን እያባበለች፤ ጣቶቿን ከጀርባ ፀገሩ ውስጥ ከትታ እያፍተሰተለች መነፋረቅ... “ና...ቲዬናቲ... አንድ ነገር ብንገርህ አትቆጣም አይደል...እ...ናቲ...የኔ ጌታ...መት በለኝና ትወደዳለህ አይደል...” መነፋረቅ “...ናቲ...”... መነፋረቅ...

“እሺ! ግን ቃል ገብተህልኛል... አትረብሽኝም አይደል?” አለች የሌባ ጣቷን አፍንጫው ሥር ቀስራ።

“አልረብሽሽም አልኩኝክ ርብቃ።” በመጨረሻ ማሸነፉ ደስ አለው ናትናኤል። ከዚህ ቀደም ከሌሎች ሴቶች ጋር ሲሆን ተሰምቶት የማያውቅ ልዩ ስሜት እንደሸረረት ድር በዙሪያው ሲቀበተብ ተሰማው። ፈራ።

ቤቱ ይዟት ሄደ።

የእፖርትመንቱን በር ከፍቶ እንደገቡ ናትናኤል መብራቱን አብርቶ ኮቱን ፎቱ ላይ ወርወር አድርጎ ወደ መጠጥ መደርደሪያው ሄደ።

“ናትናኤል ቁጭ አድርገሽኝ ልትጠጣ አይደለም ያመጣሽኝ!”

ወደ መኝታ ቤት ከሚያስገባው በር ስትደርስ ፊቷን መልሳ ገረመመችው።

“ትንሽ ማሰብ ስለፈለኩኝ ነው።” አለ ናትናኤል የጠርመሱን መከደኛ እየከፈተ።

“እንግዳህ ጀመረህ...” አለች ራመድ ራመድ ብላ ከእጁ ውስጥ ጠርመሱን ወስዳ መልሳ መደርደሪያው ላይ እያስቀመጠችው። “አቅፈሽ ሰጥ ነው ብለህ ነው ያመጣሽኝ? ማሰብ ከሆነ የምትፈልገው የእኔ እዚህ መምጣት አስፈላጊ አይመስለኝም።” ተከሳተረችበት።

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰና ትከሻዋን አቀፍ አድርገት ወደ መኝታ ቤት ገቡ። ርብቃ ቀዩን የራሱን መብራት ስታብራ መኝታ ቤቱ ደም መሰሉ። ታክ ጫማዋን አውልቃ ከአልጋው ግርጌ አስቀመጠችና ልብሷን ማወላለቅ ጀመረች። ናትናኤል ወደ መስኮቱ ሂዶ ወፍራሙን መጋረጃ ከመዝጋቱ በፊት ድቅድቅ ጨለማ በተከናወነው ከተማ ላይ አይኑን አፈጠጠ። ርብቃ የሌሊት ልብሷን ለብላ ወደ መታጠቢያ ቤት ስትገባ-

“ምንድን የምታየው በጨለማ? ይልቅ ልብስህን ቀይር።” አለችው። መታጠቢያ ቤት ገብታ ተጣጥባ ስትመለስም ናትናኤል አዛው መስኮቱ አጠገብ እንደቆመ ነበር።

“ምን ሆነሃል?” ጠጋ ብላ ፀጉሩን እያሸሸች ፊቱን ወደራሷ መልሳ ጠየቀችው።

“እኔ እንጃ።”

“ምንድነው?”

“ምኑ?”

“የምታስበው።”

ናትናኤል አመነታ። ውሳኔውን ራሱ መውሰድ አለበት። ለርብቃ የሚያማክራት ነገር አይደለም። የግል ህይወቱ ቢሆን... እዎ ግን ይሄ ከሥራው ጋር የተያያዘ ጉዳይ ነው። ያንን ደግሞ ራሱ ሊወስነው የሚገባ ነገር ነው።

ቀን ምሳ ላይ ከአብርሃም ጋር አጥብቀው ተከራክረውበታል። ለጊዜው ባይሸነፍላትም የአብርሃም አመለካከትም መሠረት ያለው መሆኑን ሊከድ አልቻለም።

“እየው ናትናኤል... እኔ ይህን ስራ ያንን አትሰራ አያልኩኝ አልመራህም ግን ደግሞ እንደ አሳት አራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልቻልኩም።” ይህ ያለው አብርሃም።

“ምንድነው መጥፊያዬን የማሳድድ? እኔኮ መደበኛ ሥራዬን ነው እያሰራሁ ያለሁት። በማንም ጉዳይ አልገባሁም።”

“ናትናኤል - የኛን ሰው አርደው ድልድይ ሥር የጣሉት ሰዎች ለምን ያንን ዓይነት አሰቃቂ እርምጃ የወሰዱ ይመስልሃል? ባጭሩ የጆሊፍ ካልሸርትን አድራሻ ሲያገፈገፍ ስላገኘች ብቻ ነው። አሁን እንተ እያደረገህ ያለሽው እሱ ሲያደርግ የተገኘውን ነገር ነው። ናትናኤል አንድ ምክር ብቻ ነው የምሰጥሁ... ተጠንቀቅ!”

“ለምን ታስፈራራኛለህ?” በበጨት አለ ናትናኤል።

“አላስፈራራሁም!” ለመጀመሪያ ጊዜ የተናደደ መሰለ አብርሃም “የማስፈራራበትም ምክንያት የለኝም። የሚያስፈራራሽ ላለውቅኸውም እንጂ አንተ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት አለም ነው።”

“ሥራዬን ነው እየሰራሁ ያለሁትኮ አብርሃም።”

“የኛም ሰው ሥራውን ሲሰራ ነው እንደ ዶሮ ታርዶ የተጣለው፤ በድኑ ድልድይ ስር የተሸገጠው፤ ደሙ ከወንዝ የተደባለቀው...”

ትሰማኛለህ?” አብርሃም ፊቱን ወደ ናትናኤል አዙሮ አፈጠጠበት። “ያው የድሮው ጋኔን አሁንም እየጋለበህ መሰለኝ።” ነበር አብርሃም ያለው የናትናኤልን የወትሮ ግትርነት አስታውሶ።

“እ...? ንገረኝ እንጂ ምን ሆነሃል?” ርብቃ ፀጉሩን እያሸሸች ጠየቀችው።

“ዝም ብዬ ነው ርብቃ።” አለ ናትናኤል ጀርባዋን እያሸሸች።

እጁን ይዛ ወደ አልጋው ወሰደችው። አልጋው ላይ ቁጭ ብለው ልብሱን አወሰቀችለት። አንድ በአንድ ኮቱን፤ ሸሚዙን፤ ሱሪውን፤ ሜማውንና ካልሲውን ስታወልቅለት በዝምታ አይን አይኗን ሲመለከታት ቆየ። እንደ ሀፃን ልጅ ፒዳማውን ካለበሰችው በኋላ ተነስቶ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ።

በተቻላት መጠን ሃሳቡን መሰብሰብ አለባት። አለበለዚያ ልትነግረው የፈለገችውን መናገር አትችልም። ምንድነው ግን የሚያስበው... አንድ ያስጨነቀው ነገር እንዳለ እርግጠኛ ነች። ማርገህን ተጠራጥሮ ይሆን እንዴት ወይኔ ገብራልዬ! ሆኗ ባይገፋም ወገቧ አካባቢ... ጠቶቿም... ሃሳብ ገባት ርብቃ። የበጠው ይፈንዳ ዛሬ ታወጣለች። ሳይቀድማት መቅደም አለባት። ዛሬ ነገ ስትል ዘጠኝ ወር ደርሶ ወልዳ ሳታርፈው አትቀርም። አሁኑኑ ተናግራ ካልወጣለት ከጥቂት ጊዜ በኋላ በደንብ ነው የምታስታውቀው። የመጣው ይምጣ ዛሬ...

ናትናኤል የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጥፍቶ በሩን ሲከፍት ስትሰማ ርብቃ ቶሎ ብላ በጀርባዋ ተንጋላ በተቻላት ዘና ብላ ጠበቀችው። በሩን ዘግቶ ወደ መኝታ ቤት ዘለቀ። ወደ አልጋው ሄዶ ብርድ ልብሱን ገልጦ አልጋው ውስጥ ሲገባ ርብቃ አልተነቃነቃችም። አልጋው ውስጥ ከገባ በኋላ ዞር ብሎ ከራሱን ያስቀመጠውን ጀምሮ ያቋረጠውን መጽሐፍ አነሳ።

“ናትናኤል...አሁን ማንበቢያ ሰዓት አይደለም።” አለች ድንገት ቀና ብላ መጽሐፋን ከእጁ ላይ እየወሰደችበት።

ናትናኤል አልተከራከራትም። አንድ ዓይነት ጭንቀት እንደወረረው ግን ፊቱ ላይ በግልጽ ይነበብ ነበር። ሽርተት ብሎ አልጋ ውስጥ ገባ። ርብቃ ጠጋ ብላው ተኛች። ትኩስ ገላዋ መጥቶ ልጥፍ ሲልበት እጁን ሰድዶ በሰላ የሌሊት ልብስ ውስጥ ያለውን መግቢያ መውጫውን የማያውቀውን ገላ ያሸሸ ጀመር። በየት እንደሆነ ባይገባውም እጆቹ የሌሊት ልብሷን አልፈው የሚፋጅ ገላዋ ላይ መቅለጥ ጀመሩ። ትኩስ ትንፋሽዋ አንገቱን ሲለበልበው የሚወደው ፀጉሯ ደረቱ ላይ ብትን አለ።

...ያ ሁሉ ፋክራ ለዚህ ነው? አሁን ነው ማልቀስ ያለባት! እጆቼ እየዳሰሷት እየሉ! ደረቱ ላይ ተሻታ እያለች... ምን ይመጣል...? አውቀሽ ነው ያረገዝሽው ብሎ በያመርስ? ያምርራ! ታዲያ ምን ማድረግ ትችላለች... ከአሁን በኋላ አንዱ ሆኗል! መናገርና የሚመጣውን መቀበል። ገብራልዩ!

“ናትናኤል...” ከደረቱ ላይ ቀና አለች ርብቃ።
“ናትናኤል...” በተቻላት ድምጹን አለበልሳ ስሙን ጠራችው።
“እ...”

“ናትናኤል...” ድምጹ በጭንቀት ተንቀጠቀጠ።
“ምነው?” ጣቶቹን ልኮ ፀጉሯን አፍተለተለው ግራ እጁን በጀርባዋ ቁልቁል ለድዶ የሚወደውን ገላ ሳብ አቀፍ አደረገው። ቀኝ እጁን መለስ አድርጎ የሌሊት ተሟሷን ወደላይ ሰበሰበው። ቀሜሷ ጭናቿን አልፎ ወገቧ ዙሪያ አሰረሰለ።

“ናትናኤል አንድ የ...ምነገርህ ነገር ነበር።” ድምጹ እንደቢራቢር ከንፍ ተርጠገበ።

“ምንድነው? ነገራችሁ” አለ ናትናኤል ድምጹ አለቅጥ ሲለስልስበት ፀጉሯን ከፊቷ ላይ ወደጎላ እየመለሰ በደረቱ ቁልቁል እየተመለከታት።

“እስከሁንም ያልነገርኩህ ፈርቼህ ነው። ናቲዬ...” እንባዋን ለማምጣት ታገለች። የጠፈራት ድንጋጤ ምራቁን ከአፏ ውስጥ አደረቀው።

“ለምን...ምንድነው?” እጆቹ ቦታቸውን ያዙ ጭናቿ ውስጥ...

“ናትናኤል የኔ ጌታ...” ሳታውቀው አይኖቿ በእንባ ግጥም አሉ።
“ገና! ገና! ምኒ ተይዞ ተንሰቅስቃ ካላለቀሰች ካልተነፋረቀች በዚህ ጨለማ አይኗ ስር ያቀረዘዘው እንባ የት ታይቶ!” አሰበች።

“ምንድነው የሆነሽው?” ሁኔታዋ ግራ ሲገባው ድንገት በሁለት እጆቹ ሁለት ጉንጮቿን ይዞ ቀና አደረጋት።

“ናቲዬ...ና...” ድምጹ እንደ ወፍ ትንፋሽ ሳላ።
“ምንድነው ነገራችሁ ርብቃ።” ጉንጮቿን እንደያዘ ደግሞ ጠየቃት።
“ናቲዬ...”
“ከርርር...ር!”
ከተዘጋው የመኝታ ቤት በር ወዲያ የሰልክ ጥሪ ተሰማቸው።
“ሰልክ ነው...አይደለ?” ናትናኤል ከተኛበት ቀና አለ።
“ከርርር...ር!”

ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ከአልጋው ላይ ተነሳና ነጠላ ጫማውን አጥልቆ የመኝታ ቤቱን በር ከፍቶ ወጣ።

“ሃሎ” አለ እንግዳ መቀበያ ክፍል ውስጥ ያለውን ስልክ አንስቶ።
“ሃሎ...ናትናኤል?” አለ የታፈነ የሚመስል ጎርጎን ያለ ድምጽ።
“ነኝ...ማን ልበል?”

“አብርሃም ነኝ። እንድንገናኝ እፈልጋለሁ። አሁን በአስር ደቂቃ ውስጥ እንድትደርስ። ሆቴል ዲ-አፍሪካ ነው ያለሁት... ትሰማኛለህ? የመኪናህን ትንሽን መብራት ሳታጠፋ በሩ ላይ መኪናህን አቁም። እጠብቅሃለሁ...”

“ሃሎ... ሃሎ” ናትናኤል ተጣራ። ስልኩ ግን ተዘግቶ ነበር።

ለጥቂት ሴኮንዶች የሰልኩን መነጋገሪያ እንዳንጠለጠለ አመነታ። ሰዓቱን ተመለከተ። ለሶስት ሰዓት ሩብ ጉዳይ። አብርሃም ውጪ የማምሸት ፀባይ የለውም። እስከሚያውቀው ድረስ። ደግሞስ ቀን ያልተነጋገሩት አሁን የሚነገረው ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ? ስልኩንስ ለምን ቸኩሎ ዘጋ? እነጋገሩም ጥጅፊያና ችኩላ የተቀላቀለው ነበር። ምን ሆኖ ይሆን? ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ከቶ ታሰበው። ‘አደጋ ደርሶበት ይሆን? ድምፁም ትክክል አይደለም-ጎረጎን!’

“ማነው? ምን ሆነክ?” አለች ሲቻኮል ስታየው ርብቃ ከተኛቸበት ተነስታ አልጋው መሃል ቁጭ እያለች።

“ደሀና ነኝ። አብርሃም ነው።” ቀልጠፍ ብሎ ልብሱን ይለባብስ ጀመር።

“እና የት ልትሄድ ነው በሌሊት?” ከላይዋ ላይ ብርድ ልብሱን ገፋ ተነሳች።

“ሆቴል ዲ አፍሪካ ነው ያለኝ። ትንሽ ችግር ሳይገጥመው አይቀርም። እንጂ እነጋገሩ ትክክል አይደለም።” ናትናኤል ፈጠን ብሎ ስራውን አጠለቀ። ሸሜዙን እስኪለብስ መቆየት አልፈለገም። ድፍን እንገት ያለውን ወፍራም ሹራቡን አጠለቀና ፀጉራም ካፖርቱን ከቁም ሳጥን ውስጥ ጎትቶ አወጣው።

“ምን ሆነኩ አለ?” አለች ርብቃ ግራ ተጋብታ።

“ዛሬ ጠዋት አግኝቼው ነበር ለአንድ ጉዳይ። ለምን እንደሌለኝ ግን አልነገረኝም። ዝም ብሎ ‘ና’ ነው ያለኝ።” ናትናኤል የሚለው ሲጠፋው ትክክውን ሰበቀና ተወው። ከራሱ የመኪናውን ቁልፍ አነሳና አልጋውን ዞር

እቅፍ አድርጎ ገንባሯ ላይ ሰማት። “ተኚ። አልቆይም። እሺ ... በሩን ከውጭ ቆልፈ በስር እወረውረዋለሁ።” እየተቻከለ ወጣ። ዘግቶት የሄደው በር ላይ አፍጥጣ ቀረች።

አሳንሰሩ አስኪመጣ መጠበቅ አልፈለገም። አስር ደቂቃ ነው ያለው አብርሃም። ሁለት ሁለቱን ሁለት ሁለቱን እየዘለለ በፎቱ ቁልቁል ተንደረደረ።

“ምነው ደህና?” አሉት የማታው ዘበኛ ወፍራም የሌሊት ካፖርታቸውን እንደደረሱ ከተከፈሉበት አጥር ላይ እየተነሱ።
“ሠላም ነው።” ፈጠን ብሎ መኪናው ውስጥ ገባ።

መኪናውን አስነሱ ከገቢው ወጣ። መንገዱ ጭር ብሏል። ብንብን የሚለው ካፈያ የመኪናውን የፊት መስታወት በጥቃቅን ነጠብጣቦች ሸፈነው። የዝናብ መጥረጊያውን ተጫነና ፍጥነቱን ጨመረ። ብሔራዊ ቲኦትር አጠገብ ሲደርስ ዝናቡ ሃይል ጨምሮ የመኪናውን ጣሪያ የቀልጠው ጀመር። ያለ እረፍት ውልቁ ውልቁ የሚለው የዝናብ መጥረጊያ ትንፋሽ ያጠረው መሰለ። ሰዓቱን ተመለከተ። አራት ሊሞላ ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ዘግይቷል። ፍጥነቱን ጨመረ። ሠንጋ ተራ ያለው የመንገድ መብራት በግ ብሏል። ቀዩ የትራፊክ መብራት ከመሬቱ ላይ ሲያርፍ፣ በዝናቡ የተዘፈቀው እስፋልት የአሳት ጎርፍ የፈለሰበት ይመስል ደም ይመስላል። ናትናኤል ከጎንጎና ከጎን የሚመጣ መኪና እንዳለ ተመለከተ። መስቀልያው መንገድ ንፁህ ነው ... አማን ነው። ቢዝጊን መስጫው ላይ ቆመበት። መኪናው ቀዩን የትራፊክ መብራት አልፋ ተሸቀነጠረች። ሜክሲኮ አደባባይ እንደደረሰ ወደቀኝ ታጠፈና ጎኑን ሰጥቶ ወደቀመው ሆቲል ተጣደፈ።

መንገድ ዳር ከተገተረው ሆቲል አፋፍ ሲደርስ ጥግ ይዞ ቆመ። ሞተሩን አጠፋና መብራቱን ቀንሶ ትንሹን መብራት እንዳበራ ተጠባበቀ።

አልሁ ቢወጣለትም ዝናቡ አሁንም ላገ ይተናነቀዋል። የዝናብ መጥረጊያው በዝግታ እላይ አታች ይላል። የፊት መስተዋቱ በዝግ ትንፋሹ በገም ተሸፍኗል። እጁን ሰድዶ ወሰወለው። ዙሪያውን ተመለከተ። የሆቲሉ ደንበኞች ያቆሟቸው ጥቂት መኪናዎች ከፍቱ ስር በተርታ ተቀልከሉዋል። መንገዱ ጭር ብሏል። ከመንገዱ ባሻገር ጥጉን ይዞ እንደ ሲትሮይን ቆማለች። አብርሃም የለም...

“አሉ - ተጥል።” አለ የአረብ ገጽታ ያለው ከሲትሮይን መራ ጎላ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ። “አስታውስ! ጊዜ አትውሰድ! መስኮቱን አጋኝ። ዝቅ እንዳደረገ እንደ ብቻ ከተትለት። መኪናውን እዙራ አጠብቅሃለሁ።”

አጠገቡ የተቀመጠው ጥቁር ሰው ጭንቅላቱን በስምምነት ነቀነቀ። ከደረበው ካፖርት የጎን ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አወጣና በግራ እጁ ይዞት የነበረውን ቱቦ የመሰለ የድምጽ ማፈኛ ገጠመለት። በአውራ ጣቱ የሽጉጡን መዶሻ ወደጎላ መልሶ የሲትሮይን በር ከፍቶ ወጣ።

ዝናቡ ይሁን ወይ አለቅጥ የረዘመው ቁመቱ ሰውየው ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። በቀኝ የያዘውን ሽጉጥ በካፖርቱ የጎን ኪስ ውስጥ ሽጉጥ መንገዱን ተሻግሮ አነስተኛ መብራቷን እንዳበራች ወደቀመችው 131 ፊያት አመራ።

ዝናቡ ይወርዳል። የዝናብ መጥረጊው ሳይለለች ከወዲያ ወዲህ ይንቀገባቸዋል። ናትናኤል የመኪናውን ትንሽ መብራት ሳያጠፋ አይኖቹን በሰፊው ከፍቶ የሆቲሉን ስር ይመለከታል። ዝናቡ ብን ብን ይላል። አብርሃም የለም።

ድንገት የመኪናው መስኮት ሲገነባ ተሰማው። ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ ተመለከተ። በዝናቡ ነጠብጣብ በተሸፈነው መስኮት ውስጥ የታየው ግን የተሰባበረና የተወለጋገደ ምስል ነበር። ቢሆንም የሰው ቅርጽ መሆኑ ይለያል። “አብርሃም?” ናትናኤል እጁን ሰድዶ መስኮቱን ዝቅ አደረገ።

የዝናብ ካፖርት ደርሶ ብንብን በሚለው ዝናብ ውስጥ የቆመው ሰው አብርሃም አለመሆኑን ወዲያው ተረዳ። ደገነጠ። ስህተቱ ትዝ አለው፤ ያጠፋው ጥፋት ፊቱ ላይ ድቅን አለበት።

“አቤት...?” አለ የሚከተለው እየታወቀው።

“መንጃ ፈቃድ።” አለው ትራፊክ ፖሊስ ሠላምታ ከሰጠው በኋላ። የሠንጋ ተራን የትራፊክ መብራት ጥሶ ሲያልፍ ነበር ጥግ ይዞ የነበረ ሞተረኛ ትራፊክ ፖሊስ ሞተር ብስክሌቱን አስነስቶ በዝናብ ውስጥ የተከታተለው።

ናትናኤል ደረቱን ዳበሰ። ሽራብ ድፍን ሽራብ። መንጃ ፈቃዱስ? ኮቱ ኪስ ውስጥ? እቤት! የሚከተለው ጭንቅጭት ሲታሰበው ጭንቅላቱን ይፈልጠው ጀመር።

“ይቅርታ ወንድም ችግር ገጥሞኝ...” የሚለው ጠፋው ናትናኤል።

“መንጃ ፈቃድ ጌታዬ።” ፈርጦም አለ ትራፊክ ፖሊሱ።

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ተከፍሶ መደራደሩ እንደማያዛልቀው ሲረዳ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፈተና ከመኪናው ወረደ። ትራፊክ ፖሊሱ ወደጎላው አፈግፍን በዝምታ ይመለከተው ጀመር።

“ወንድም... ችግር አጋጥሞኝ ድንገት ከቤት ቸኩዬ ነው የወጣሁት
... መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው። ይቅርታ አድርግልኝ።” ወደጎን
ሸፈፍ ሸፈፍ እያለ የሚዘገበው ዝናብ ፊት ፊቱን አለው።

“በመጀመሪያ መንጃ ፈቃድዎን ጌታዬ።”

“እሱን ነውከ የምልህ። እየሀ ቸኩዬ ሰወጣ...”

“መንጃ ፈቃድ የሎትም?” በጨለማው ውስጥ ትራፊክ ፖሊሱ
ፈገግ ያለ መሰለው።

“አለኝ - አለኝ። እቤት አረሰኛው ስለወጣሁ ነው።” ናትናኤል
በራሱ ተናደደ።

“እሺ ጌታዬ ... ወደ ጣቢያ ሄደን ብንነጋገር ይሻላል።”

“ቆይ - ቆይ እንደሱ አይደለም ረጋ በል እንጅ።”

“ይቅርታ ጌታዬ ጊዜ ባናጠፋ ይሻላል። ዝናብ ውስጥ ነው
ያለነው።”

“መጀመሪያ የምልህን ስማኝ።” አለ ናትናኤል ሳይታወቀው ንዴት
የገዛ ሀሊናውን እየሰለበው።

እዚህ ድረስ መጥቶ አብርሃምን ሳያገኝ ሊሄድ አይችልም! በፍጹም
አብርሃም አንድ አይነት ችግር ጥጥቶት እንደሆነሰ?

“እየው... ምን መሰለህ...” ጠጋ አለ ናትናኤል ወደትራፊክ ፖሊሱ።
የሚበጀው መለማመጥ ነው፤ ረጋ ብሎ ማባበል፤ ክንፉን ያዝ አድርጎ
እሸሩሩ ማለት።

“በህግ አምላክ!” አለ የትራፊክ ፖሊሱ ናትናኤል ሲጠጋው
ወደጎላው አፈግፍጎ እጁን ወገቡ ላይ ወዳንጠለጠለው መግሪያ አየሰደደ። “
ቀጥል ማለት ቀጥል ነው”

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ገብቶ ሞተሩን አስነሳና ወደ መንገድ
ገባ። ሮፕ ብሎ የሞተር ብስክሊቱ ላይ ጉብ ያለው የትራፊክ ፖሊስ ፍጥነት
ሰጠት አድርጎ ከጎን ከጎኑ እየሄደ ያናግረው ጀመር።

“ቀስ እያልክ አሽከርክር... እ... እዚህ ነው የምገሄደው -
አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ።”

ናትናኤል የመኪናውን መስኮት ዘጋበት።

ከፖሊስ ጣቢያው ደጃፍ እንደደረሱ ናትናኤል ከአጥር ውጭ
መኪናውን አቁሞ ሲወርድ ትራፊክ ፖሊሱ ቁልፉን ተረክበው።

“ውስጥ አንግባ።” አለ ትራፊክ ፖሊሱ በቅንድቡ ወደ ጣቢያው
መግቢያ እየመለከተ።

ናትናኤል ፊት ፊት እየቀደመ ተከታትለው ወደ ጣቢያው አመሩ።

“መብራት ሲጥስ ተከታትቶ አስቆምኩት። መንጃ ፈቃድም የለው።”
አለ ትራፊክ ፖሊሱ ከጣቢያ ጠረጴዛ ጎሳ ሰተቀመጠ ተረኛ መኮንን
የናትናኤልን የመኪና ቁልፍ እየቀበለው።

“መታወቂያ።” አለ ተረኛ መኮንን ፊቱን ወደናትናኤል መልሶ
በተቀመጠበት አንጋጦ እየገመገመው።

“አልያዝኩም።”

ተረኛ መኮንንና ትራፊክ ፖሊሱ ተያዩ። ሁኔታው እንዳላማራቸው
ግልጽ ነበር።

“መንጃ ፈቃድ የለህም! መታወቂያም የለህም። ይህ ሁሉ አንሱ
ወንጀል ትፈጽማለህ።” ተረኛ መኮንን ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ
አፈጠጠበት።

“ምን ወንጀል ፈጸምኩ ደግሞ?” ናትናኤል ተገረመ።

“ጥሰኸው የሄድከው መብራትኮ የዳንስ ቤት አምጥል አይደለም።”
አለ ትራፊክ ፖሊሱ በተራው እየተገረመ።

ናትናኤል በራሱ ጥፋት ብግን አለ።

“ምንም ወረቀት የለህም ማለት ነው?” ተረኛ መኮንን ጠየቀው።

“የምን ወረቀት?” ናትናኤል ከዚህ በጎላ የፈለገው ቢመጣ ግድ
ያለው እይመስልም።

“አንድ ሰውኮ ማንነቱን የሚገልጽ ወረቀት ሊይዝ ይገባዋል።
እንደው እንደ አንሰሳ አገመላለሽም።” ተረኛ መኮንን ቆጣ አለ።

“ተናገርኩክ... ከቤት ሰወጣ ችግር አጋጥሞኝ ተጣድፌ ስለነበር
የመታወቂያ ወረቀቶቼን ሁሉ ኩቱ ውስጥ ነው ትቼ የወጣሁት፤
መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው።” በስጫት አለ ናትናኤል።

“አሃ ቁጣም! አለ እንዴ!” አለ ተረኛ መኮንኑ ደስ የማይል ፈገግታ እያሳየ፡፡ ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ውስጥ የሚያስገባ ጠባብ በር ከፈተና “እስር አለቃ!” ብሎ ተጣራ፡፡

ረጅም ደንደሳም ፖሊስ! አሥር አለቃ፡፡

ናትናኤል ከውስጠኛው ክፍል ብት ያለውን ሰው ሲመለከት ወኔው ከዳው ተስፋ ቆረጠ፡፡ ከዚህ በኋላ ተከራክሮም ሆነ አግባብቶ ከገባበት ወጥመድ እንደማይወጣ ተገነዘበ፡፡

“እሽ ወንድም! ስም፡፡” ቆፍጠንጠን አለ ተረኛ መኮንኑ አውራ የሚመስለውን የአሠር አለቃውን ከጎኑ አቁሞ፡፡

“ናትናኤል ግርማ፡፡”

“አድራሻ?”

ናትናኤል በተቻለው መጠን ንዴቱንና ብስጭቱን ዋጥ አድርጎ ለተጠየቀው ሁሉ መልስ ሰጠ፡፡

“ጥሩ እንግዲህ... መኪናዋ የተሰረቀች አለመሆኗ ከተረጋገጠ በኋላ የመታወቂያ ወረቀቶችህንና የመንጃ ፈቃድህን እይተን በህጉ መሠረት ላጠፋኸው ጥፋት እንከሰሃለን፡፡ አስከዚያ ድረስ ግን ማረፊያ ቤት መቆየት ይኖርብሃል፡፡”

ናትናኤል አልቅከራከረም፡፡ ክርክር ለውጥ አያመጣም፡፡ አስር አለቃውን ተከትሎ በጠባቢ በር አልፎ ወደ ውስጥ ገባ፡፡ ከፊት ለፊቱ ለማዳ እንስሳ እንዳስከተለ ገበሬ ዘና ብሎ የሚራመደውን ደንደሳም ፖሊስ ሲመለከት ዘንነው፡፡ እንደ ወንጀለኛ ክፍርግርግ በር ጀርባ ሊዘጋበት ሲጣደፍ ሲያይ በሰው በሰው አለው፡፡ ከተራ ቀማኞች ማጅራት መቼዎች መንጋ ሊደባልቁት? ጨካኝው?!

እስር አለቃው ከአንድ በር እንደደረሰ ቆም ብሎ ወገቡ ላይ በሰንሰለት ከተንጠለጠሉ ቁልፎች አንደኛውን በበሩ ቀዳዳ ውስጥ ሰደደና በሩን ከፈተ፡፡ ወዲያው ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ በቀኝ እጁ በየዘው አጭር ዱላ የገዛ ጭኑን ይተመትም ገባ፡፡ ቋንቋው ትገባለህ ወይስ እንፈታተሽ? መሆኑ ሲገባው ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በተከፈተው በር ሽልክ ብሎ ገባ፡፡ ለመጀመሪያ ጊዜ ጨለማው ክፍል ባዶ መሆኑን ከመተላለፊያው በማመጣው ብርሀን ሲመለከት ነፍሱ መለስ አለችለት፡፡ ወዲያው እስር አለቃው በሩን ዘግቶ ከውጭ ሲቆልፍበት ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው፡፡

ለጥቂት ደቂቃዎች በጨለማው ውስጥ እንደቆመ ቆየ፡፡ “አብርሃም በዚያ ሰዓት ምን ፈልጎ ይሆን የደመለው?” ርብቃ ትዝ አለችው፡፡ ታስባለች! እንደወጣ ጥፍት ሲልባት ያለጥርጥር “አንዱ ጋ ተደፍቶ ቀረ” ነው

የምትለው፡፡ በረጅሙ ተነፈሰ ናትናኤል በጨለማው ውስጥ ማጅራቱን እያሻሸ፡፡

ምን ያህል እንደቆየ ትዝ አይለውም፡፡ “ዝ... ዝ” የሚለው የማያቋርጥ የትንኝ ድምጽ ጆሮው ላይ አዜመበት፡፡ ድንገት የክፍሉ መብራት በግ አለ፡፡ መብራቱን ያበሩት ከውጭ እንደሆነ ገባው፡፡ ባጊዜ ጥግህን ያዝ ነው ነገሩ ብሎ አሰበ፡፡

በጠባቢ ክፍል ውስጥ ለአይን የሚሰብ ምንም ነገር አይታይም፡፡ ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ በሥነሥርዓት የተነጠፈ ጠባብ አልጋ አለ፡፡ ይኸው ነው፡፡ ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ ወደፊት ተራምዶ አልጋው ጫፍ ላይ ተቀመጠና ጭንቅላቱን ሁለት መዳፎቹ መሃል ቀብሮ ያስብ ጀመር፡፡ ብዙ አልቆየም እንደፈራው የክፍሉ መብራት ጠፋ፡፡ ናትናኤልን ግን ከሃሳቡ አልቀሰቀሰውም፡፡

አንድ ነገር አግኝቶ መሆን አለበት አብርሃም የደወለለት፡፡ ከቻለ ሊረዳው ቃል ገብቶለት ነበር፡፡ ቀን ምሳ በልተው አብርሃም “በዘጠኝ ሰዓት ከንደኛዬ ጋር ሊትዮጽያ ሆቴል ቀጠሮ አለኝ...” ስላለው እዚያው ካደረሰው በኋላ ፍንጭ ካገኘ ሊደውልለት ተስማምተው ነበር፡፡

“አብርሃም ለማለት የፈለግኸው ገብቶኛል... ሁኔታው ውስብስብና አደገኛም ነው... ግን በማቀርበው ሪፖርት ላይ ነገሩን እደባብሼ ማለፉን አልፈልግም... ገባህ? ... ስለዚህ የሚጠትመኝ አዲስ ሃሣብ ካገኘህ ደውልልኝ ... እ?” ነበር ያለው ናትናኤል መኪናውን ሊትዮጽያ ሆቴል በራፍ ላይ አቁሞ ከመለካበታቸው በፊት፡፡

“ምን ቸገረኝ ናትናኤል... እንቅስቃሴን ብፈታውኮ እኔም ደስ ባለኝ ነበር፡፡ ግን ደግሞ ራሴን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልግም... ደግሞ ፈጠነም ዘገየ አባት መሆኛዬ ደርሷል...” ፈገገ አለ አብርሃም፡፡ “ልጅ ደግሞ እርግጠኛ ነኝ አባት ይፈልጋል፡፡”

“ውለታ መላሽ ያድርገኝ፡፡” ናትናኤል እጁን ዘረጋለች ተጨባጠ፡፡

“እ... በነገራችን ላይ ከተገኘኝን አይቀር ለምን አልነግርህም... እንዳልኩህ ጥቅምት ላይ ማግኘቱ ነው፡፡ አለ አብርሃም ፈገግ ብሎ ጸመን በኩራት እየላገ፡፡ «ሃ! ሃ! ሃ! ሃ! ማጊዜ እንድትሆን ብጠይቅህ?»

“ቸኮልኩኝ!” ናትናኤል ስሜቱን መደበቅ አልሆነለትም፡፡

“አብሮ ማደግ ቀላል ነገር አይደለም፡፡” የንደኛውን ትከሻ ቸብ አድርጎ አብርሃም ከመኪናው ወረደ፡፡ “ቻው ናት! እደውልልሃለሁ ለማንኛውም...”

ደወለ። ምን ምን ፈልጎ ደወለ? ምን ሊነግረው ደወለ? ምን አግኝቶ ደወለ? ናትናኤል በመቆያ ቤቱ አልጋ ላይ ቁጭ ብሎ ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ይዞ ከንጹቹን ጉልበቶቹ ላይ ቸክሎ ለጥያቄው መልስ ፈለገ። 'ለምን ደወለ?'...

- 8 -

በልኩ ሲያንቃጭል ጋለል ካለችበት ፎቱ ላይ በርግጋ ተነሳች። በመጨረሻ... ሽብር አደርጓት ነበር።

ሌሊቱን ቁጭ ብላ ነበር ያደረገው። ማታ እንደሄደ 'ቶሎ ይመለሳል' ብላ ስላሰበች ተመልሳ አልጋ ውስጥ ገብታ ተኛች። ብንን ስትልና ሰዓቷን ስትመለከት ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት ከእስር ነበር። ዞር ብላ ከጎኗ ተኝቶ እንደሆነ በጨለማው ውስጥ አልጋውን ዳሰሰችው። አልተመለሰም። መብራቱን አብርታ ድጋሚ ሰዓቷን ተመለከተች። ልክ ነች። ከሰባት ሰዓት በላይ ሆኖታል ከሄደ። ቅንድቦቿን አጠጋግታ ለማሰብ ሞክረች። እስካሁን እንዴት ይቆያል! ችግር አጋጥሞት ይሆን አብርሃም? ታዲያ ችግር ቢያጋጥመውስ እንዴት ይወጣል? እንዲህ ነው አይላትም... ርብቃ አልጋው መሃል ቁጭ ብላ ታወጣ ታወርድ ይመር። 'እሱ አራሱስ እንደዚያ ተቻኩሎ ሲሄድ እደጋ ገጥሞት እንደሆነስ? ገብሬልዬ! ሆኗ ውስጥ ያለው ልጅ የተለወጠ መሰላት። ዳበስ አደረገችው ሳይታወቃት። ለጋት ይጠረጥራት ይመር። ግንኩ ከዚህ ተኝታ ቢደውልምክ አትሰማውም። እስካሁንስ ደውሎ አቅቶት እንደሆነስ?'

ፈጠን ብላ በርድ ልብሱን ከላይዋ ላይ ገፋ ከአልጋው ተነሳች። ፒጃማዋ ላይ የጠዋት ልብሷን ደረበችና ወደ ሳሉን ገባች። ከስልኩ አጠገብ ፎቱ ላይ ተቀመጠችና አይኖቿን ከፊት ለፊት ካለው የናትናኤል ፎቶግራፍ ላይ አሳረፈችው።

'ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት አይደውልም? ሰው ያስባልም አይል?' ሰዓቷን ተመለከተች ሰባት ከሃያ።

ጊዜው እየተሸረሸረ ሌሊቱ እየተናደ በሄደ ቁጥር የርብቃም ሆኖ አየተከፋ ሄደ። ሁለቱ መታጠቢያ ቤት ደርሳ ተመለሰች። 'እውነት በጤናው ይሆን?' ሰዓቷን ተመለከተች - ዘጠኝ ከሩብ። ክፉው ታሰባት። "ቀስ ብለህ ንዳ" ሲሉት አይሰማ! በዛ ዝናብ ሊሮጥ... ገብሬልዬ! ሰዓቷን ተመለከተች ዘጠኝ ከሃያ።

ሌሊቱ እየሸሸ ንጋቱ እየቀረበ ሄደ ናትናኤል አልተመለሰም፤ አልደወለም።

በልኩ መልሶ አምባረቀባት። ፈራችው። ሰባትኛ ጊዜ እር! አለ ፈጠን ብላ እነሳችው -

"ሃሎ"

"ሃሎ ... ርብቃ...?"

"ናቲ! ደሀና ነህ?" እለች ድምፁን ስትሰማ።

"ደሀና ነኝ ርብቃ።"

"ትንሽ አታስብም... ሰው ያስባል ብለህ!" አቋረጠችው። የአገር ንጹት ጉርሮዋ ውስጥ ተማገደ። የአፎይታና የመረጋጋት ስሜት ሰውነቷን ሲወረው ሳይታወቃት አይኖቿ በእንባ ተሞሉ።

"ርብቃ ስሜኝ... ችግር አጋጥሞኝ ነው። ቀይ ርብቃ ስሜኝ..." አለ ድጋሚ ልታቋርጠው ስትል ተሸቀዳድሞ። «ርብቃ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ነኝ።»

"ፖሊስ ጣቢያ?" ሮህ አቋረጠችው። የሰማቸውን ማመን አልቻለችም። "ታስፊአለሁ" ነው የምትለኝ? ይነገጠኝ። ፖሊስ ጣቢያ? ፖሊስ... ሌቢ... ለአንድ አፍታ የእሷን ናትናኤል የፊጡኝ እስረው ፀጉሩን ላጭተው 'እየገፈተሩ ከወረበሉኝ ታዛ ሲደባልቁት ታያት።

"ርብቃ አባክሽ ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ። ማታ መንጃ ፈቃድ ረስቼ ስለወጣሁ ነው እዚሁ ያሳደሩኝ። ይልቅ መታወቂያዬንና የመንጃ ፈቃዴን ይዘሽልኝ ነይ። የመኪናዋን ሊብሬም እዚያው ታገኜዋለሽ። ታውቂዋሽ አይደል አምስተኛን?"

"ማንን?"

"አምስተኛን?"

"አምስተኛ! " ግራ ገባት ርብቃ።

"አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ!" ናትናኤል ትዕግስቱ እልቅ አለበት።

"የት ነው? አላውቀውም ናቱ"

"እይው... ሜክሲኮ አደባባይጋ ከደረስሽ በኋላ..."

ርብቃ ከየት ወዴት ልብሷን እንደቀያየረች ትዝ አይላትም። 'ውሽቱን' ነው! ሰው መንጃ ፈቃድ ረሳህ ተብሎ እስር ቤት አይገባም! ውሽቱን ነው። አንድ ነገር አለ! ሆኗ ተንጓዳለች። መታጠቢያ ቤት... ቶሎ... ቶሎ... ቀማሲ... በጭንቅላቷ... ጫማዎቿ ውስጥ ዘላ ገባች... ቶሎ... በርሳዋን ይዛ ወጣች። የአፓርትመንቱን በር ከውጭ ስትቆልፍ የረሳችው ትዝ አላት - መንጃ ፈቃድ! መታወቂያ! የናቲ! በሩን ከፍታ ገባች። ወደ መኝታ ቤት ሮጣ የራሱን ኮመዲኖ ፈተሽች። የለም።

መሳሰሉትን ስባ አየች። የሰም። ቀም ብላ አሰበች። የት ነው አስቀምጦ የሄደው? አሳ! ቁም ማጥነት ራመድ ብላ ቁም ሳጥኑን ከፈተች። የላይኛው መጀርጀሪያ... የመሃለኛው... የታች - የሰም። ርብቃ ግራ ገፃት። መኝታ ቤተ መሃል ቆማ ተረች። ዙሪያውን ተመለከተች። የት ነው ያስቀመጠው? ኮቱ አንሳቸው። 'አሳ'... ፍ።

የገዝብ ቦርሳውን አወጣች። ከፈተችው። ሳንቲሞች ተዘረገፉ ትጭልጭል እያሉ በየስርቻው ተበተኑ። መታወቂያ ወረቀት? አዎ የመንን ፈቃድ? አዎ። ርግ ወጣች - መንገዱ ጭር እንዳለ ነው።

ታክሲ ተሳፍራ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ደረሰች።

"ምንድን ነው?" አላት በር ላይ የቀመው ፖሊስ እጆቹን ከኪሉ ሳያወጣ።

"ስልክ ደውለው ጠርተውኝ ነው። ልግሳ?"

"ማንን ነው የፈለግሽው?"

"ሰው። እዚህ ያደረ።" አለች ርብቃ 'አስረኛ' ማለቱ ሲቀፋት።

"አስረኛ ነው?"

"አ..." "ናቱ እግዚር ይይዛል!"

"ታዲያ እንደሰ አቅድም... ግቢ።" አለ ጭንቅላቱን ወደጎን መታ አድርጎ።

ጠባቢ ክፍል ውስጥ ወንበር ላይ ተቀምጦ አዲስ ዘመን ጋዜጣ ያነባል። ወደ ክፍሉ ስትገባ ሲያየት ከተቀመጠበት ተነሳ።

"ርብቃ።" አለ ግራ ክንዲን ያዝ አድርጎ።

"ደህና ነህ?" በጤና ቁጥ ሲያዋራት አይናቿን ማመን አቃታት።

"ደህና ነኝ - - ደህና ነኝ።" አለ ፈጠን ብሎ መደናገሟን ሲያይ።

"ምንም ችግር የለም።"

ከጠረጴዛው ጋላ የተቀመጠው ተረኛ መኮንን ቀና ብሎ ተራ በተራ ይመለከታቸዋል።

"አመጣሽው?"

"ምንን?" ቀና ብላ ግራ በገጣው ፊት አይን አይነን አየችው።

"መንጃ ፈቃዴን ነዋ!"

"አ...አዎ።" አለች ቦርሳዋን በፍጥነት እየከፈተች። ከውስጥ የገዝብ ቦርሳውን አውጥታ ሰጠችው።

"ደኸው" አለ ናትናኤል የመንጃ ፈቃዱን። ሊብረውንና መታወቂያ ወረቀቱን ከቦርሳው ውስጥ አውጥቶ ከተረኛ መኮንን ፊት ጠረጴዛው ላይ እየከመረ።

ተረኛ መኮንን የመታወቂያ ወረቀቶቹን ተራ በተራ ከተመለከታቸው በጋላ ከመሳቢያው ውስጥ ትራፊክ ፖሊስ ትቸላት የሄደውን የመጥሪያ ወረቀት አውጥቶ የመታወቂያ ወረቀቱን ከሊብረና መንጃ ፈቃዱ ጋር አቀበለው።

"በሆነው እንደተከፋህ ይገባኛል። ግን እኛም ምርጫ ስለሌለን ነው። አየሁ... ሌባውንና ጨዋውን መለየት ያስቸገረበት ጊዜ ነው። በዚህ ሰዓት ያለመታወቂያ፣ ያለመንጃ ፈቃድ መብራት እየጣሰክ ስትከንፍ፣ ደግሞ መጠርጠር ይገባኛል። ለማንኛውም እገናኛለሁ በአጋጣሚው።"

'ድንቅ ዲስኩር' አለ ናትናኤል በልቡ መታወቂያ ወረቀቶቹን እየተቀበለ።

"ደህን ይዘህ ያው ትራፊክ ጽህፈት ቤት ትረብ።" አለ ተረኛ መኮንን የመጥሪያ ወረቀቱን እየቀበለው።

ወልደስ አልመለሰም ናትናኤል። ጥፋቱ ሁሉ የእርሱ የራሱ መሆኑ ግልጽ ብሎ ቢታየውም ቅጥ ያጣ ንጹቱን መሸፈን አልተቻለውም። የርብቃን ክንድ ያዝ አድርጎ ከጣቢያው ወጣ። ከውጭ ያደረገው 131 ፊያት መኪናውን ሲያይ ዘመዱ መሰለችው።

መኪና ውስጥ እንደገቡ ርብቃ ዞራ አፈጠጠችበት ቀንዲን አሸላ "አትዋሽኝ! ናትናኤል ምን አድርገህ ነው የታሰርከው?" ድንገት በንዴት እየተንቀጠቀጠች ገጠመችው።

የመጥሪያ ወረቀቱን ዘረጋላትና የመኪናውን ሞተር አስነሳ።

"ናትናኤል አውነቱን ገረኝ።" ጎፈሯ ቆመ።

"ርብቃ ቦታ ይኸው ነው። መብራት ጣሰክ። ትራፊክ ፖሊስ ተከታትሎ ያዘኝ፤ መንጃ ፈቃድ ጠየቀኝ። የሰኝም። ጣቢያ ወሰደኝ። መታወቂያ ወረቀት ጠየቀኝ። አልያዝኩም። አንድ ክፍል አስገብተው ዘገብኝ።"

"አውሬዎች!"

"ጥፋቱ በሙሉ የኔ ነው ርብቃ፤ መኪናዋን ሰርቀም ሊሆን ይችል ነበር።"

“ሰውና ሌባ መለየት አይችሉም?” ጭኸቸበት።
ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ሳቀ።

“ርብቃ ሌባምኑ ሰው ነው! ረከሰ እንደ።”
“እነሱስ እሺ! ያ ብሽቅ ለምንድነው በሌሊት የጠራህ?”
“ማ?”
“አብርሃም ነዋ!”
“አብርሃም...”
ናትናኤል ለአንድ አፍታ ዝም አለ። አብርሃም ለምንድነው በሌሊት የጠራው...?

“ለምን አቆምክ?” አለች ርብቃ ናትናኤል መኪናውን ዋሲ ሽበሌ ሆቷል-በር ሲያቆም።

“መጣሁ ስልክ ደውዬ።” ተጨማሪ ጥያቄ ለመጠየቅ ጊዜ ሳይሰጣት የመኪናውን በር ከፍቶ ወረደ።

“አብርሃም ለምን ደወለ? ለምን ነበር አፍሪካ ሆቷል ድረስ በዛ በሌሊት እንዲመጣ የነገረው?” ናትናኤል ወደ ቀዩ የህዝብ ስልክ አመራ።

የስልኩን አጀታ አንስቶ ጀርው ላይ ደገነው ...ተ...ተ...ተ የአብርሃምን ቁጥር ደወለ...ተይሂል... ደግሞ ሞከረ...ተ...ተ...

“ሃሎ”
“ሃሎ እባክህ አብርሃም ይኖር ይሆን...”
“እ...የሉም።” አለው የሴት ድምፅ።
“ስራ ነው የሄደው?”
“እ...ይ” አመነታችበት።
“በክሽ ካለ ናትናኤል በይልኝ ...እ...”
“እ...ይ...እ... አደጋ ደርሶባቸዋል ብለው ደውለው እትዩ አሁን ወጡ ወደ ሃኪም ቤት።”
“የት? ማ?” ናትናኤል በጦር እንደተወጋ አይነት ደነገጠ።
“እትዩ።”
“ማነው አደጋ የደረሰበት...ምሥራቅ ነች?”
“ጋሼ።”
“አብርሃም?”
“አዎ።”
“የት ነው ያለው? ማለቱ...” ተማታበት።
“ጥቁር አንበሳ ሆስፒታል መሰለኝ ያሉት።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እየሮጠ ወደ መኪናው ተመለሰ።
“ምን ሆነ?” አለች ርብቃ ሁኔታውን ስታይ ተደናግጧል።
“አደጋ አጋጥሞት ነው። እኔክ ማታውኑ ተሰምቶታል።” አለ የመኪናውን በር ዘግቶ ሞተሩን እያንጫረረ።

“ማነው? አብርሃም ነው?”
“አዎ።” አለ የመኪናውን ጎማ አንላጠ መንገድ ውስጥ እየገባ።
“ቀስ በል ናትናኤል...እንጋጫለን።” አለች ርብቃ በቀኝ እጇ የመኪናውን ኪስ ወጥራ ይዛ።

“አብርሃም በውድቅት ለምን ጠራው? አደጋ ደርሶበት? አደጋ ደርሶበት ቢሆን ያኔውኑ ይነገረው ነበር። አይደለም። አደጋ ደርሶበት ሊሆን አይችልም። እርግጥ ድምፁ ትክክል አልነበረም አለቅጥ ጎርጎሮ ነበር። ቢሆንም አደጋ ያጋጠመው ሰው ጻይነት አልነበረም። አደጋ ሊሆን አይችልም። ከደወለለት በኋላ መሆን አለበት አደጋው የደረሰው። ገን...ናትናኤል ቅንድቦቹን እየቋጠረ እየፈታ ከራሱ ጋር ተከራከረ።

ከሆስፒታሉ የውጭ በር እንደደረሱ ናትናኤል የመኪናውን በር ከፍቶ ከመውረዱ በፊት ፊቱን ወደ ርብቃ መለሰና “እዚሁ ጠብቁኝ” አላት። እየተቻከለ ደፋ ደፋ እያለ ወደ ሆስፒታሉ በር አመራ።

“ወዴት ነው?” በተጀባዩው ጋቢ ላይ ወፍራም ካክ ካፒፕርት የደረሰው የሆስፒታሉ ዘበኛ ጠየቀው።

“ወንድሜ አደጋ ደርሶበት በስልክ ተጠርፎ ነው።”

በድንጋጤ አመድ የመሰለውን የናትናኤልን ገጽታ ሲመለከት የሆስፒታሉ በረኛ በሩን ከፈተና አሰገጠው። ራመድ ራመድ እያለ ወደ ሆስፒታሉ ህጻን አመራ። ከፊት ለፊቱ የምትመጣ ነርስ አጠገብ ሲደርስ ቆም አለ “በክሽ የኔ እህት አደጋ የደረሰበት ሰው ነበር። በስልክ ተጠርፎ ነው የት አገኘዋለሁ?”

“የውልህ ቀጥታ ሂድና...የ በረንዳ ይታይሃል...በዚያ በኩል ግባ።”

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ የመለከተችው በር ጋ ሲደርስ ወደ ውስጥ ገባ። ባዶ መተላለፊያ። ወደፊት ቀጠለ። ከጠረጴዛ ጋላ የተቀመጠች ሌላ ነርስ ሲመለከት እጥፍ ብሎ ወደእሷው አመራ።

“ሠላም ...እባክሽ አደጋ የደረሰበት ሰው...”
“ማን ይባላል?” አለች አቋርጣው።
“አብርሃም አያሌው...አብርሃም አያሌው።”

“እ... ያውልህ። ቀጥታ ሂድና ወደ ግራ ታጠፍ። በዚያ ጋ ሰውየው በወጣበት በር በኩል።”

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ ያመለከተችውን በር ከፍቶ ሲገባ በመጀመሪያ የተመለከተው የአብርሃምን እጮኛ ነበር። ምሥራቅ ስታየው ከተቀመጠችበት ዘላ ተነሳች።

“ያውና!” አለች ሊይዟት የሚታገሉትን አባቷን መንጭቃ ወደ ናትናኤል እየቀረበች። “ምንድነው?! ምንድነው ነገሩ!” ጮኸችበት። “ማነው? ማነው እንዲህ ያደረገው?” ፊቷ በእንግ ረሰርሷል፤ ፀጉሯ ተንጨባሯል፤ ሰውነቷ ይቋጠራል ይፈታል።

ናትናኤል ከገባበት በር ላይርቅ በድንጋጤ ደንዝዞ ቆመ። የሚለው፤ የሚናገረው፤ የሚያደርገው ተማታበት። አባቷ ከኋላዋ ተከትለው መጥተው ከንዲን ይዘው እየታገሉ፤ እየተጓተቱ መልሰው ከነበረችበት ወንበር ላይ አስቀመጧትና ጭንቅላቷን ትክሻቸው ላይ አስደግፈው ጉንጮቿን ጭንቅላቷን እየደባበሱ ማባባላቸውን ቀጠለ።

ናትናኤል ግራ ተጋብቶ ቆፍረው እንደቀበሩት አጣና መተላለፊያው መሃል ተገትሮ ቀረ። በከፍቱ ውስጥ ያሉ ሰዎች ሁሉ በእሱ ላይ ያፈጠጡ መሰለው። ሁሉም የአብርሃምን እጮኛ ተከትለው የመጡ መሆናቸውን ተረዳ።

“ማነው እንዲህ ያደረገው? አብራችሁ ነበራችሁ?”

ናትናኤል ዞር ብሎ ተመለከተ። ጠና ያሉ ሰው ናቸው። እያቸውና ከጀርዎቻቸው በላይ ያለው በፍ ያለ ቀሪ ፀጉር ነጥቷል።

“ምንድነው?... ምንድነው የሆነው አብርሃም?” አለ ናትናኤል መልሰው አሱን ሲጠይቁት ግራ ገብቶት።

“አንቷ አይደለህም እንዴ ያደኝየው...?” አሉ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዞር ብለው ምሥራቅን አየት አድርገው ድጋሚ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል እየመለሱ። “...ከንደኛው ጋር ጠዋት እንደወጣ ነው እንዲህ የሆነው ነውከ ያለችን። ትላንት ማታ በሁለት ሰዓት ተኩል ነው ፖሊሶች ያገኙት ካዛንችሰ።”

“ማ...አኔ...? እሱ ነውከ ደውሎ የጠራች”

ድንገት ብልጭ አለለት... ካዛንቺስትላንት ልሶስት ሩብ ጉዳይ ስልክ ደውሎ የጠራው የአብርሃም ድምፅ አልነበረም...ያ ጎርናና ድምፅ የአብርሃም

አልነበረም!... ‘ናትናኤል አፋ ደረቀበት... አብርሃም ያለው፤ የነገረው ታወሰው- ‘ናትናኤል በእሳት እየተጫወትን ነው...’

“ምንድነው ያደረገት?” አለ ናትናኤል አጠገቡ የቆሙትን ሰው ከንድ ጨምድዶ።

“በጥይት ነው የተመታው።” አሉ ሰውየው በደከመ ድምፅ።

“ጎድተውታል?” ናትናኤል ሰውነቱ ተንቀጠቀጠበት።

“የዚች ልጅ አምላክ ይጠብቀው እንደ አሱስ እንዳይሆን ነው።” አሉ ሰውየው በረጅሙ ተንፍሰው።

“የት ነው ያለው?” ናትናኤል መላ ሰውነቱ ጨው መርጫት የጀመረ ይመስል ተቃጠለ ሆዱ አፋ፤ መላ ሰውነቱ...

“ከዚህኛው ክፍል ነው አሉን። እንጂ...” አሉ ሰውየው ናትናኤልን በቆመበት ትተውት ሁለት እጆቻቸውን ከኋላ ከጀርባቸው ላይ አጣጥረው አንገታቸውን ደፍተው እየተንጎራደዱ።

ናትናኤል ሰውየው ወዳመለከቱት በር አመራ። ከበሩ ከመድረሱ በፊት ከውስጥ እንደ ነርስ በሩን ከፍታ ወጣች።

“የኔ እህት ... ” ጠጋ ብሎ ከንዲን ያዛት። “በጣም ተጎድቷል? ተስፋ አለው?”

ነርሷ ቀና ብላ እየቸው፤ መልስ ግን አልመለሰችለትም። እይናቿ የሚለትን፤ የሚናገሩትን ሲያይ ሰውነቱ ተርበተበተበት። “ባክሽ ሃኪሙን ማየት እፈልጋለሁ። ቶሎ በይልኝ።”

ነርሷ ተመልሳ ወደ ክፍሉ ገባች። ብዙ ሳትቆይ ሃኪሙን ይዛ ተመለሰች።

“ዶክተር። ተስፋ አለው?” በሚንቀጠቀጥ እጇ የሃኪሙን ክንድ ለቀም አደረገው።

“አስቸጋሪ ነው ለመናገር።” አለ አጠር ብሎ መለጥ ያለው ቀጭን ሃኪም ከሥራው ላይ ያስጠራውን ሰው ምንነት ለመገመት እየሞከረ።

“ላየው እፈልጋለሁ።”

ሃኪሙ የሰማውን ማመን የቻለ አይመስልም።

“ምንን ታየዋለህ? ሀኪምና እየተደረገለት እኮ ነው።”

“ዶክተር...” ናትናኤል ድንገት ራሱን የገዛ መሰለች። “የምናገረውን የምጠይቀውን ነገር አስቸጋሪነት በደንብ አረዳለሁ። ግን እንዲህ ያደረጉትን ሰዎች ማንነት የማረጋገጠው ሳገኘው ነው።”

“ይቅርታ የኔ ወንድም የኔ ጋላፊነት ሰውየውን ከሞት ማትረፍ ነው። የአጥፊዎቹ መያዝና አለመያዝ አያሳስበኝም።”

“እሱን ግን ያሳስበዋል!” አለ ናትናኤል ጣቱን በተዘጋው በር ላይ ቀሰሮ። አብርሃምን ከሞት ታተርፋትም አታተርፋትም ይሆናል። በዚህች ደቂቃ ሊናገራት የማፈልጋት ነገር አለች። ያንን ካልሰማሁ ከሱ በፊት ሌሎች በከንቱ እንደታረዱ ከሱም በኋላ ሌሎች ይታረዳሉ።

“ልታነጋግረው አትችልም። ማለቱ ሊመልስልህ አይችልም።”

“አይኑን ማየት ይበቃኛል።”

ሃኪሙ ትክ ብሎ ተመለከተው። ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለች።

“ዶክተር... ደቂቃዎች እያጠፋን ነው። እነዚህ ደቂቃዎች ከሁላችን ለእሱ ይበልጥ ብርቅ ናቸው።” ናትናኤል የጨበጠውን የሃኪሙን ከንድ ይበልጥ ጨምዶ ያዘው።

“ከግማሽ ደቂቃ በላይ አልፈትድልህም። በዓይን ብቻ ነው የምታነጋግረው። ሊመልስልህ መሞከር የለበትም።” አለ ሃኪሙ። በፋን ከፍቶ ወደ ውስጥ አስገባው።

በጀርባው ተንጋሏል። ተስፋ ቆርጠው የመጨረሻዎቹን ደቂቃዎች አንድ በአንድ በትግሪሥት የሚሸጉ የሚመስሉት ዓይኖቹ ነጩ ኮርኒስ ላይ ተተክለዋል። ከራሱን ከተንጠለጠለው አራት ጠርሙሶች የሚነሱት ቀጫጭን ላስቲክ ቱቦዎች በከንዱና በጆሮ ግንዱ ላይ ከተሰገሰጉት መርፌዎች ጋር ተያይዘዋል። ድምፅ የለም በስተቀን የቆመ አንድ መሣሪያ ብቻ በተወሰነ የጊዜ ልዩነት “እሁ...እህ” የሚል የሚያቃስት ይመስላል።

የአብርሃም ዓይኖች ናትናኤልን ሲያዩ ድንገት ነፍስ የዘሩ መሰለች። ናትናኤል ጓደኛውን ቁልቁል ተመለከተው።

“እነሱ ናቸው?” አለ ናትናኤል እንጠውን እየታገለ ጥያቄ ሳይሆን ተራ ዓረፍተ ነገር በመሰለ አነጋገር። ትክ ብለው የሚመለከቱት የጓደኛው የአብርሃም ዓይኖች ‘እዎ’ ያሉት መሰለው። ናትናኤል ጉሮሮው በምሬት ሲወጠር ተሰማው። “አብርሃም እኔንም አስኪገድሱኝ አልተዋቸውም።” አለ ናትናኤል አይኖቹን የሞላው አገባ የሚያየውን ሁሉ እየሰባበረበት እያወላገደበት። አብርሃም ፈገግ ያለ መሰለው። ድንገት ከተንጋለለበት

ለመነሳት ያሰበ ይመስል ከደረቱ ለጠጥ አሰና መልሶ ተወው። አፋን ከፈተ። በጭንቀትና በስቃይ ተነፈሰ። “ካልሸርትን አግኝ...ካልሸርትን” አለ አብርሃም በሰላሳ።

ናትናኤል ከንዱን ሲያዝ ተሰማው።

“በቃ።” አለው ሃኪሙ ከንዱን ይዞ።

“ቆይ... ትንሽ!” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ ሃኪሙ መልሶ “አንድ...”

“በቃ።” አለ ሃኪሙ ናትናኤል ሁኔታውን እንዳልተረዳ ሲመለከት ሁለት ከንዶቹን ያዝ አድርጎ። “በቃ አርፏል።”

ናትናኤል ፊቱን መንጭቆ ወደ ጓደኛው መለሰው። አብርሃም ፊት ላይ ምንም ለውጥ አይታይም። አሁንም ያየዋል። ‘ሲሆን አይችልም! አልሞተም!’

ከአልጋው በስተገራ ቆማ የነበረች ነርስ የአብርሃምን አይኖች በመዳፈ መለስ ስታደርጋቸው እንደተከደች ቀሩ።

ሃኪሙ የናትናኤልን ከንድ ያዝ አድርጎ ከክፍሉ አወጣው።

ናትናኤል በሆስፒታሉ መተላለፊያ ያጋጠመው በደንብ ትዝ እየለውም። ብቻ በዚያ የነበሩ ሁሉ ያለቅሱ ይራበሹ እንደነበር ያስታውሳል። ግን ምን ጊዜም የማይረሳው በሩቁ እንደ ህልም የተሰማው ድምፅ አለ። የአብርሃም እጮኛ ምሥራቅ ሁለት እጆቿን ጭናቿ ውስጥ ከትታ እንደ ሀሣን ልጅ ገብጥ ብላ እየተንሰቀሰቀች ያወጣቸው ድምፅ... “አንተ ነህ የገደልከው! አንተ ነህ ገዳዩ! አንተ ነህ! አንተ!...አንተ!”

* * *

“አትነሳ... መጣሁ ቡና ይገጽልህ።” ተነስታ ወጣች ርብቃ።

ናትናኤል ሃሳቡ እየተሰባሰበላት ሲመጣ የሆነው ሁሉ ድጋሚ እየመጣ ፊቱ ላይ ይመላለስ ጀመር። ‘ወይኔ! ወይኔ አብርሃም! ግን ለምን? ለምን? ለምን ገደለት? ምን አደረጋቸውና ገደለት? አርሱ ነበር የእባቡን ጭራ የረገጠ። አብርሃም ለምን ተነደፈ? እሱ እንዴት ጻነ? እሱን እንዴት ተውት? ለምን ተውት?’ በሃኪም ቤቱ ደረቅ አልጋ ላይ በጀርባው ተንጋሎ ያየው ጓደኛው በዓይን ሀሊናው አፈጠጠበት። ትክ ብለው ሽቅብ የተመለከቱት የአብርሃም ዓይኖች መጥተው ድቅን አሉበት። ‘ናትናኤል አላልኩህም? በእሳት እየተጫወትን ነው አላልኩህም? የምመክርህ ነገር በሆኖ ይህን ነገር ማነፍነፍህን ትተህ በሰላም ስራህን እንድትሰራ ነው። እንደ እሳት አራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልችልም! ናት

ራሱን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልገም... አባት መሆኛዬ ደርሷል... ልጄ አባት ይፈልጋል... ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅህህ... ካልሸርትን አግኝ... ካልሸርትን... ካልሸርትን...

እይኖቼን እየሞላ ከላይ ከላይ እየዋለላ የሚገኝጎደጎደው እንባው አላቀምልህ አለው። ሌላ አስጠላታ ድምፅ ጆሮው ላይ እንቃጨለበት... አንተ ነህ የገደልከው! አንተ ነህ ገዳዩ! አንተ ነህ! አንተ!... የአብርሃም አሙኛ ሁኔታ ታወሰው። አንደ እብጅ በግራና በቀኝ ከንድና ከንዲን ይዘዋት ያ ውበ ፊቷ ተንጨባሮ እንደ ህልም ታየው። ጎንበስ ብላ ስትንሰቀሰቅ ፊቱ ላይ መጣችበት። ዓይኖቼን ጨመቃቸው።

... አንተ ነህ! አንተ! አንተ!

ናትናኤል ከቆመበት አልተንቀሳቀሰም። በሆስፒታሉ መተላለፊያ ፍገገብ ብሎ እንደቆመ ቀየ። ከሆስፒታሉ የወጣው ዘግቶ ነበር። ድንገት እራሱን በረጅሙ መተላለፊያ ብቻውን ቆሞ አገኘው። ከጊላው በር ሲከፈት ተሰማው። ፊቱን መለሰ። ሁለት ነርሶች ከፊትና ከጊላ ሆነው በተሸከርካሪ አልጋ ላይ የተንጋለለውን የንደኛውን በድን እየጎተቱ ወጡ። ከጫፍ አስከ ጫፍ ነጭ ስስ ጨርት አልብሰውታል። በመተላለፊያው እየገፉ ይዘውት ሄዱ። በቆመበት ለመጨረሻ ጊዜ አብርሃምን ተሰናበተው። “ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅህህ?”

አጥወለወለው። ቶሎ ብሎ ነጩን የሆስፒታል ግድግዳ ደገፍ አለና ቆመ። በቀስታ እየተራመደ ከሆስፒታሉ ህንፃ ወጣ። ከአጥሩ በር ሲደርስ የሆስፒታሉ ዘዋው ለአንድ አፍታ ፊቱን ከተመለከተ በጊላ ከተቀመጠበት ብድግ ብሎ በሩን ከፈተለት። ከአጥር ግቢው ወጣ። መንገዱን ሊሻገር ሲል ድጋሚ የሚያየው ሁሉ ብዥ አለበት። ቶሎ ብሎ መንገድ ጥግ ይዛ የቆመች ነጭ ሊትሮይን ላይ ደገፍ አለ። መኪናውን የት ነበር ያቆማት? እሩቅ ትሆን? አ...አይደለችም። “ካልሸርትን አግኝ... ካልሸርትን...”

ከዚያ በጊላ የሆነው ጭጋ ሆኖ ነው የሚታየው። ብቻ ርብቃ ደገፋ መኪናው ውስጥ ስታስገባው እንደ ህልም ትዝ ይለዋል። “ቀና ብለህ ብትቀመጥ አይሻልህም?”

ትራሱን ከጀርባው አስገባችለት። አልጋው ላይ ተቀምጣ እፍ እፍ እያለች ማንኪያውን ወደ አፋ አስጠጋችለት። በደመናቱ ለአፋን ከፈተሽርባ። አፋ ውስጥ ቀፈፈው። ወይኔ አብርሃም! “በቃች”። አላት ማንኪያ የያዘውን እጇን በእጁ እየገፋ።

“ናቲ ምን መሆኑ ነው?...ራሱን ተቆጣጠረው እንጂ?”
“በቃች አልኩሽ በቃች።”

“እሺ በጊላ ራትህን ትበላለህ! ይሄን ጠጣ አሁን።”

ቀመሰው። ወተት። አፋ ላይ ተንቀሳቀሰች። “በሆንም ሊያስቸግራት አልፈለገም። መልሶ ፋት አለው።”

“በቃ ናትዬ። ጨካኝ ማለት ነው ያለብህ። ናትናኤል... አንተ ተጽናንተህ ቤተሰቦቼን ማዕናናት ነው ያለብህ።” እሶች ርብቃ ትራሱን ከጀርባ እያስተካከለችለት።

ቤተሰቦቹ!

...አንተ ነህ ገዳዩ!... አንተ ነህ!... አንተ!... አንተ!...

ወተት የያዘውን ብርጭቆ አቀባላትና በሁለት እጆቹ ጀርዎቹን ጥርቅም አድርጎ ያጣቸው።

የቡሩ ደወል ሲጮህ ከተኛበት በርግጥ ተነሳ። ከአልጋው ላይ የተበታተነትን እርቃኛቸውን ያሉ የሴቶች ፎቶግራፎች የያዘ መጽሔቶችን ሰብሰብ አድርጎ ቁምላጥነን ከፈተና ወደ ውስጥ ወረወራቸው። የጠዋት ልብሱንና ጫማውን አጠሰቀና ነጥብ 22 ብሬታ ሽጉጡን ከራሱ አንስቶ ከመንታ ቤቱ ወጣ። የቡሩ ደወል ድጋሚ ሲያጸግርት ሰዓቱን ተመለከተ። ከጠዋቱ አንድ ሰዓት ከሆነ።

ሽጉጡን በጠዋት ልብሱ የግራ ኪስ ውስጥ እንደከተተ የቡሩን ሰንሰለት ሳይነቅል በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

“አሃሮን!” በሩን ዘጋና ሰንሰለቱን ነቅሎ ቁልፉን ከፍቶ በሩን በረገደው። “ምን ሆነሃል?” አለ አመድ የመለለውን የአሃሮንን ፊት ሲመለከት መንገድ ለቅቆ እየሰገባው።

“አሁንም ተቀደምን?” አለ አሃሮን በብስጭት ፋረልን አልፎ ሂዶ በአንደኛው የሳሎን ሶፋ ላይ ዘፍ እያለ።

“ምንድነው ነገሩ?” ፋረል በሩን ቀልፎ ባለበት ፊቱን መልሶ አሃሮን ላይ አፈጠጠ።

“ገደለት”

“ማንን?”

“አብርሃምን”

ፋረል በዘምታ ከአሃሮን ፊት ለፊት ተቀመጠና በግራ ኪሱ የያዛትን ብሬታ አውጥቶ መሃል ጠረጴዛ ላይ ወርወር አደረጋት።

“ጥፋቱ የኛ ነው። ሰውየው ስለ ካልሸርት የሚያውቀው ነገር እንዳለ ጠርጥራለሁ... እንዳልከሁ ብንመለምለው ኖር...”

“እንዳትመለምለው የገፋፋሁህ በበቂ ምክንያት ነው።” አለ አሃርን እራሱን በመከላከል ዓይነት። «ለዛውም ሰውየውን እንዲህ በቀላል ልትመለምለው የምትችል አይመስለኝም።»

“እሱ ችግር አይፈጥርም” ነበር። ወኪል አመለመል ስማር አስተማሪዎቹ በንቁ አይኖች እንደከታተል የነገሩኝን እያንዳንዱን ነጥብ የማያሟላ ሰው ነበር። አንደኛ ከፍተኛ የዓንክ ዕዳ አለበት” አለ ፋረል ጣቶቹን ሁሉ ጨብጦ የአውራ ጣቱን ቀስሮ “ሁለተኛ” አለ አመልካች ጣቱን አወጣና “ለአለቆቹ ከፍተኛ ጥላቻ እንዳለው አዘያው ካለ ወኪሉ ተረድቻለሁ። ብቻ ያ ሁሉ ዋጋ የለውም አሁን” አለ ድንገት እጁን አወናጭሮ።

“አሁን ዋናው ጥያቄ ለምን ገደሉት የማለው ይመስለኛል።” አሃርን በረድሙ ተነፈሰ።

“ለዚህ ምንም ጥርጥር የለኝም። ሰውየው አንድ የደረሰበት ምስጢር አለ። ወይ ሁላችን የምንፈልገውን ካልሸርት ይዞት የተሰወረውን ምስጢር ያውቃል። አለበለዚያም የካልሸርትን እድራሻ ደርሶበታል።”

“ጥሩ” አለ አሃርን ፋረልን ወደሚፈልገው መስመር እየመራ። “ግን እስካሁን ለምን ሳያስወግዱት ቆይ...ትላንት ማታ ምን አዲስ ነጥብ ተገኘ?”

“ያንን ለመናገር ይከብዳል” አለ ፋረል። በብስጭት ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ መጠጥ መደርደሪያው እየሄደ። በጠዋት ለመጠጣትና ላለመጠጣት ጭንቅላቱ እርስ በርሱ ሲጋጭበት ለአንድ እፍታ ቀም አለና ፊቱን ወደ አሃርን መለሰ። «አሃርን አገናኛለሁ...ግን አሁን ያለኝ ቁጭ ብሉ ማልቀስ ነው። አንዱ ብትወጣልኝ ያንን ነበር የማይርገው። ለዎቹ ጤነኛ አይመስሉኝም። እያንዳንዱን ፍንጭ ያለርህራሄ የሚገድሉ ከሆነ...”

“በስጭቱን ለጊዜው እናቆየውና ወደ ፍሬነገሩ እንመለስ። ትላንት ምን አዲስ ነገር ስላገኙ ይመስልሃል አብርሃምን የገደሉት?” አለ አሃርን ረጋ ባለ መንፈስ።

“እላውቅም።” አለ ፋረል ያቀመቀመ ጉንጨን እየፈተነ መጥቶ በወንዝሩ ላይ እየተቀመጠ።

“ሮበርት... እኔ ግን ቀን ከተገናኘው ሰው ጋር በተያያዘ ምክንያት ይመስለኛል ለሞት የበቃው። ምናልባት አብርሃም ለውጭ ጉዳይ ሰው የሰጠው መረጃ ይኖራል። አለበለዚያም እሱ ራሱ ከሰውየው ያገኘው ወደ ወጥመድ የከተተው ምስጢር አለ። የም ሆኑ ይህ የሁለቱ መገናኘት ለጊዜው ልንገልፀው ያልቻልንው ሚዛን አናገብ።”

“እሺ ልክ ነህ እንበል።” አለ ፋረል አግሮቹን አጣምሮ ወደጋላ እየተሰጠ።

“ለዚህ ሚዛን መናጋት ምክንያት የሆነው የሁለቱ ግንኙነትና የመረጃ ልውውጥ ከሆነ ይህን ማግኘት የምንችለው ከማን ነው ትላለህ?” “ከውጭ ጉዳይ ሰው።”

“ጥሩ። ግን ደግሞ በሌላ አቅጣጫ ሁኔታውን ስትመለከት ለአብርሃም ሞት ምክንያቱ የሁለቱ ግንኙነት የጋራ ምስጢራቸው ከሆነ የውጭ ጉዳይ ሰው ለምን አልተገደለም?”

“ምን ለማለት ነው የረለከው?” አለ ፋረል ቅንድቦቹን አካላትሮ። “የውጭ ጉዳይ ሰው አብርሃም ምን ያህል እንደሚያውቅ ለመመርመር የተላከ ወጥመድ ነው ለማለት ነው?” “ሊሆን አይችልም?”

“አይመስለኝም።” አለ ፋረል በእርግጠኝነት “እንደኛ የውጭ ጉዳይ ሰው የመረጃ ሰው ቢሆን አብርሃም ጋ ደውሎ በግልጽ እያወራም። ሁለተኛ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄዶ ከመኮንኑ ጋር ያደረገው ንግግር ሰውየው ምንም እንደማያውቅ የማያሳይ ነው።”

“በጣም ግሩም” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ “የፈለገሁት ይህን ነው። ሮበርት አሁን አንተ የተናገርከውን እኔ ያቀረብኩትን ሃገብ በአንድ ላይ ለመውሰድ ከፈለግን የውጭ ጉዳይ ሰው ወይ ፍፁም አሳሳች የሆነ አደገኛ የመረጃ ሰው ነው። አለበለዚያም ፍፁም ምንም የማያውቅ አደገኛ ደደብ ነው። ከሚለው ድምዳሜ እንደርሳለን።”

“እና?” አለ ፋረል የአሃርን አቅጣጫ አልገለጥልህ ሲለው።

“እናማ... አንድ ነገር ለማድረግ ፈቃደኛ እስኪሆን ድረስ ወይ አውቆ የያዘውን አለበለዚያም ሳያውቅ በየዋህነት እጁ የገባውን ከፍተኛ ምስጢር እጃችን ማስገባት እንችላለን።”

“ምንድነው ለማድረግ ፈቃደኛ መሆን ያለብን?” አለ ፋረል አሃርንን እትኩር አየተመለከተ።

“አናን? ማሰቃየት።” አለ አሃርን በጨበጠው በጢ ጉልበቱን ደልቆ።

“የፈጣሪ ያለህ! በኔ በኩል የዚህ አይነት ሥራ ሊሰሩ የሚችሉ የመስክ ሰዎች ለጊዜው የሉኝም።” አለ ፋረል የቀኝ እጁን አንስቶ። የሰህቡም ለማለት እንደፈለገ ሁሉ። “ከዛም በላይ ለንደን እድን እንዳረጥብ ለጊዜው ፈቃደኛ አይደለም።”

“ሁሉን ለኔ ተወው” አለ አሃርን ተነስቶ እየቆመ። “ከንታ የምፈልገው ነገር በዚህ ሰውዬ ዙሪያ ያሉ ሰዎችን ሁሉ በልክ እንድትጠልፍልኝ ነው። ለጥቂት ቀናት መግቢያና መውጫውን መከተል አፈልጋለሁ...ከዚያ ልክ አገባዋለሁ።”

“ለስልኩ ችግር የለም።” አለ ፋረል። “ያንን በጥቂት ሰዓታት አፈጽመዋለሁ።”

“በበኩሌ በዙሪያው ያሉ የሚቀርቡትን ሰዎች በቋሚ ክትትል እሸፍናቸዋለሁ።” አለ አሃርን ለመሄድ አየተነሳ። “እመነኝ ይሄ ሰው ወደ ካልቨርት የሚያደርስን ትኬት ነው።”

-10-

ናትናኤል በማግስቱ ጠዋት ከተኛበት ጠንክሮ ቢነሳም አብርሃም ቤተሰቦች ጋ ሄዶ ለማጽናናት አልደፈረም። ‘ደፍሮ ቢሄድስ ምን ብለው ይቀበሉት ይሆን? ገዳዩ ማን ሆነና?’

ርብቃን ላለማስከፋት ሲል ያቀረበችለትን ቁርስ በዝምታ ተመገበ። “ናትናኤል... ግን ዛሬ ለምን እቤት አትውልም?እኔም አለቃዬን አስፈቅጄ እመለሳለሁ። አልቆይምክ” አለችው።

አልመለሰላትም። እንዳቀረቀረ ራሱን ነቀነቀ- “አይሆንም” ለማለት።

“ናትናኤል ደህና አይደለህምከ።”

“ርብቃ ሥራ ብዝሃ ነው የሚሻለኝ። እዚህ ከዋልኩ የባለ ነው። እንደም ገብተሽ ስር፤ ትላንት ቀረሽ። ዛሬ ደግሞ...”

ቢሮዋ አድርሷት ሲመለስ ርብቃ እጁን ያዝ አድርጋ አይን አይነን አየችው-

“ናቲዬ አደራ ረጋ በል። ቢሮህ እደውልልሃለሁ።” እጁን ይዛ አስጠነቀቀችው። ቁንቅላቱን በእሺታ ነቀነቀላት። ጉንጨን ሰማው ከመኪናው ወረደች።

ቢሮው ደርሶ ወደ ውስጥ ሲገባ ፀሃፊው ከመቀመጫዋ ተነስታ ተቀበለችው።

“እንደምን አደርክ! በደህና ነው የጠፋኸው?” አለች ፈገግ ብላ።

“እንደምን አደርሽ ሳምራዊት። ደህና ነኝ ትንሽ...” የቢሮውን በር ከፍቶ ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከተቀመጠ በኋላ በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። የሆነው ሁሉ በቅዠት ዓለም የተደረገ ይመስል ተምታታበት።

ቃል ገብቷል። ቃሉን አያጥፍም። “እኔንም እስኪገድሉኝ አልተዋቸውም።” ብሎታል። ቃሉን አያጥፍም። ወይ እነሱ ይቀድሙታል። ወይ እሱ ይቀድማቸዋል። ግን አይተዋቸውም። በፍጹም አይተዋቸውም!የታች ከንፈሩን በጥርሱ ቀርጥፎ ያዘው።

ሁኔታውን በሙሉ አንድ በአንድ ለአለቃው ይነግራቸዋል። እርግጠኛ ነው በሚችሉት ሁሉ አብረውት እንደሚቆሙ እርግጠኛ ነው። ካስፈለገም መሰማራት ያለበት ሰው ሁሉ ተሰማርቶ በገቡበት ጉራንጉር ያሳድናቸዋል። ከዚህ በኋላ ምንም መሸፋፈን የለም። ማንም ከመንገዱ አይመልሰውም። ማንም ከእጁ አያድናቸውም! በጨበጠው በጢ ውስጥ ጥፍሮቹ የገዛ መዳፉን ሰርስረው የገቡ መሰለው። የቢሮው በር ሲከፈት ቀና አለ። ሳምራዊት ነበረች።

“እነዚህ ጠዋት የመጡ ሪፖርቶች ናቸው። ትላንት የመጡትን ወረቀቶች እዚህ ጋ አድርጎልሃለሁ። እ... ትላንት በጣም ፈልገውህ ነበር።” አለች ፀሐፊው ወረቀቶቹን ጠረጴዛው ላይ አያስቀመጠችለት። ቢሮ እንደገባ እንዲመጣ ብለው ነበር።

“ገብተዋል አሁን?” ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ጠየቃት።

“አዎ።” ቁንቅላቱን ወዘመዘዘችለት።

የቢሮውን በር ከፍታ ከመጡጣቷ በፊት መለስ አለችና-

“ትላንት ምን አጋጠመህ?ችግር አለ እንደ?” አለች።

“ምንም ችግር የለም” አላት በአጭሩ ለመገታት።

“ቡና ይምጣልህ? ቁርስም አልበላህ እንደሆነ?”

ናትናኤል ቁንቅላቱን ነቀነቀ “አያስፈልገም” ለማለት።

ሳምራዊት ለአፍታ ትክ ብላ ተመልክታው በሩን በቀስታ ዘግታ ወጣች።

አሁኑኑ ሄዶ እያንዳንዱን ነገር እያፍረጠረጠ ያስረዳቸዋል። አብርሃም የነገረውን ምሥጢር ሁሉ ገልጾ ይነግራቸዋል። ለዝነ ነፍስ በላዎች

ጊዜ ሊሰጣቸው አይገባም። በዓባይም፤ ከመቀመጫው ተነስቶ ማስታወሻ ደብተሩንና ብፅሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

“እንደምን አደርክ።” አላት የአለቃውን ፀሐፊ ወደቢሮዋ ሲገባ።
“ውይሳተናኤል አንደምን አደርክ... ምነው ጠፋህ። በደህና ነው?”
ጥፋሯን ትሞርድበት የነበረውን ሞረድ ጣል አድርጋ ጨበጠችው።

“ፈልገውኝ ነበር መሰለኝ ትላንት።”
“በጣም። አስራ ይሆናል የንጉሥ ልጅ ጥሪልኝ ያሉት። በደህና ነው ግን የቀረኸው?” የጥፋሯን ሞረድ አያነሳች ጠየቀችው።
“ትንሽ ችግር ነጥሞኝ ነው። ሰው አለ ወይስ ልግባ?”

“ግባ-ግባ።” አለች ቅንድቦቿን ሰማይ ሶቅላ በቀጅ በያዘችው የጥፋሮ ሞረድ ወደ ቢሮአቸው በር እያመላከተችው።

ናትናኤል የአለቃውን ቢሮ መዝጊያ አንጸክቶ ገባ። ቢሮአቸው ከወትሮው ይበልጥ በፒፓቸው ጭስ ታናኗል። አለቃው ጀርባቸውን ለበሩ ሰጥተው ውጭ ውጭውን እያዩ ቆመዋል። በሩን ዘግቶ ወደ ውስጥ ሲዘልቁ ጀርባቸውን ሰጥተውት ከቆሙበት አልተነቃነቁም።

ናትናኤል ጉርሮውን ሲያፀዳ ድንገት ዞር ብለው ተመለከቱት።

“ናትናኤል... የት ጠፋህ? አጥብቄ ፈልጌህ ነበር።” አሉ ለአንዳንታ ፒፓቸውን ከአፋቸው አላቀው። ራመድ ራመድ አሉና ወደ ወንበራቸው ተመልሰው ተቀመጡ። “ቁጭ በል! ቁጭ በል!” ሁኔታቸው ከወትሮው የተለየ ሆነበት አለቅጥ ተጣደፉበት። “እ...ምን ላይ እየሰራህ ነው? ማለቱ የተለየ የያዘከው ጉዳይ...”

ናትናኤል የጥያቄቸው እንግዳ መሆን ብቻ “ደህን” የድምፃቸው መርገብገብና የሰውነታቸው መቀነጥነጥ አስገረመው። አረፍት ያጡ ይመስላሉ፤ ቢሆንም አጋጣሚው አሁን እንደሆነ ገመተ። ነገሩን ዘርዝሮ ሊያስረዳቸው የሚገባው አሁን ነው። ጊዜ ማጥፋት የለበትም፤ እነዛ ነፍስ አጥፊዎች እስኪሰወሩ ጊዜ መስጠት የለበትም...

“ባለፈው ሰዎን የአፍሪካ ሌምባሊዎች ባደረጉት እንቅስቃሴ ላይ ነው የምሰራው ያለሁ...እ... የላይቤሮው አታሼ...”

“ተወው ተወው” አሉት አቋርጠው። ናትናኤል ግራ ተጋብቶ በዝምታ ይመለከታቸው ጀመር። አለቃው እንዳቀረቀሩ በጠረጴዛቸው ላይ የተቆለለውን ወረቀት እያመሱ ቀጠሉ። «ተወው ናትናኤል...እሱን ለጊዜው

ተወውና ቀደም ብለህ ጀምረኸው የነበረውን በምዕራብ አፍሪካ ለሚገኙ ሌምባሊዎቻችን የምንልካቸውን ሰዎች...”

“ይህኛው አስቸኳይ መሰለ። ስለታየ ነበርክ እዚህኛው ላይ ያተኮርኩት።” ንድፍ ብሎት አቋረጣቸው።

“አም... ነበር... ነበር ግን አሁን አስቸኳይ አይመስለኝም...አየህ ጉዳዩን ፖሊሶች እየተከታተሉት ነው። በሥራቸው ጣልቃ እንድንገባ አይፈልጉም።”

“ከመቼውም ጊዜ በላይ አሁን አስቸኳይ ነው።» በወንበሩ ላይ ወደ ፊት አዝምሞ ድጋሚ አቋረጣቸው...«የሰው ነፍስ እየጠፋ ነው።» ለድምፁ አስፈሪ ቃና ለመስጠት ሞከረ።

ለአንድ አፍታ ካቀረቀሩበት ቀና ብለው ተመለከቱት። በዓይን ንግግር የጀመሩ መሰሉ። ዓይኖቹን ሳይሰበር ፊት ለፊት ተመለከታቸው። “እ? የምን የሰው ነፍስ መጥፋት? ማ? እኮ ማ?” ብለው እስኪጠይቁት በናፍቆት ተጠባበቁ።

“ያ የእኛ ሥራ አይደለም። የፖሊሶ ነው... የምልህን አድምጥ ናትናኤል።” አሉት ቀዝቀዝ ብለው።

“በመጀመሪያ ያድምጡኝ። ያኢ...”

“ናትናኤል” ድጋሚ አቋረጡት። “ናትናኤል... በዚህ ጉዳይ ውስጥ ድጋሚ እጅህን እንድትከት አልፈልግም።” አለቃው ከተቀመጡበት ተነስተው ቆሙ። “ከቢሮዬ ውጣልኝ ማለታቸው እንደሆነ ተረዳ። “እንደ አለቃ ሳይሆን እንደ አባት ሆኜ ነው የምመከርህ።” ድምጻቸውን አረጋግጦ ለዛ አላብሰው ሊያግባቡት ሞከሩ።

“ቆይ ላስረዳዎት። ሁኔታውንክ አልተረዱትም። ነገሩ ሌላ ነው።” አለናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ እየተመለከታቸው። “ዓደኛዬ...”

“ምንም የምታስረዳኝ ነገር የለም። አርፈህ ሥራህን ሰራ።” የጀመረውን ሳይጨርስ አቋርጠው በቆሙበት እጃቸውን ዘረጉለት።

“አርፈህ ሥራህን ሥራ አብርሃም!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ። ዓይኖቹ የሚያዩት፤ ጆሮዎቹ የሚሰሙት፤ ሁሉም ህልም መሰለው።

ናትናኤል ለአብርሃም የኔ አለቃ የሚገፋፉን ፍሬ ያለው ነገር ይዘ
እንደመለስ ነው ያለው ትዝ አለው።

አብርሃም ... እንገዳው አለቃህም እንዳንተ አይናቸው ተሸብሷል...
ብሎት ነበር።

የአለቃው ዓይን ተገለጠ ማለት ነው? እሱ የማያየውን ምሥጢር
መመልከት ደመሩ ማለት ነው? የእሱ አይን መቼም አይገለጥ።
እንዲገለጥም አይሻ! የተዳፈነው! ያበቃው የእሱ ዓይኖ ነው። አብርሃም
ነው።

ናትናኤል ትክ ብሎ አለቃውን ተመለከታቸው። አይናቸውን ሰበሩ።
በጎንጎና በጎን ያንጠለጠሏቸው ክንዶቻቸው የእርሳቸው የራሳቸው እንዳልሆኑ
ሁሉ ረዘመብት፤ ተንዘላዘሉበት። እንደገና ቀና ብለው ሲያየት አይናቸው
ውስጥ የሚጋልበውን ያልተገራ ሌጣ ፍርሃት ተመለከተ። እዘነሳቸው።
ተፀየፋቸው።

ግድ የለም። ብቻውን ወደ ጨለማው ይወጣል። ያለረዳት ብቻውን
አድኖ ይይዛቸዋል። ቀድሞውንም አለቃውን ተማመኖ አልተነሳም። ቃል
ገብቷል ለአብርሃም -አልተዋቸውም ብሎታል። ሞት? ግድ የለውም።
አብርሃም እንዲን ልጁን ትቶ ሄዷል። እሱ አንድ ነው። ብቻውን ነው።
ቢቀርም ቢሄድም ማንንም አይጎዳም። ርብቃ? አዎ። ግን ቢጤዋን አታጣም።
ቃል ገብቷል። ከአሁን ወዲያ አይመለስም። ሀገ ፊት እስኪያቀርባቸው፤
በገመድ ተንጠልጥለው ገርው ዝርው ሲሉ እስኪያይ አያርፍም።

“የአመት ፈቃዱን አሁን መውሰድ እችላለሁ?” አላቸው አለቃውን።

አልተናገሩም። ጭንቅላታቸውን በእዎንታ ነቀነቁለት። የዘረጉለትን
እጃቸውን ሳይጨብጥ ፊቱን መለሰ። የቢሮአቸውን መዝጊያ ከፍቶ ከመው
ጣቱ በፊት የበሩን እጆታ እንደጨበጠ ዞር ብሎ አይናቸውን አጥብቦ
ተመለከታቸው።

“ዓርብ አለት አንድ መላምት ላይ እንደደርስ ጠይቀውኝ ነበር።
የጠየቁኝ መላምት ላይ ደርሻለሁ...አዲስ አበባ ውስጥ አንድ አውሬ
ገብቷል።” አላቸው።

ለአንድ አፍታ አገጫቸው የተንጠለጠለ መሰለው። የቢሮአቸውን
በር ዘግቶ ወደ ቢሮው አመራ።

ወደ ቢሮው ተመልሶ በጠረጴዛው ላይ የነበረውን ወረቀት ሁሉ
አየለበለበ በመሰባደው ውስጥ ያጭት ጀመር። ብዕሮች፤ ወረቀቶች፤
መስፈያዎች፤ የፋይል ትሬዎች... አንድ በአንድ እየተነሱ ከታችኛው መላቢያ
ውስጥ ታጎሩ። ጠረጴዛው አራቁቱን ሲቀር ከወንበሩ ላይ ተቀመጠና ሁለት

መዳፎቹን በዓዲው ጠረጴዛ ላይ ሚናቸው። “አልበርትን አግኝ... አልበርትን...
የአብርሃም ድምፅ ደጋግሞ ተሰማው።

መሉ ሃገቡን አሰባሰቦ አንድ ቦታ ማዋል አለበት... ባለው ኃይሉ
ፈጥኖ ማሰብ አለበት። ብቻውን ነው። ጠላቶቹ የዋዛ አይደሉም። አብርሃም
እንዳለው እንደ አላት አራት ወደፍጹም እየተሸቀደመ ነው... መቃጠል
የለበትም... መንደሩ የለበትም... መጋዮት የለበትም... ሁልጊዜ መቅደም
አለበት... ሁሉጊዜ ከፊት መገኘት አለበት... መበለጥ አይቻልም... ሁልጊዜ
መብለጥ አለበት። አለዛ እንደ አብርሃም ያበቃል... አለዛ ያቆማል... ሁሉም
ነገር ያከትማል። ማክተሙን አይፈራም። ግን አሳቱን ማጥፋት አለበት።
የገፅ-ሃገን ነፍስ እየቀጠፈ በመሃላቸው የሚመላለሰውን አውሬ አጥምዶ
መያዝ አለበት። ከየት ነው መጀመር ያለበት? ለፖሊስ ማስታወቅ? አዎ
ፖሊስ ጋ ሂድ ጉዳቸውን ማፍረጥረጥ! የሰውር ክትትል ዘርግቶ አንድ
በአንድ ማስለቀም። ግን...

የአብርሃም አደራ ታወሰው “አልበርትን አግኝ... አልበርትን...”

ናትናኤል መሳቢያውን ስቦ ነጭ ወረቀት አወጣ። ከደረት ኪሶ
ውስጥ ብዕር። ነጭ ወረቀት ላይ ሃገቡን ያሳፍር ጀመር።

አንድ፡ በአፍሪካ ሌምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሺዎች ወደየአገሮቻቸው
ቸው እየቆጠሩ ሄዱ ማለት...የአገሮቻቸው መንግስታት ሊገልፁላቸው፤
ቸው፤ ሊያሳውቁቸው፤ ሊያስጠነቅቁቸው የሚገባ ሁኔታ ተፈጠረ።

ሁለት፡ እንዳንድ አታሺዎች ሲመለሱ የተቀሩት በሌሎች ተተክሎ ማለት...
ግሚሶቹ ለተመደቡበት ሃላፊነት ብቁ ሆነው በመገኘታቸው ሊመለሱ፤
የተቀሩት ለሃላፊነቱ ተስማሚ በሚሆኑ በሌሎች ተተክሎ።

ሶስት፡ ለሥራው ብቁ ተብለው ከተመለሱ አታሺዎች መካከል በአንድ ሳምንት
ውስጥ ሁለት ተገድለው ሲገኙ አንድ የገባበት ጠፋ ማለት...
የተሰጣቸውን ማስጠንቀቂያ ችላ በማለታቸው አለበለዚያም ብቃት
ስለጎደላቸው በአውሬው ተበሉ... ሁለት ተወገዱ፤ አንድ ተሰወረ።

አራት፡ ሁኔታውን መከታተሉና ማጣራቱ ተገቢ ቢሆንም የኢትዮጵያ መንግሥት
ሥነ ስልትም ሆኑ ሌሎች የአፍሪካ መንግሥታት ነገሩን መሸፋፈን
ንገ መረጡ ማለት... የአፍሪካ መንግሥታት እንዳይወጣ የሚሹት
ምሥጢር ተፈጠረ አለዚያም በዙሪያቸው የተተበተበው የአውሬው
መረብ መነቃነቅ ከለከላቸው።

አምስት፡ እንዳንዶቹ የጠፋውን የላይቤርያ አታሺ ለማግኘት በግል ያደረገ
ጉት ጥረት አደጋ ላይ ጣላቸው ማለት... የላይቤርያው አታሺ አድራሻ
እንዳይገኝ የሚሹ ወገኖች ምሥጢሩ እንዳይጋለጥ ሲሉ ነፍስ
እስከማጥፋት ይደፍራሉ።